

ЛЕСЛИ УАТКИНС
ОТ
ТЕЛЕВИЗИОННИЯ ДОКУМЕНТАЛЕН ФИЛМ
НА ДЕЙВИД АМБРОУЗ И КРИСТОФЪР МАЙЛС

КОСМИЧЕСКАТА

КОНСПИРАЦИЯ

НАЙ-ИЗНЕНАДВАЩИЯ И УЖАСЯВАЩ ЗАГОВОР

НА ВСИЧКИ ВРЕМЕНА

ИЗДАВА
Редакция 6 плюс
1991

На 20 юни 1977 г. ITV излъчи документален филм, който би трябвало да разкрие причините за неудържимото „изтичане на мозъци“ от Англия през онези години. Над 4 милиона души, от които повече от една трета изтъкнати учени, специалисти и управленски кадри, през последните 12 години напускат стария остров, за да потърсят условия за работа и държавническо отношение към интелектуалния им труд в САЩ и Австралия. Но журналистическото разследване по време на заснемането разкрива някои странни и обезпокояващи факти...

Професионалната съвест и отговорност пред човечеството надделяват над решителните опити да се попречи на реализацията на това телевизионно предаване и зрителите виждат неоспоримите доказателства и приемат реалните допускания, че:

- Много от учените, които напускат своите страни, за да работят в чужбина, в буквалния смисъл изчезват от лицето на земята.
- Скоро на нашата планета няма да има никакви форми на живот. Странното поведение на климата през последните години и непрекъснатото повишаване на температурата предвещават бъдещи катаклизми.
- Свръхсилите си сътрудничат тайно в областта на космическите изследвания от десетилетия насам.
- Междуправителствени служби отвличат обикновени хора и в тайни лаборатории чрез напреднали научни методи им правят мозъчни операции и ги превръщат в безполови и безропотни био-роботи.
- Докладите на американските астронавти относно странните неща, които са видели на Луната, се пазят в строга тайна.
- Суперсекретна комисия, съставена от представители на САЩ и СССР, провежда всеки месец заседания и взема своите решения в една подводница, дълбоко под ледовете на Антарктида.

Но това е само част от големия заговор за „спасяването“ на човечеството, известен вече под кодовото наименование „Третата възможност“.

Само година по-късно, използвайки данни от документалния филм на английската телевизия, видният журналист Лесли Уоткинс написва книга. Той успява да прибави и нови данни, получени благодарение на предизвикателната реакция у много учени, специални служители и обикновени хора след излъчването на предаването на 20 юни 1977 г. по английската телевизия.

Особено ценна помощ им оказва един от служителите на организацията, комуто по обясними причини авторът скрива името под псевдонима Троянския кон. Чрез него научаваме за съществуването на Комисията за определяне на политиката, съставена от две групи по осем руски и американски специалисти. Тази Комисия заседава в една от залите на подводницата „Пермит“. Протоколите от срещите и приеманите документи се изготвят в три екземпляра и се съхраняват съответно в Москва, Вашингтон и Женева, където е седалището на третата възможност. Троянският кон не искаше пари за услугата, той предаваше парчета магнетофонна лента от вече поостарели и откъслечни записи, но достатъчно ценни за разкриването и потвърждаването на журналистическите разследвания и допускания.

В тази книга истината и презумпцията вървят ръка за ръка, но силата на фактите и до днес ни кара да вярваме във възможното. Тя беше и ще продължавала бъде отричана от много хора и правителства, но най-вече от тези, които се боят, че най-опасната тайна в човешката история може да избухне в собствените им ръце.

1

През 1975 г. телевизионната документална рубрика „Научният рапорт“ имаше много успешен период от 13 седмици по ITV. Зрителската аудитория беше добра, дори много добра за една сериозна програма и Скептр Телевижън не се затрудни да убеди Мрежата да отпусне нова серия от 26 седмици през 1976 г. За Крис Клемънс това беше прекрасно, защото „Научният рапорт“ бе негова рожба. Смяташе се, и не без основание, че някои от най-добрите идеи на програмата бяха негови. Решението на Мрежата бе признание за Клемънс, но и голямо предизвикателство. Да поддържа толкова високо ниво за 26 седмици бе действително трудна задача. Той обаче не се съмняваше, че ще я изпълни. Всичко това го амбицираше и правеше по-активен.

Крис Клемънс беше неуморим дребничък мъж, който приличаше на бивш жокей. Имаше хубава, и винаги сресана тъмна коса. Говореше бързо с точни и отсечени фрази. И... раждаше ентузиазъм! Никой не можеше да навива хората така, както Крис Клемънс.

Смятаха да изготвят предварително поне 12 предавания. Имаха такъв план. А след това, по време на излъчването, щяха да направят и останалите 14. До средата на декември 1975 г. бяха заснети 7 програми, което значеше, че напредват доста добре.

Екипът мислеше върху следващата тема, която щеше да бъде включена в програмата. В този ден осем души бяха събрани в малката канцелария на Клемънс зад Студио В. Той често се оплакваше от теснотията и неприятната миризма, която проникваше от кухнята на барчето под тях. Помощник-програмният контролор Леонард Харман обикновено им казваше, че няма място, защото помещенията са заети, и „Научният рапорт“ не може да има свое производствено помещение. Харман, разбира се, разполагаше със собствен кабинет — много по-голям, и с климатична инсталация.

И така, осемте участници в „Научния рапорт“ бяха насядали в малката канцелария. Помощник-операторът на Клемънс Джийн Бейкър заемаше мястото зад бюрото, защото обикновено по време на тези срещи водеше бележки и защото Клемънс обичаше да стои прав. Ходеше напред-назад и дори с ръце си помагаше, когато представяше някоя нова идея. Останалите бяха бившият говорител на ITV Саймън Бътлър — водещ па програмата, и репортерите Катрин Хуайт и Колин Бенсън. Срещу тях седяха научните съветници проф. Дейвид Коуи и д-р Патрик Сноу, а в ъгъла до вратата — журналистът изследовател Терри Диксън.

— Енергия от вълни... — продължи Бенсън.

— Умряла работа, мой човек — веднага го прекъсна Клемънс. — Не си ли гледал BBC-2 предишната сряда?

Диксън почувства разочарование. И той не бе гледал програмата на BBC-2. И смятайки това за подходяща тема, беше направил изследване за енергията на вълните. Сега обаче трябваше да зачертае тази тема. Клемънс въпреки навика си да казва на всички „мой човек“ беше твърд и непоколебим. Когато казваше не, значеше не.

— В „Нюзуик“ имаше интересна статия за прислужници работи — каза Коуи. — Изглежда могат да лъскат подове и да постилат легла.

— Това ми харесва! — зарадва се Клемънс. — Автомати прислужници! Даже бихме могли да се забавляваме. Джийн, мой човек, набележи го като възможност. Ще го разгледаме отново.

— Струва ми се, че е време да обърнем внимание на *изтичането на мозъците* — подхвана Бътлър. Клемънс спря за малко и го погледна с колебание.

— Не знам, Саймън, струва ми се малко тежко... Удобно ли е за нашата програма?

— Ако не е, ще го направим — стана по-категоричен Бътлър. — Ние сме научна програма и като си помислиш колко учени бягат и какво означава това за страната...

— Да... — съгласи се Клемънс. — Може би, ако облечем програмата в някои човешки истории... — погледна към Диксън. — Какво ще кажеш, Терри? Можеш ли да ги откриеш?

Диксън виждаше как количеството на неговата работа взе бързо да се увеличава.

— Ще трябва време — каза резервирано.

— Разбира се, че ще трябва, мой човек. За да намериш подходящи хора... Разбирам го. Не трябва да го поставяме на първо място в листата. Нека приемем, че го виждаме за след пет програми отсега... Така ще можеш да търсиш, когато нямаш работа с първите четири.

Ето как просто и леко тръгнаха нещата. Никой от екипа даже и не подозираше, че ще създадат най-изумителния телевизионен документ, който е правен някога. Че така скоро пред тях ще започне да се разкрива тайната на „Третата възможност“.

Диксън знаеше, че има само един начин да реши този проблем. Трябваше да телефонира във фирмите, които набираха „мозъци“, а също така в редица научни организации, в университетите и в изследователските институти. Че ще бъде трудно, но ако работи много и има малко късмет — трябваше да подбере добра и разнообразна група от хора, на които думата се чува и имат опит или дарба да говорят добре пред камерата.

Така се стекоха обстоятелствата, че първоначално късметът му много бързо заработи. Едно от първите му обаждания беше в някакъв лабораторен комплекс. Отзивчивият служител от отдел „Обществени отношения“ му каза, че една от специалистките по слънчевата енергия скоро щяла да замине на работа в Америка. Нейното име било Ан Кларк, 29-годишна. Служителят естествено не можеше да знае дали д-р Ан Кларк би се съгласила да вземе участие в програмата, но ако тя би се съгласила, то управлението нямало да има нищо против.

Ан Кларк — чернокоса и привлекателна жена, взе голямото си решение да напусне Англия към края на 1975 г. Не би го направила, ако годеникът ѝ не беше разтрогнал неочаквано годежа им.

Тогава и лабораторията ѝ се видя непоносимо потискаща, мизерна и мръсна. Всички ръководители признаваха, че техните изследвания са интересни и значими. Особено при недостига на енергия и увеличаващите се цени на петрола. Но не им отпускаха достатъчно пари. Много експерименти продължаваха три пъти по-дълго от необходимото, тъй като нужните апарати се използваша на смени, а в много случаи бяха и остарели.

И д-р Кларк реши! Много други направиха същото през онази година. Напуснаха Англия за по-добре платена работа — в Европа и Средния изток. И в САЩ. Получаваха двойни заплати и подаръци, като служебни автомобили и луксозни апартаменти. Освен това така можеха да работят при много по-добри условия. „Изтичане на мозъци“. Така го наричаха. Изразът е точен. В продължение на 12 години, до декември 1975 г., времето, в което Ан Кларк взе своето решение, около 4 милиона души бяха напуснали Англия. Повече от една трета бяха професионалисти и ръководни кадри. Един началник на отдел в Норич беше заминал и заел много високо и отговорно място в Америка и както показваха неговите спорадични писма — не съжаляваше. В действителност единственото, за което съжаляваше, беше, че не бе го сторил по-рано. Ан Кларк реши да му пише. За нейно голямо учудване той ѝ се обади от Калифорния веднага след като получи нейното писмо. Със способностите и опита си тя била точно необходимият човек, какъвто му трябвал, и ако Ан иска, той би могъл да и намери подходяща работа. Имало човек в Лондон, който вербувал учени за фирмата в Калифорния, и просто трябвало да влезе във връзка с него... Още на следващия ден тя се срещна с представителя на фирмата и за час всичко бе подготвено.

През същата седмица с нея влезе във връзка Скептр Телевижън.

По-късно имаше съмнения, че интервюто беше саботирано от някой вътре в Скептр Телевижън. Съмнения, които не можем да докажем, но с филма стана нещо, когато бе донесен за промиване, и след това само една много малка част от него можеше да бъде използвана в предаването. Заснетият филм се смяташе за професионално направен. Бенсън каза:

„Д-р Кларк бе не само изразителна и с желание да ни сътрудничи, но беше ясно, че е обмислила много добре проблема за преселването. Подчерта, че освен другите разочарования, които е изпитала в лабораторията, в основата беше фактът, че в Англия инициативата и таланта се задушават по много начини. Хората с достойнство се разочароват и това бе една от причините за радостта и от заминаването ѝ за Америка.“

Наистина Ан Кларк беше много добра в интервюто — с вроден талант за пред телевизията. И аз бях доволен от работата, която свършихме.“

Радостта му се изпари веднага след като се върнаха в студиото и промива филма. По-голямата част от звука и картината бяха напълно изтрити. Никога не се бе случвало подобно нещо и нямаше логично обяснение как точно е станало сега.

Интервюто беше повече от 45 минути и след монтажа щяха да останат 12 минути за предаването. А сега единственото, което успяха да спасят, бе една част от 15 секунди.

Клемънс, както се очакваше, бе много ядосан. Изпращането на цяла работна група до Норич предполагаше много разходи, а и знаеше, че Харман ще вдигне аларма за бюджета.

Той попита Бенсън:

— Сигурен ли си, че тя е толкова добра? Заслужава ли си да отидете отново там горе?

— Беше много добро интервю — каза Бенсън. — Аз мисля, че трябва да отидем отново.

Клемънс телефонира на Ан Кларк, обясни ѝ положението и си определиха нова среща. Ето как сам Бенсън обяснява останалото:

„Д-р Кларк показа пълно разбиране и се съгласи с голямо желание да ни види отново. Но когато след два дни пристигнахме в Норич, всичко беше много променено. Нямаше я в апартамента, където бяхме уточнили,

че ще се срещнем. След много трудности успяхме да я намерим на друг адрес. Изглеждаше неспокойна и... — не смятам, че това е продукт на моята фантазия — малко тероризирана. Беше ясно като бял ден, че тя искаше да се отърве от нас. Не искаше да говори, не искаше даже да знае кои сме. По-късно разбрахме, че беше казала на пазачите, които охраняваха лабораториите, че ѝ досаждаме и че не трябва да ни пускат да минаваме. Получи се много неприятна ситуация.

На другата сутрин успях да изкопча няколко думи от нея на портала на лабораториите. Макар че се мъчеше да ни избегне, видях, че продължаваме да я чакаме отпред. Попитах я какво се е случило. Знаете ли какво отговори? Погледна ме някак смутено и каза: „Съжалевам,... не мога да довърша филма... трябва да замина.“ След това се втурна вътре и това беше последния път, когато я видяхме.“

Тогава Бенсън все още не знаеше, че се докосва до „Третата възможност“.

Много по-късно стигнахме до една загадка, която не сме решили напълно. Информацията, с която разполагаме, произлиза от приятелите и колегите на Ан Кларк от Норич.

Малко след заснемането на интервюто от екипа на Скептр Телевизион през януари 1976 г. Ан Кларк е била посетена в лабораторията от един загадъчен американец. Няма е предварително определена среща, той просто се явил и свидетелите помислили, че има връзка с новата ѝ работа. Американецът ѝ говорил доста време и след разговора тя изглеждала развълнувана.

Както констатирахме, същия ден следобед американецът отново е по-сетил Ан, този път в апартаментата ѝ, и останал три часа. След този следобед нейното поведение към обкръжаващите я, както и към Скептр Телевизион се променило необяснимо. Тя работела пак толкова съзнателно, както винаги, но доста страняла от хората. Един от нейните колеги, възрастен мъж, ни каза: „Забелязах, че ни гледа с един необясним израз в очите. Все едно, че ни съжалева за нещо. Малко странно...“

3

Бенсън и работната му група се завръщаха от Норич разочаровани, когато Терри Диксън вече бе впечатлен от едно съобщение за проф. Робърт Патерсън в „Гардиън“.

Диксън знаеше, че този път няма смисъл да се безпокоят за предаването, защото Патерсън, освен че беше изтъкнат математик, често се явяваше по телевизията. Беше красноречив и впечатляващ коментатор.

Данъчната система в Англия беше любима тема на 42-годишния Робърт Патерсън. Приятелите му в университета на Сейнт Андрюс, където беше преподавател, бяха свикнали с редовните му бомбардировки от цифри: „Знаете ли, че в Германия най-много, което може да плати някой като данък за приходите си, е само 56%. А в Америка... Ето една страна, където уважават инициативата. В Америка е само 50%.“

Всеки негов израз, когато говореше за данъците, завършваше с едно гръмогласно възклицание: „Но тук в Англия колко е? Питайте ме и ще ви кажа! Осемдесет и три на сто... толкоз е тук! И се питате защо хората не искат да работят повече!“

Такъв вид разговори Патерсън можеше да води безкрайно. Това беше последица от лекциите му и Го правеше досаден.

Мнозина в университета почувстваха облекчение, когато им съобщи, че ще следва съвети те си. Той и жена му Илин напуснаха Англия. Заминаха заедно с двете си деца, за да започнат един нов живот в Америка.

Беше необичайно мълчалив относно работата си там, само казваше, че са го поканили „по един интересен проект“. Въпреки своята сдържаност беше ясно, че отива на добро място. В университета му вярваха, защото го признаваха за един от бляскавите математици на Англия. Жалко само, че беше толкова отегчителен.

Патерсън съобщи своето решение в началото на февруари 1976 г. и отбелязването му във в. „Гардиън“ не закъсня.

Така Скептр Телевизион забеляза новината и веднага влезе във връзка с Патерсън. Предложи му възможно най-добрата трибуна, за да изложи своите „възгледи“ относно данъчната система, тъй като програмата „Научен рапорт“ се приемаше от цялата страна.

В началото Патерсън показва странно нежелание да разговаря. Имал много работа, не знаел дали ще намери време за интервю. Но в края на краищата Диксън го убеди. Уговориха се работната група да отиде следващия вторник в дома му в 11 часа преди обед.

— Нека се надяваме, че ще имаме повече късмет, отколкото в Норич — каза Клемънс — Не съм виждал толкова неуспехи един след друг...

В действителност неуспехът този път бе още по-голям от предишния. Бенсън не намери никого в дома на Патерсън в Шотландия. Пердетата на първия етаж бяха полудръпнати и поглеждайки между тях, видяха, че стаите бяха доста разхвърляни. Имаше остатъци от храна, мръсни чинии в кухнята и върху масите, книги и разни дрехи, нахвърляни по пода. Пред главния вход стояха шест непокътнати шишета с мляко, а гаражът беше празен. По всичко личеше, че къщата беше изоставена набързо.

Бенсън разпита съседите. Казаха му, че семейство Патерсън отпътувало преди три дни. Били заминали набързо с колата си в събота и оттогава не са ги виждали.

Бенсън отиде в университета на Сейнт Андрюс, където от заместник-ректора научи, че Патерсън е заминал за Америка. И както се вижда, явно е бил принуден да замине по-рано, отколкото е мислел в началото. Такива бяха думите на зам.-ректора: *„Каза ми, че го искат по-рано, отколкото е мислел. Съжалявам много, загдето напразно направихте това пътуване. И трябва да ви кажа, че случилото се е много необичайно за Патерсън... Да не се яви на срещата по такъв начин! Само мога да предположа, че в бързината е забравил напълно...“*

— Казахте, че го „искат“ по-рано. Кой са тези, които го „искат“? — попита Бенсън.

Зам. ректорът поклати отрицателно глава.

— Страх ме е, че тук не мога да ви помогна. — Патерсън беше много загадъчен по отношение на това, което щеше да прави и къде точно щеше да отиде. Някъде в Америка... Това е всичко, което каза.

Направихме запитване до всички университети в Америка. Никъде не са предлагали работа на Робърт Патерсън. И никой не можа да ни каже къде би могъл да бъде той.

Влязохме във връзка и с американската фирма, в която трябваше да отиде Ан Кларк — същата фирма, която настояваше д-р Кларк да започне работа „колкото е възможно по-бързо“. Увериха ни, че Наистина са ѝ предложили работа, и то със заплата, двойно по-голяма от тази, която е получавала в Норич. Но получили от нея писмо, в което със съжаление им съобщавала, че поради лични причини не може да отиде в Америка.

В документалния филм Саймън Бътлър обясни част от мистерията. Той отиде с работна група на един от паркингите на летището в Хитроу и показа колата, която бе наела Ан Кларк в Норич. Тогава той каза: *„Каквото и да е станало, Ан Кларк е дошла дотук. Казала е на своите приятели, че заминава за Ню Йорк. Въпреки всичко тя не бе излетяла от летището нито в онзи, нито в друг ден. Единственото доказателство, което показва, че е дошла тук, е изоставената ѝ кола. И нищо друго освен това.“*

Но най-интересното е, че там близо, на същия паркинг, имаше още една изоставена кола – един син „Ровер“, притежание на Робърт Патерсън.

Репортерите от телевизията обаче откриха тази втора кола доста по-късно. Това стана няколко месеца след завръщането на Бенсън от Шотландия. Възможно бе да не я открият никога и може би предаването за „Третата възможност“ нямаше да бъде осъществено никога, ако не се бе появил и странният случай на Брайън Пентълбъри.

4

До април 1976 г. предаването за „изтичането на мозъците“ бе почти завършено. Диксън бе намерил нова група от учени, с които работеше паралелно и по други теми, като „Роботите-слуги“ или за новия метод за намаляване потреблението на петрол. Бътлър имаше още малко работа по монтажа на програмата за „изтичането на мозъци“, която трябваше да бъде готова за излъчване. За неуспехите си получиха доста остри забележки от Харман — „за неразумното прахосване на материали и време“. И макар че бяха учудени от странното поведение на д-р Ан Кларк и проф. Робърт Патерсън, тяхната програма беше научна и нямаше никаква връзка с хората, които изчезваха.

Нещата щяха да останат така, ако Крис Клемънс не бе чул една вечер в бара как негов съсед разказва странна история. Той имал роднини на име Пентълбъри, които живеели в Манчестър, и *„синът им, който бил инженер по електроника, изчезнал в Австралия. И най-странното е, че той кореспондирал с родителите си от един адрес, на който никога не е живял. Брайън винаги е бил един малък егоист и единственото, което го е интересувало, било да изкара нещо за себе си, но това действително е глупаво, не е ли така? И знаете*

ли, изпращаше им снимки, а сега се оказва, че той никога не е ходил там..."

Разбира се, Клемънс не можа да разбере всичко веднага. Мисли през цялата нощ, а на другия ден сподели с Колин Бенсън:

— Изглежда, че времето е такова — да изчезват учени хора. Или Брайън разиграва някакъв фарс на семейството си.

— А ако не играе? — попита изведнъж Бенсън.

— Какво друго може да бъде?

— А ако има някаква връзка?... Може би това, че изчезнаха Патерсън и Ан Кларк, а сега и Пентълбъри има някаква връзка...

— Не виждам как биха могли...

— Остави ме да отида до Манчестър да се видя с родителите му...

— Виж, моля те, вече изоставяме с една седмица в програмата и не мога да те изпрацам насам-натат...

— Крис, имам предчувствие.... не ме питай защо... но имам предчувствие, че става въпрос за нещо голямо — все повече се разпалваше Бенсън.

Клемънс поклати глава:

— Трябва да подготвим предаването си, Колин. Знам, че се чувстваш зле след случилото се в Норич и Шотландия, но никой не те обвинява за тези неща. Моля те, успокой се!

— Обвинява ме Харман...

— Харман обвинява всички и за всичко. Така е създаден. Както и да е... Аз обрах пешкира, а не ти.

— Ще отида, когато съм в почивка — каза Бенсън. — И ще платя разходите за моя сметка, дявол да го...

— Прахосване на време, мой човек... И не мисли, че ще поема разходите на моя бюджет.

— Не може ли да ги включи в сметката за общите разходи за предаването?

Клемънс се усмихна:

— Не вярвам да съм срещал някога толкова настойчив човек. Добре, отивай да подготвиш предаването.

Предадохме ви буквално разговора между Бенсън и Клемънс, защото от него се вижда, че ако Бенсън не бе достатъчно настойчив, изследването щеше да се осуети и Скептр Телевижън щеше да се размине с „Третата възможност“.

Решението на Бенсън да отиде в Манчестър бе повратният момент в цялата програма. И като резултат „Научният рапорт“ изостави едно добре направено предаване за „изтичането на мозъци“, за да го замени с друго, което изненада света.

5

Денис Пентълбъри бе продавач на мляко до 1976 г., когато излезе в пенсия. Той и жена му Алис живеят в един от най-бедните квартали на Манчестър. Те, както сами казват, са обикновено семейство. Никога не са имали много пари и са направили много жертви, докато синът им Брайън завърши университета.

През юли 1974 г. Брайън Пентълбъри бил на 33 години, когато и той станал част от „изтичането на мозъци“. Главната причина за неговото заминаване бил климатът и особено климатът на Манчестър. Бил човек, който обичал слънцето.

Откакто завършил университета, взимайки дипломата си на инженер по електроника, с голямо желание участвал като офицер в специалните експедиции на РАФ.

Авиацията му показала света. Показала му, че не е човек, който може да свикне с една монотонна и рутинна работа, и то в Манчестър. Пет месеца след уволнението си от авиацията подава молба за работа в голяма фирма от електронната промишленост в Сидней — Австралия. За голямо разочарование на родителите му го приели.

Както сега признават, били разочаровани поради чисто егоистична, но и естествена причина. Бил единственият им син и го обожавали. Но нямали възможност да го разубедят, щом той вземел някакво решение... Във всички случаи обещавал да пише често и да праща много снимки.

Бенсън седеше в голямата стая, тази, която пазеха за гости при специални случаи, и разглеждаше снимките, които изпращаше синът от Австралия.

Със съгласието на семейство Пентълбъри е записан на магнетофонна лента целият разговор. А ние, пак с тяхно съгласие, включваме части от него в книгата.

„Семейство Пентълбъри седяха заедно на канапето срещу Бенсън, а между тях бяха поставени чашите с чай и чинийките с кейк.

— Почувствахме разочарование, когато спря да ни пише, но в началото не се безпокояхме много — каза г-н Пентълбъри. Запаля лулата си, дръпна веднъж-дваж замислен и продължи:

— Нашият син никога не е бил много по писмата.

— И как открихте? — понита Бенсън. — Искам да кажа, че не беше там?

— Чрез г-жа Прескот от № 9 — каза Пентълбъри. — Тя го откри. Нейната дъщеря, Берил, емигрира там може би преди пет години.

— Шест — каза г-жа Пентълбъри. — Ще станат седем през септември.

— Е, това пет или шест няма никакво значение. Дъщеря ѝ живее там долу... Това искам да кажа... И г-жа Прескот трябваше да я посети. Казахме ѝ... защо не мине и покрай Брайън? Смятахме, че ще бъде хубава изненада. Нали знаете, да види някого от родината... А тя го познаваше от много малък, ей толкова... — показа г-жа Пентълбъри.

— Кажете на човека какво ни каза.

— Това правя... разказвам му — в гласа на Пентълбъри се усети раздражение. Лулата му беше угаснала и той посегна с клечка кибрит да я запали. — Отиде тя, значи, на адреса, който имаха писмата, но човекът, когото намерила там, казал, че никога не е чувал за такова лице.

— Кой беше този човек? — попита Бенсън.

— Това, което не разбирам, е, че ние му пишехме там — не му отговори Пентълбъри. — И знаем, че е получавал нашите писма, защото ние получавахме от него отговори.

— Този човек... — настояваше Бенсън. — Какво каза за него г-жа Прескот?

— Струва ми се, каза, че е бил американец. Не смятам, че ни каза нещо повече.

— Да не би да е бил негов наемател? Може би вашият син е сменил квартирата си?

— Не, не смятам. Американецът живял там години наред, както е казал на г-жа Прескот.

— А проверихте ли там, където е работил?

— Да. И там казаха, че никога не са чували за него.

Г-жа Пентълбъри го побутна леко с лакът:

— Покажи на човека писмото.

— А, да. Трябва да видите писмото — досети се Пентълбъри. — Намира се в другата стая, майко, зад часовника. Горещо на камината.

Наведе се малко, снижи глас и след като излезе жена му, каза:

— Тя страшно се тревожи. Безпокои се, че не знаем нищо за сина си.

После предложи на Бенсън още една чаша чай. Бенсън отказа, а Пентълбъри наля за себе си.

— Писахме във фирмата, за да научим какво става и... а, ето отговора им. Я хвърли един поглед тук.

Бенсън взе писмото от г-жа Пентълбъри и видя, че идваше от канцеларията на известна международна фирма за електронни машини в Сидней. Беше подписано от началника на отдел „Кадри“ и бе адресирано до г-н Пентълбъри. Ето съдържанието:

„Относно писмото, което ни предаде генералният директор. Страхувам се, че сте уведомени погрешно, защото след щателна проверка на списъците на персонала от последните пет години констатирах, че никога нашата фирма не е имала в своите списъци, нито пък е предлагала работа на човек с името Б. Н. Пентълбъри.

Това, което мога да предположа, е, че ни бъркате с някоя друга фирма. Съжалявам, че не мога да ви помогна.“ Бенсън прочете писмото два пъти и се замисли.

— Сигурен ли сте, че не ги бъркате с някоя друга фирма?

— Абсолютно сигурен съм — каза Пентълбъри. — Дай ми това портмоне, майко... — извади едно листче, на което бяха написани адресът и името на същата фирма в Сидней.

— Виждате ли? Ето, написано е с почерка на Брайън.“

Г-жа Прескот от № 9, вдовица с хитър и остър ум, потвърди историята си, но имаше да добави още малко.

Подбираше думите си, може би за да не засегне с нещо семейство Пентълбъри, но остави у Бенсън впечатлението, че не харесва Брайън. Това пролича повече от нейния тон, отколкото от думите ѝ. Бенсън си спомни какво бе, казал съседът на Клемънс, че Брайън Пентълбъри е бил „малък егоист“, и се запита дали Брайън наистина не прави някакъв номер на родителите си. След това отхвърли тази мисъл. Беше глупава.

И все пак Бенсън взел със себе си писмото от фирмата заедно със снимките. Г-жа Прескот предложи да му покаже най-краткия път до спирката на автобуса. Когато завили зад ъгъла, тя каза изведнъж ядосано:

- Виждате ли, това е благодарността му, загдето го отгледаха. Бенсън я погледнал учуден.
- Какво искате да кажете?
- Брайън ги смяташе за прости хора. Той отиде в университета и му се замая главата.
- Не вярвате, разбира се, че е изчезнал нарочно?

Тя стисна устните си:

- Не е моя работа да се бъркам. Ето идва вашият автобус и ако потичате, можете да го хванете.

Бенсън не се отнесе сериозно към мнението ѝ, но се сети за него, когато мина много време. Тогава, докато пътуваше по улиците на Манчестър, той мислеше, че г-жа Прескот просто искаше да драматизира нещата.

Във влака прекара доста време, разглеждайки снимките, особено тези, които са снимани навън. Имаше нещо, което не беше наред.

В студиото потърси помощта на един фотограф от техническия отдел. Фотографът направи копие на негативите на външните снимки и след това ги извади увеличени. На всяка от тях — и на тази, в която Брайън Пентълбъри караше сърф, и на тази до самия мост „Харбор“ в Сидней — имаше три птици в небето. Тези птици бяха съвсем еднакви във всички снимки и се намираха на едни и същи места.

Имаше и нещо друго, нещо, на което не бе обърнал внимание преди. Формата на редките облаци в небето беше съвсем еднаква във всичките снимки.

Обяснението бе поразително очевидно: тези снимки на Брайън Пентълбъри от „Австралия“ бяха заснети пред нарисувано пано. И без никакво съмнение бяха правени в студио.

Бенсън ги събра и изтича в канцеларията на Клемънс зад Студио В.

- Попаднахме в една дяволска история в „изтичането на мозъци“ — каза. — Не мога да разбера все още нещо, но... Крис... трябва да търсим!

6

Това търсене, както каза Саймън Бътлър пред телевизията, разкри бързо странен факт. Двадесет и един души, главно учени и академици, бяха изчезнали при същите мистериозни обстоятелства. Те бяха измежду 400-те души, които проучи групата на „Научния рапорт“ под предлог, че подготвя едно по-разширено предаване за изтичането на мозъците.

Някои, както обясни Бътлър, бяха изчезнали сами. Други, като Патерсън, бяха „отпътували“ със семействата си. Всички бяха казали на съседите и приятелите си, че отиват да работят в чужбина.

Но по телевизията се представи една част от историята. Много от факторите и събитията все още не бяха известни, когато се излъчи предаването. А и голяма част от материала, който беше известен, бе цензуриран.

Главният цензор беше Леонард Харман, помощник-инспектор на програмата, който се опита да попречи и на издаването на книгата. Чрез предупреждения и заплаха искаше да ни забрани да публикуваме документи и доклади, използвани и съставяни от екипа на „Научния рапорт“.

И все пак първата група от тях, която получихме, имаше връзка с любопитното откритие, направено от изследователя Терри Диксън в средата на май 1976 г. По онова време, въпреки възраженията от страна на Харман, групата на „Научния рапорт“ се бе разширила и сдобила със своя канцелария. Междувременно програмата за „изтичане на мозъци“ бе изтеглена от предаването под предлог, че това изследване трябва да бъде представено като особено.

В меморандум на Терри Диксън до Крис Клемънс от 17 май 1976 г. с препис до инспектора на програмата Фъргъс Гонтгуин изследователят съобщаваше и за други случаи, при които след получаване на писма и снимки от учени на работа в Австралия връзката с близките постепенно затихвала, а снимките били със същия рисуван фон, както при случая с Пентълбъри. Поради отсъствие на инспектора на програмата, Леонард Харман получава копието и прави остра бележка на екипа на „Научния рапорт“. Но по-важното е, че когато Диксън се опитва да

заснеме интервюта с близките на д-р Мортимър и на проф. Парсънс, те най-неочаквано и категорично отказват да вземат участие в предаването на програмата. Много по-късно, през септември 1977 г., когато се подготвяше книгата и отново потърсихме близките на двамата тайнствено изчезнали учени, се оказа, че и те са се преместили да живеят в чужбина, без да оставят новите си адреси.

Цялата тази история с инсценираните снимки и фалшивите писма беше пропусната от предаването нарочно. По-късно Клемънс призна, че съжالياва, защото това е един много интересен елемент от „Третата възможност“. Той каза: „Тогава мислех, че Харман, както обикновено, просто издребнява. Не изглеждаха толкова сериозни, за да анализирам всички атаки, които понесох от негова страна. Разбира се, ако знаех тогава тези неща, които знам сега...“

И ние бяхме изненадани от тези снимки и не можехме да си ги обясним. Мислехме просто да ги споменем в реда на събитията. Но така стояха нещата до 3 януари 1978 г., когато получихме един плик от Троянския кон. Съдържанието му изненадващо ни осведоми за това, което там някъде наричат план „Изглаждане“.

Троянският кон ни беше изпратил фотокопии от документ с дата 24 ноември 1971 г., който беше издаден от председателя на Комисията по определяне на политиката и беше насочен към Висшите административни служители на Национални области. В него четем:

„Последното публикуване, което наложи преместването на проф. Уйлям Брейсфилт, беше несполучливо и може би вредно. За да избегнем повторение, договорихме се да одобрим една нова процедура за всички случаи, в които членовете на семейството или трети лица биха предизвикали въпроси.

Процедурата, която ще бъде позната като „Изглаждане“, има за цел да успокои евентуални страхове или подозрения през време на преместването или след него. Участък 7 ще уреди изпращането на писмата с подходящ почерк, за да бъдат успокоени всички, които, проявявайки признаци, на безпокойство, биха предизвикали опасност за сигурността на операцията. Обикновено тези, които заминават, изпращат снимки от новата си среда. Следователно ще се уреди изпращането на подходящи снимки. Тези снимки ще се правят преди заминаването.

По един каталог с адресите и имената ще бъдат раздадени между Висшите административни служители на Националните области от Участък 7. Служителите ще съответстват на различните пътници.

На всяка „страна на предназначението“ ще има поне 4 адреса, така че служителите да могат да „различават“ всеки пътник, който идва от същия район. Няма обаче ограничение в броя на пътниците, които биха могли да съответстват на всеки един от адресите. Може да се окаже необходимо от време на време да бъдат променяни адресите и Участък 7 да съобщава на служителите за тези промени.

Планът „Изглаждане“ ще работи най-много 6 месеца за всеки човек, освен ако, съществуват особени условия, тъй като това време се смята като достатъчен период за „отдалечаване“.

Подчертава се, че поради административната работа, която е необходима, планът „Изглаждане“ ще се прилага само при изключителни случаи. Единственият критерий за неговото прилагане ще бъде от компетентност на служителя в зависимост от това, дали има опасност от неговото публикуване.

Повечето пътници и обезателно всички, които заминават със семействата си, няма да имат нужда от такова третиране. Планът очевидно няма да бъде приложен за членовете на Груповите експедиции.“

И изведнъж всичко придобива смисъл. Жесток, но обясним.

Семейство Пентълбъри много обичаше своя син... Затова получаваха онези радостни и бърбиви писма, които е пишел друг човек, а истината за това те не биха могли да узнаят.

Ан Кларк нямаше връзки с никого и следователно никой не чакаше писма от нея. Нейните познати сигурно са се обидили, ако са й писали и не са получили отговора й, но не чак толкова, че да направят обществен въпрос.

Колкото за Робърт Патерсън — той замина със своето семейство. Всички тези хора, а и други като тях са заминали вероятно по свое желание. Но къде и защо? Сега е ясно, че Брайън Пентълбъри е взел лично участие в този заговор, за да подиграе родителите си. А може би под натиска на „Третата възможност“. Това обстоятелство го опрощава. Или почти.

7

На 6 февруари 1977 г. сър Уйлям Балантайн гледаше нервно своя часовник. Не можеше да разбере защо не

се беше обадил по телефона Кармел. Така се бяха разбрали. Трябваше да си определят среща веднага след като пристигне в Англия.

От прозореца на кабинета му се виждаше огромното огледало на радиотелескопа на Джонтрел банк на фона на необикновено бляскавото синьо следобедно небе.

Погледна го сега, старайки се да потисне убеждението си, че нещо не върви както трябва. От много дни имаше предчувствие, че те нещо са открили във връзка с неговите планове, че времето намалява много бързо.

Беше грешка, голяма грешка, че толкова време беше държал в тайна съществуването на тази лента. Трябваше да разкрие пред света още преди няколко месеца какво в действителност става в Космоса. Трябваше да го направи в същия ден, когато в щаба на НАСА в Америка бе видял неоспоримото доказателство... че човекът е постигнал невъзможното.

Но кой щеше да му повярва? Фактите бяха толкова невероятни, че въпреки международната му известност на радиоастроном щяха да му се присмоят. Особено ако НАСА опровергаваше истината. Хари Кармел го беше предупредил, че НАСА щеше да отрече всичко много рязко.

Кармел му беше помогнал. Уплаши се, че го направи, но без да поиска разрешение от своите началници, му беше помогнал. Беше пуснал монтажа на Балантайн от Джонтрел банк на една от електронните системи за декодиране на НАСА. Тогава и двамата видяха учудващите картини, които изникнаха от декодираната лента.

Кармел моментално страшно се изплаши; „Не казвай никъде и на никого за това. Ако разберат тези мръсници какво сме видели, биха ни убили. Приятелю мой, съветвам те да унищожиш проклетата лента.“

Имаме тези думи точно, както са произнесени, защото направиха голямо впечатление на Балантайн. Достатъчно впечатление, за да го напише в дневника си през 1976 г.

Кармел се бе отказал да се забърква повече. Балантайн, развълнуван от суровостта на предупреждението му, бе взел лентата със себе си в Джонтрел банк. И оттогава, откакто се върна от Америка, тя бе останала заключена в едно от чекмеджетата на бюрото му.

Балантайн не проговори за това, което бе видял в НАСА. Помъчи се да го забрави, но естествено че не можеше.

В сряда, 24 януари 1977 г. Балантайн имаше един неочакван разговор с Кармел от Америка. Повечето телефонни разговори на Балантайн съдържаха толкова много технически сведения, че той ги записваше на магнетофонна лента с оглед бъдещото им използване.

Бе записал и този разговор и с разрешението на лейди Балантайн ви го предоставяме:

Кармел: Направили каквото ти казах? Унищожи ли лентата?

Балантайн: Не съм казал на никого нищо... но лентата я пазя все още на тайно място.

Кармел: Слава богу! Тогава бихме могли да разобличим цялата проклета игра.

Балантайн: Извинявай... за какво говориш?

Кармел: Групови експедиции... за това говоря! Казвам ти, приятелю мой, че е това, което правят тези престъпници.

Балантайн: Групови експедиции... Какво значи това?

Кармел: Мръсни жестокости... Това значи... Но не искам да говоря по-вече по телефона... Ще ти кажа, като дойда.

Балантайн: Ще дойдеш в Англия?

Кармел: С първия полет, за който намеря билет. Напуснах НАСА и взех един джубокс.

Балантайн: Не разбрах...

Кармел: Джубокс... Знаеш... един декодиращ апарат като този, който използвахме миналата година. Имам един и ще го взема със себе си в Англия.

Балантайн: Но какво става?... И какво точно са Груповите експедиции?

Кармел: Почакай да пристигна, приятелю мой, и ще ти кажа нещо, от което ще ти падне шапката. Исусе Христе!... Знаех, че тези типове са лоши, но никога не съм предполагал... виж какво, ще ти се обадя по телефона, щом пристигна в Лондон, о'кей?

Балантайн: Утре ли пристигааш?

Кармел: Не знам... Знаят, че притежавам този апарат, и ме търсят... трябва да играя умната. Възможно е да отида в Канада и оттам да изляза... Дай ми време... Да кажем една седмица от неделя. Може би ще пристигна и по-рано оттогава.

Балантайн: Знаеш ли? Трудно ми е да повярвам... Действително ли се намираш в някаква опасност?

Кармел: Не някаква опасност, приятелю мой, това е възможно най лошата опасност. Не можех да стоя със скръстени ръце и да ги оставя да вършат каквото си искат... А сега трябва да затворя телефона... Казахме една седмица след неделя — най-много, о' кей?

Балантайн: Значи на 6 февруари?

Кармел: Да... Но, ако имам късмет, ще пристигна по-рано. Ако нямаш новина от мен до 6 февруари — да кажем до четири часа следобед, — да знаеш, че работата се е провалила.

Балантайн: И какво означава това?

Кармел: Че ще бъда мъртъв, приятелю мой, това значи.

Балантайн: Боже господи! Но ако стане нещо такова, какво ще трябва да направя аз?

Кармел: Ако даваш пет пари за благоприятието и човешкото достойнство... ще се включиш и ще разобличиш цялата тази мръсна история... Има един човек в Женева, който ще ти помогне... казва се..."

Това беше сърцевината на разговора. Не споменаваме името, което каза Хари Кармел, защото е на човека, когото ние наричаме Троянския кон. След като ни помогна в това изследване, неговият живот е в непосредствена опасност.

И така, на 6 февруари Балантайн се намираше в своя кабинет. Беше около 4,45 ч. следобед. Кармел не се бе обадил. Може би, помисли си, са го хванали, дори убили. Всичко това граничеше с безумието, но след онова, което бе видял в НАСА, Балантайн не изключваше нищо като възможност.

Обезателно трябваше да влезе във връзка с човека от Женева. Беше обещал на Кармел, че ще го направи. Но и това не беше толкова просто, колкото изглеждаше на пръв поглед. Кармел не му бе дал нито адрес, нито номер на телефон, а Женева е голям град.

В 5,30 ч. беше вече убеден, че Кармел е мъртъв. Беше се уверил също така, че и самият той се намира в сериозна опасност. Думите на Кармел минаваха постоянно през ума му: „Знаех, че тези типове са лоши, но никога не съм предполагал..." Сега вече въображението на Балантайн започна да работи. По всяка вероятност вече знаеха за лентата му и какво възнамерява да прави с нея. Взе я от чекмеджето, знаейки че трябва да я скрие на сигурно място. Тогава се досети, че има приятел, който може би ще може да го посъветва какво да прави — Джон Хънтри, издател на една международна агенция за новини в Лондон.

Сигурен беше, че Хънтри имаше репортер в Женева, който би могъл да намери човека, който му бе посочил Кармел. Хънтри би могъл също така да му каже кой е най-добрият начин, за да разкрие тези неща, които знаеше, защото беше съществено да се вдигне колкото се може повече шум в началото. Щеше да разобличи невероятното дело пред очите на хората. Щеше да наложи едно широко издирване около изчезването на Хари Кармел.

Погледна пак своя часовник. Ранна неделна вечер. Най-вероятното беше Джон Хънтри да бъде в бюрото си. Работеха на ненормиран ден на Флийт Стрийт. Заслужаваше си да опита.

Имаше късмет. Завари Хънтри тъкмо когато се готвеше да тръгва. Предоставяме ви, отново с разрешението на лейди Балантайн, записания магнетофонен разговор:

„Балантайн: Джон... Аз съм, Уйлям Балантайн.

Хънтри: О, каква хубава изненада! Как сте там в Джонтрел?

Балантайн: Имам един проблем, Джони сериозен проблем... Трябва ми помощ...

Хънтри: Разбира се, знаеш много добре, че ще направя, каквото трябва... Какъв е проблемът?

Балантайн: Може ли да се видим тази вечер?

Хънтри: В Лондон ли си?

Балантайн: Телефонирам от дома си... но няма да закъснея, ако дойда с кола.

Хънтри: Знаеш ли? Бях се приготвил да си тръгам...

Балантайн: Много е важно, Джон... обещавам ти най-голямата сензация на годината.

Хънтри: Как мога да кажа не!? Искаш ли да дойдеш в бюрото?

Балантайн: Идвам колкото може по-бързо. А, Джон, изпращам ти по пощата пакет. Ще ти обясня, когато те видя.

Хънтри: Не разбирам... Защо не го вземеш със себе си?

Балантайн: Защото имам чувството... едно предчувствие, ако искаш... нещата започват да се развиват бързо... и искам да го махна от ръцете си със сигурност.

Хънтри: *Логични ли са тези неща, които говориш сега? Уйлям, какво става?*

Балантайн: *Почакай ме и ще разбереш всичко...*"

Редът на събитията, които последваха този разговор, се описват от лейди Балантайн. С нея се срещнахме на 27 юли 1977 г. Ето какво ни разказа тогава:

„Влязох в канцеларията, когато моят мъж оставяше слушалката, и веднага разбрах, че беше развълнуван. Това беше необикновено, защото той беше изключително тих и въздържан човек. Никога не си позволяваше да избухва. От една седмица, оттогава, когато някой му се обади по телефона от Америка, се държеше странно, несъответстващо на характера му. Не искаше да говори с мен — нещо, което също е необикновено — и изглеждаше много нервен. Никога не го бях виждала в състоянието, в което беше, когато влязох в кабинета му. Имах силното усещане — и не смятам, че драматизирам нещата, — че беше тероризиран. Попитах го какво го измъчва, защото беше ясно, че нещо го мъчи) но той клатеше постоянно глава и твърдеше, че няма нищо. Каза ми, че трябва да замине веднага за Лондон, защото имал някаква важна среща."

В този момент лейди Балантайн загуби хладнокръвието си и спря да говори, докато се съвземе малко. Поиска ни извинение, задето е плакала, и каза, че ще продължи да разказва, за да помогне, доколкото може. Нашето разследване, каза тя, би имало абсолютното одобрение на съпруга ѝ. После продължи:

„Взе един пакет от чекмеджето на бюрото си и го сложи в голям плик, върху който бе написан адресът на г-н Хънтри в Лондон. Залепи съответните марки и поиска да го изпратя веднага."

Каза, че страшно бърза, и въпреки че му напомних за късния час, в който няма да вземат писмото, той настояваше да го занесе веднага. Каза, че може би ще се върне от Лондон рано сутринта, но, както знаете, не го видях никога повече."

8

Защо Балантайн е действал толкова странно с лентата? Би било по-логично да я вземе със себе си в Лондон. Самият факт, че е накарал жена си да изпрати пакета за Хънтри по пощата, след като скоро е щял да се срещне с него, не изглежда много логичен. Приемаме, че не знаем отговора, освен ако не се съдържа в думите на Балантайн към Хънтри: „Имам чувството... едно предчувствие, ако щеш..."

Тогава смъртта на Балантайн заемаше първите страници на вестниците. В един от тях имаше впечатляващото заглавие: „Неестествено дерайлиране убива известен учен". Следваше подробно описание, но нямаше ясно обяснение защо колата на Балантайн е изхвъркнала от пътя в онова пътуване за Лондон. Балантайн беше способен и стабилен шофьор и познаваше много добре пътя, тъй като често пътуваше по него. Знаеше и за този опасен завой, както и за дълбоката пропаст, която зееше зад предпазния парапет.

Само една снимка от произшествието бе дадена на печата и за телевизията. Операторът Джордж Грийн бе заснел цяла серия, но само една от тях бе дадена на средствата за масова информация.

Снимката показваше част от катастрофиралата кола и фигура, покрита с одеяло върху носилката. Попитахме Грийн:

„Какво имаше на другите снимки? Защо бяха конфискувани?" „Заповядаха ми да държа устата си затворена — каза той. — Но ще ви кажа само, че трябва да попитате професор Рандгуел защо излъга пред следователя. Не казвам нищо друго. Нямам, намерение да загубя работата си. Отидете при него с въпросите си."

Професорът беше лекар по вътрешни болести. Той освидетелства Балантайн и даде показания за смъртта му. В тях пишеше: „**Трупът има много и в голяма степен изгаряния.**" Само това говори много, защото в случая не е имало огън. Но следователят не е поискал нищо повече от Рандгуел, за да получи необходимите обяснения.

Погледнахме отново документа на Троянския кон от срещата на Комисията по определяне на политиката, която бе заседавала три дни преди смъртта на Балантайн. Спряхме се на думите:

Р7: *Какво казваш, значи няма място за съмнение. И двамата да се подложат на целесъобразности.*

А8: *Съгласни ли сме всички? Добре, предлагам две горения. Следователите винаги ги премълчават."*

„Горения", „в голяма степен изгаряния" и следователи, които „винаги ги премълчават". А сега това мистериозно изявление на оператора Джордж Грийн. Всичко това трябва да е нещо повече от просто

съвпадение.

Професор Рандгуел в началото отказа да направи какъвто и да е коментар. Каза:

„Делото на Балантайн е вече минало. Нищо няма да спечелиш, ако го раздухваме.“

Останахме с впечатлението, че му се оказва натиск и има указания да не говори. И... че тези указания не му харесват. Това впечатление се оказа вярно. Изведнъж, за наша изненада, той реши да облекчи съвестта си.

„Беше безформено - каза. - Страшно безформено тяло. - Замълча, преди да добави: - Казаха ми, че би предизвикало безполезно безпокойство... че няма смисъл хората да научават... но не съм сигурен... винаги съм смятал истината за свещена.“

Отново мълчание. След това (по всяка вероятност беше взел голямото решение) говори бързо и дълго. Изявлението му, което ще предоставим по-нататък, ни помогна да разберем с какво точно е убит сър Уилям Балантайн, а и какво точно беше значението на думата „горение“, употребена от Комисията по определяне на политиката.

Четвъртък, 3 март 1977 г. Поредна подводна среща на Комисията по определяне на политиката с председател **P8**. С помощта на Троянския кон предоставяме част от нея:

„A2: И, разбира се, работата с Балантайн беше чиста... Никой не шуми за Балантайн... но какво става с Кармел?

A8: Ще го намерим... Намира се някъде в Лондон, но да ме вземе... ако не го намерим.

P7: Човек като него да го пуснат да излезе от Америка е голяма грешка.

A8: За бога, моля ви се..., да не почнем пак с тези глупости. Казах ви предния месец, че нашите хора го объркаха... Напи ви казах...

P7: Да, но е особено важно, когато...

A8: Слушай... Няма нужда да го превръщаме в голяма тема. Не притежава лентата и щом не я притежава, няма нужда от паника.

P3: Имаме ли идея къде се намира лентата?

A8: Не. Това е, което ни тормози... Обърнахме цялата къща на Балантайн, но не намерихме нито следа.

P8: И не я носеше в себе си, когато умря в колата?

A8: Не... Сигурно не. Нашият човек беше с него.

A2: И така, не знаем къде се намира Кармел и не знаем къде се намира лентата... Как тогава знаем, че не са заедно?

A8: Защото нямаше да чака. Щеше да бъде взривена бомбата.

P1: Някой видя ли е Кармел, или просто предполагаме, че е в Лондон?

A8: Беше в един хотел на Еърлс Корт... Там беше с една девойка... Нашите хора го изпуснаха за един час...

P2: И сега?

A8: Сведенията показват, че живеят както и където намерят и постоянно се преместват... Две нощи тук, две нощи там... Но е въпрос на време...

P8: Времето е от значение — особено сега, когато се изгуби лентата. Може би трябва да изпратим повече хора в Лондон.

A2: Прав е. Трябва да наводним града. Един такъв тип като Кармел изпуснат...

A8: О' кей, о' кей... ще го ускорим.

A3: Имаме хора в повече в Париж и...

A8: Казах, че ще го ускорим... Добре. Оставете подробностите на мене. Ще намерим Кармел и тази проклетата лента.

P8: Ще чакам да чуя и за двете в следващата ни среща. Сега видяхте ли целия доклад за целесъобразност на Патерсън?

A2: Напълно задоволителен е.

A5: Още не съм убеден, че заслужаваше едно горене.

P4: Много малко хора заслужават да умрат, но за някои е необходимо... и Патерсън е един от тях.

A1: Точно така, и да си спомните, че с горенето човек не страда... умира моментално...

P8: Д-р Карл Гернщайн... старецът... бяхме договорили на миналата среща да го следим... Какви са новините?

A8: Няма новини. Лежеше болен, на легло и освен със своята икономка не се е виждал с никой друг седмици

наред.

P8: Положението значи не е променено... Предлагам да продължим следенето. Всички ли сме съгласни? Добре. Сега имаме едно искане от Женева за изпращането на повече Групови експедиции с животни.

A7: Да. Запознат съм. Ще вземем крави от Канзас и Тексас и коне от Дартмур. Имахме някакво объркване относно пренасянето, но сега запланувахме получаването през втората седмица на месец юли.

P8: Колко животни ще бъдат във всяка група?..."

Никога не научихме отговора на последния въпрос. Тук завършва тази част на разговора. Нямаме конкретни данни за изчезването на животни в големи количества от Канзас или Тексас към втората седмица на юли 1977г., въпреки че имаше протести от увеличаване кражбите на животни в този район. Знаем обаче (тъй като бе публикувано във в. „Дейли Мейл“ от 15 юли), че бе осуетена кражба на коне в Дартмур.

Но от разговора се разбира колко близо до смъртта е бил д-р Карл Гернщайн, човекът, който в разговора през февруари се споменаваше като „старецът“. Ако Комисията по определяне на политиката би се съгласила с една целесъобразност и ако Саймън Бътлър не бе успял да вземе интервю през март от Карл Гернщайн в Кеймбридж, то „Третата възможност“ вероятно никога не би била разобличена.

Как е щял да загине Гернщайн? Вероятно по същия начин, както си отидоха от този свят Балантайн и проф. Патерсън — специалист по аеронавтика. По същия начин, който Комисията по определяне на политиката нарича „горене“. А както каза безименният А1, смъртта от „горене“ е моментална. Това бе потвърдено и от проф. Хюбърт Рандгуел, лекар по вътрешни болести дал показания за смъртта на Балантайн.

Проф. Рандгуел направи следното изявление относно „обширните“ изгаряния по тялото на Балантайн:

„Изявлението, че по тялото на Балантайн има обширни изгаряния, беше научно точно, но показваше само едната страна на истината. Намаляваше много обема на действителното положение. Поискаха от мен да направя такова изявление, за да не би да предизвикаме някоя безполезна паника. Знаех, разбира се, че съществува обществена истерия след предишните случаи на самозапалване, и се съгласих, че ще бъде безполезно да споменавам всички подробности пред следователя. Сега съжалявам, че съм взел подобно решение, и се радвам, че ми се предоставя възможност да поправа грешката си.

Тялото на Балантайн нямаше просто изгаряния. Беше се превърнало в прахоляк и опърлени кокали. Черепът му се беше свил от високата температура, която се е получила, и въпреки това дрехите му бяха почти непокътнати. Имаше някакви белези от изгаряне върху кожената обвивка па кормилото, вероятно там, където го е държал с ръце Балантайн в момента на случилото се. Но останалите части на колата не показваха признаци на пожар.

Все пак колата беше доста повредена, както съобщи полицията пред следователя. Гръбнакът на Балантайн беше счупен от машината.

Това е първият случай на самозапалване па човек, с който се сблъскам лично. Но съм се запознал с докладите от 23 подобни случая. Резултатът наподобява изпичането на пиле в микровълнова фурна, като при случая на Балантайн всичко е много по-силно. Пилешкото месо се пече в продължение на няколко секунди, без да бъде изгорена кожата му, а съдът, в който се намира пилето, остава студен и човек може да го пипне.

До днес няма никакво познато обяснение за този феномен."

Попитаме проф. Рандгуел дали има случаи на предизвикано самозапалване. Отговори: „Американците и руснаците експериментират върху това с цел да използват самозапалването като оръжие, но резултатите от тези експерименти са секретни и се държат в тайна. Бих искал да кажа, че е много вероятно да са постигнали нещо."

Много е вероятно! Почти всяко нещо, което има връзка с „Третата възможност“, е много вероятно. Свърхсилите да си сътрудничат тайно в научната област — тона е много вероятно. Също и заговорът на мълчанието относно действителните космически постижения. Но страшната истина е, че всичко това се случва.

9

Хари Кармел за пръв път чу за смъртта на Балантайн от радиото. Това беше рано сутринта на 7 февруари. Кармел почти не разбра важността на новината. Продължителността на напрежението вследствие тайното му излизане от Америка, фактът, че го преследваха, за да го убият, го караха да се чувства откъснат от целия свят

сякаш от много години. Беше започнал отново да употребява наркотици, твърди наркотици.

Беше към тридесет и петте, но обикновено го смятаха за по-млад с десетина години. Но онази сутрин в стаята на един хотел на Еърлс Корт в Лондон приличаше повече на болен шестдесетгодишен човек. Лягаше облечен на неоправеното легло и гледаше, без да вижда, със сините си очи пукнатината на тавана. Кожата на лицето му бе опъната и жълта като на мъртвец. Имаше чувството, че пак ще повърне.

Момичето му — Уенди, беше излязло, за да купи сутрешните вестници. Запали цигара и се помъчи да се съвземе. Балантайн. Като че ли беше чул да се споменава името на Балантайн по радиото. Или нещо подобно. Това обаче го накара да се сети какво му предстоеше да направи. Трябваше да влезе във връзка с Балантайн. Трябваше да му даде джубокса. Погледна датата на часовника си и изруга със спокойна безнадеждност. 7 февруари. Боже мой! Това значи, че беше на легло цели три дни, откакто пристигна в Англия. Изведнъж си спомни какво точно беше казал на Балантайн. Обхвана го паника. Беше му обещал, че ще се обади по телефона най-късно до 6 февруари. И ако не му се обади дотогава, да го смята за мъртъв.

Стана бързо от леглото и започна да търси портфейла си. Къде, дявол да го вземе, беше този проклет номер? Намери го на едно парче хартия в момента, в който пристигна Уенди. Един поглед върху първа страница го накара да захвърли телефонната слушалка.

Отново съобщение по радиото... Правилно беше чул. Балантайн беше вече убит! Страхът направи ума му веднага по-бистър.

— Прибери нещата! — каза на Уенди. Излъчваше решителност и повиши тон. — Заминаваме. Сега!

Уенди го погледна учудено:

— Какво става?

— Искам да живея още — това става! — Кармел прибираше вече нещата набързо в една кожена чанта. — Ела, бързо!

Дванадесет минути по-късно бяха платили сметката си и излязоха от хотела. Чак след като се отдалечиха, той й каза защо са дошли в Англия.

Тук трябва да отбележим, че не съобщаваме фамилното име на Уенди по нейно настояване. Тя се страхува от евентуален акт на отмъщение от страна на Комисията по определяне на политиката и въпреки че смятаме тези страхове за неоправдани, се съгласихме да уважим нейното желание.

Взехме от нея три интервюта. Тя ни обясни, че в началото е считала, че тайното им заминаване през Канада има някаква връзка с това, че Кармел беше нарушил договора си с НАСА. Не го попитала нищо. И, разбира се, нямала представа, че животът му се намирал в опасност. До онази сутрин на 7 февруари, когато той й каза всичко.

— ... Сега ще започнат да ни търсят в хотелите. Така че отсега нататък ще я караме как да е... Ще намерим къде да отседнем и ще я караме как да е...

И по-късно в една изоставена къща, където бяха две нощи, Хари и каза, че е решен да осъществи своя план. Щял да разобличи и тях, и жестокостите, които вършеха. Нямахме да го спре смъртта на Балантайн.

— Може би трябва да отида в някой вестник направо... — каза. — Този е начинът на играта сега.

— А ако не ти повярват?

— Разбира се, че ще ми повярват! Всичко е вярно, дявол да го вземе, ще ги накарам да ми повярват.

— Преди няколко дни гледах една програма по телевизията — каза Уенди. — Когато ти... знаеш... спеше. Програмата се казва „Научният рапорт“.

— И какво?

— Струва ми се, че една такава програма има сигурно научни съветници и тези съветници могат да разберат това, което казваш, глупако! Кармел веднага се зарадва.

— Права си! Естествено, че ще ме разберат. — По-добре от който и да било журналист. Струва ми се, че си улучила. На коя телевизионна станция беше тази програма?

— Мисля, че я дават всяка седмица, но не си спомням на коя станция е — каза Уенди — Спомням си само, че имаше реклама по средата и следователно може да е ВВС...

— Ще я намерим! — прекъсна я Кармел. — И ще им дам най-страшния „Научен рапорт“, който са имали някога!

В сряда, 10 февруари 1977 г три дни, след като научихме за смъртта на Балантайн, американецът Хари Кармел се обади по телефона в канцеларията на „Научния рапорт“ на Скептр Телевизион. Отговорил Колин Бенсън и в началото помислил, че се обажда някой побъркан. Беше действително странен начинът, по който реагираха някои зрители след предаването за роботите-прислужници. Някой беше обвинил Саймън Бътлър, че му е откраднал изобретението. Твърдеше, че в продължение на 5 години е правил един модел в таванската си стая. Две жени искали да научат откъде биха могли да се снабдят с тези помагачи. А един пламенен синдикален деец беше държал бурна реч, обвинявайки Скептр, че насърчава „евтиния труд“. Бенсън помислил, че този загадъчен американец е още един побъркан, но когато заговорил за учените, които изчезват, той включил магнетофона и го свързал с телефона. Ето последвалия разговор така, както е записан на лентата:

„Бенсън: Можеш ли да повториш това, моля те... Това, което каза за учените.

Кармел: Казах, че знам защо изчезват — и кой е зад това.

Бенсън: Я ми кажи, значи, защо и кой?

Кармел: Не по телефона. Не мога да говоря по телефона.

Бенсън: Това е малко...

Кармел: Слушай, знам какво говоря... Знаеш какво направиха с Балантайн.

Бенсън: Балантайн?

Кармел: Сър Уилям Балантайн — астрономът...

Бенсън: А, да... Прочетох. Автомобилна катастрофа...

Кармел: Запознахме се, когато беше дошъл в щаба на НАСА в Хюстън. Затова умря.

Бенсън: Извинявай, обаче това не ми се вижда много логично.

Кармел: Може ли да се срещнем?

Бенсън: Какво разбираш под „затова умря Балантайн“.

Кармел: Не казвам нищо друго по телефона. Или ще се срещнем, или ще отида някъде другаде.

Бенсън: Откъде се обаждаш?

Кармел: От телефонна кабина... На около една миля от студията.

Бенсън: Тогава защо не дойдеш тук?

Кармел: Много е опасно... Знаеш ли някое друго място, по-малко известно?

Бенсън: Слушай... господин...

Кармел: Хари. Просто Хари.

Бенсън: Добре значи, Хари, не вярвам да ми се подиграваш, така ли? Действително ли беше в НАСА?

Кармел: По-добре би било на многолюдна улица.

Бенсън: Добре... Както искаш. Има един голям пазар близо до студиото... Ще го намериш обезателно. Как ти се вижда?

Кармел: Определи точка на пазара... И как ще те позная?

Бенсън: Има пощенска кутия до един зеленчуков магазин, казва се „Дрейск“. И ще ме познаеш лесно. Нося тъмносин костюм и ще държа в ръка червена книга... И по една случайност съм роден в Ямайка."

Срещата беше определена за след един час. И ако бяхте видели онова предаване на „Научния рапорт“, щяхте да знаете какво се е случило. Саймън Бътлър беше казал на зрителите: „Може много от вас да помислят това, което предстои да видите, за аморално. Вярваме обаче, че след развитието, което последва, нашите действия ще бъдат оправдани.“ Тайна камера беше поставена на пазара. Бенсън беше снабден с миниатюрен предавател, чрез който се записваше разговорът. Ето го дума по дума от споменатия филм:

„Бенсън: Смятам, че търсиш мене, Колин Бенсън.

Кармел: Да. Здравей. Благодаря ти, че дойде. Слушай, трябва да знам нещо. Колко далече си готов да стигнеш? До края ли?

Бенсън: Затова съм тук. Можеш ли да помогнеш?

Кармел: Мога. И ако искаш някакво потвърждение, отиди да говориш с Д-Р Карл. Гернщайн.

Бенсън: Гернщайн?

Кармел: Карл Гернщайн. Намира се в Кеймбридж Питай го за "Третата възможност".

Бенсън: Говориш със загадки, Хари. Какво е това „Третата възможност“?

Кармел: По-късно... Ще го направим по начина, по който искам аз — така ли?

Бенсън: Така. Кармел: Ела да походим малко.

Бенсън: Добре."

Зрителите, гледали филма, знаят, че качеството на звука през време на интервюто беше много лошо, особено в момента, когато говореха за Карл Гернщайн и за „Третата възможност“. Имаше много странични смущения и радиомикрофонът на Бенсън хващаше и виковете на минувачите, и шума от транспорта. Повечето думи във всеки случай бяха лесно различими.

Кармел: Извинявай, че изглеждам малко неспокоен... Това е, понеже съм...

Бенсън: Непokoен за какво?

Кармел: (Бърза усмивка.) Да не би да хвана някоя смъртоносна скарлатина. Знаеш какво имам предвид... Като Балантайн.

Бенсън: Но нали това беше нещастие. Спомням си, прочетох във вестниците, че е било неестествено сблъскване.

Кармел: Кофти! Не е възможно това да е нещастие. Това го наричат „целесъобразност“ и знам защо стана... и трябва да го кажа и да се запише, преди да ме намерят.

Бенсън: Кои?

Кармел: Слушай, остави ме да ти кажа това, което искам да ти кажа. О' кей!

Бенсън: Щом искаш така...

Кармел: Точно така. Така го искам. Ела на този адрес утре сутринта в десет и половина. Донеси всичко, което имаш — камера, магнетофони, свидетели, - такава закрила ми трябва. Ще имаш всички отговори там.

Бенсън: Е! Почакай една минутка... ела тук."

Хвана се за ръкава на Кармел и се помъчи да го спре, но Кармел бе по-бърз. Освободи се, хукна по тясната пътека между две маси на зеленчуковия магазин и изчезна между хората по пътя. Бенсън остана разочарован. Помисли, че е загубил времето си с цялото това тайно снимане. Погледна хартиятката, която Кармел пъхна в ръката му. Върху нея беше написан много лошо един адрес в Лампет.

— Е, какво ще кажеш? — попита той по-късно Клемънс.

— Да продължиш, разбира се, мой човек. Ще уредя да имаш една работна група утре сутринта.

— А с Гернщайн какво ще правим?

— Ще говоря със Саймън... Да видим дали ще е съгласен на пътуване до Кеймбридж.

Дотук бяха се развили нещата вечерта на 10 февруари 1977 г. Саймън Бътлър, който преди години беше интервюирал Гернщайн за Independent Television New 7, щеше да се качи до университета, а Колин Бенсън щеше да отиде на среща в Лампет. но и двамата ги очакваха изненади. Особено Колин Бенсън.

11

Бенсън пристигна на адреса в Лампет малко преди 10,30 ч. сутринта на 10 февруари. Водеше пълна работна група. Беше триетажна къща с тераса — мръсна, страшна и сурова, с мухлясали боклуци в предната градина.

Повечето от прозорците, както и на съседите, бяха затворени с дъски освен един на първия етаж, който бе закрит с мръсен чаршаф. Вратата на градината я нямаше и до пътеката към вратата на къщата имаше счупени керемиди.

Бенсън изкачи набързо стълбището, последван от техниците, и почука на вратата. Никакъв отговор. Наново почука по-силно. Пак нищо. Къщата беше изоставена. Извика и почна да удря е юмруците на двете си ръце. Тогава отвътре се чу женски глас: „Кой е?“

— Казвам се Бенсън. Колин Бенсън.

От другата страна на разнебитената врата, в тъмния хол, Уенди се колебаеше. Не знаеше кои точно биха били и какво биха искали, но знаела, че онези можели да пристигнат всеки момент и че щели да направят лошо на Хари. Тя хапеше устни съжалявайки сега, че е издала присъствието си, като попитала: „Кой е?“

Уенди, както ни каза по-късно, имала подозрения. И се страхувала. След случилото се сутринта не можела да мисли спокойно. Хари й беше казал, че „онези“ правели много такива клопки.

— Как мога да бъда сигурна? — гласът ѝ трепереше. — В коя програма си?

— В „Научния рапорт“ и ни извика да дойдем някой си. Хари.

Кратко мълчание. След това чули как се махат резета и вратата се отворила няколко сантиметра. С не сресана коса и с широко отворени от страх очи, Уенди погледнала Бенсън, а след това камерата и останалата апаратура. Личало си, че се затруднявала да вземе решение.

— Значи наистина сте от телевизията? — каза накрая.

Бенсън се усмихнал, мъчейки се да я успокои.

— Разбира се — казал приятелски. — Вътре ли е Хари? Наистина сме от телевизията. Може ли да го видим?

Уенди вдигнала безразлично рамене: „Щом искате.“ Отворила изцяло вратата. „Но е невъзможно да измъкнете много нещо от него“ — каза тя.

Тръгнали след нея от мухлясалия хол по едно стълбище. От стените висели много стари хартиени тапети с рози. Цялата къща миришела на влага. Уенди спряла изведнъж на най-горното стъпало и извикала на звукоинженера, който вървял последен, да залости здраво вратата. Почакала, следейки го дали е изпълнил заръката ѝ.

— Знаете ли, губите си времето — каза спокойно на Бенсън. — Може би ще е най-добре да се върнете веднага.

— Той поиска да дойда и дойдох.

— Както желаш — повдигнала отново рамене. От най-горното стъпало тръгвали три врати. Уенди отворила едната. И там, в стаята, при закрития прозорец, Бенсън видял Хари Кармел.

В началото не го познал, защото това, което видял, било едно жалко пожълтяло създание с празни очи. Треперел, тракал със зъби и държал одеало върху голите си рамене. Не можел просто да повярва, че това е същият човек, когото видял вчера на пазара.

Но наистина бил Кармел. Свит отбранително, с крака, скръстени до гърдите си, върху едно старо канапе — единствената мебел в стаята. Отварял и затварял често очите си, като че ли искал да гледа по-добре.

Бенсън направил стеснително една крачка.

— Не ме ли помниш? Аз съм Колин Бенсън.

Уенди поискала да помогне:

— Те са добри хора... от телевизията са.

Изведнъж Кармел надал вой на отчаян човек:

— Те са „онези“ — извикал. — Излъгахте ме и ме намериха.

— За какво говори? — попитал Бенсън. — Какво има?

Уенди не отговорила. Отишла до канапето, клекнала и прегърнала Кармел:

— Ела, Хари... — каза и се помъчила да го успокои. — Те са добри. Няма защо да се страхуваш.

Погледнала Бенсън и поклатила главата си към вратата:

— По-добре да си вървите.

В този момент Кармел избухнал неочаквано, отхвърлил Уенди далеч от себе си и се метнал на канапето.

— Елате, мръсници — извикал. — Елате да ме убие! Разтърсил дивашки ръце и одеялото паднало от раменете му върху голите дъски. Видели, че не носел нищо освен чорапите си.

Изведнъж останал абсолютно неподвижен — полусвит като маймуна в краката на Бенсън. Само очите му изразявали дива решителност: „Но Хари Кармел не умира така лесно.“ Гласът му бил нормален, какъвто го бе чул Бенсън на пазара. „Хари Кармел знае да се бори... и ще ви вземе и вас със себе си.“ Както говорел, направил крачка назад и след боен вик се нахвърлил срещу Бенсън.

Бенсън се навел, за да избегне удара, но ноктите на Кармел достигнали лицето му, наранили двете бузи и без малко да намерят очите му.

Техниците от работната група останали отзад и не могли да помогнат на Бенсън. Тогава той, стремейки се да отблъсне атаката, с един от ударите намерил носа на Кармел и изведнъж борбата спряла. Потекла кръв и нападателят, хванал лицето си с две ръце, паднал на пода. Останал там с лице, залепено върху мръсните дъски. И изведнъж малкото му голо тяло било разтърсено от силен плач.

Бенсън отстъпил несигурно към горното стъпало, където операторът го хванал за ръка да го поддържа.

— Съжалявам — казал на Уенди. — Не очаквах... Казах ви да си вървите — била клекнала отново до Кармел

и бършела лицето му с кърпичка. — Сега, за бога, отивайте си.

Разказаха всичко на Клемънс, когато пристигнаха в студиото, и той реши да съобщи в полицията. „Не можем да го оставим там в такова състояние - каза. - Трябва му болнично лечение.“

Когато обаче полицията пристигна, в къщата нямаше никого. Нито Кармел, нито Уенди.

Уенди беше излязла навън веднага след заминаването на работната група. Знаем това, защото сама ни го каза. Била излязла да купи нещо антисептично и превръзки от една аптека. Когато се върнала, Хари го нямало.

Съществува подозрение, че е станал жертва на метода „горене“, но не можахме да намерим доказателства. Можем да кажем само, че оттогава никой не е виждал Хари Кармел.

Тримата — Бенсън, Клемънс и Диксън, се бяха събрали около една машина за монтаж. Отново гледаха филма, който бяха снимали на пазара.

— Наркоман — поклати глава Диксън. — Сигурно беше чел нещо за Балантайн във вестниците и фантазираше.

— Като че ли съм съгласен - каза Клемънс. - Не смятам да прахосваме повече време за него, Колин?

— Помните ли какво каза за учените, които изчезват. Може би сте прави... може да е наркоман... но не смятате ли, че е прекалено голямо съвпадението... неговите фантазии да имат връзка с нашата работа? Ходил ли е Балантайн в Америка, както каза Хари?

— Да. Ходил е в НАСА, но и за това пишеше във вестниците — отвърна Диксън.

Клемънс стана, поглеждайки часовника си.

— Сега, Колин, какво искаш да правиш?

— Може би ще отида да поговоря с лейди Балантайн.

— Не можеш да отидеш да я безпокоиш, човече... Днес е погребението.

— Ще бъда внимателен — каза Бенсън. — И ще чакам до утре.

Петък, 12 февруари 1977 г.

Лейди Балантайн беше сдържана и гостоприемна, когато Бенсън пристигна точно в 3,30 ч. следобед, както бяха се договорили. Каза му почти същото, което каза и на нас по-късно, на 27 юли. Балантайн оставил на жена си голям плик и настоявал да го изпрати по пощата. Бенсън се поинтересува от съдържанието на плика.

— Не мога да кажа — отвърна тя. — Знаем, че е един пакет, който извади от бюрото си, но нямам понятие за съдържанието му.

— Даде ли някакво обяснение за това, че иска да изпратите писмото до Лондон, след като същата вечер сам щеше да бъде там?

— Това ме учуди повече от всичко — оживи се лейди Балантайн. — Особено по-късно, когато разбрах, че го изпращаше на човек, с който отиваше да се срещне.

— Извинете... — каза Бенсън. — Не ви разбрах....

— На плика имаше адреса на един журналист на име Джон Хънтри. Той и Уилям бяха приятели от години. Късно, много късно в петък г-н Хънтри ми телефонира. Беше още в канцеларията си и чакаше Уилям... Останалото го знаете.

— Говорихте ли отново с Хънтри оттогава? Попитахте ли го за пакета?

— Обади се в събота, за да изрази своите съболезнования, но бях прекалено развълнувана, за да помисля за пакета.

Четири часа по-късно Бенсън беше в канцеларията на Хънтри на Флийт Стрийт.

— Предчувствие... — подхвана Хънтри. — Тази дума използва Балантайн. — Нещата започвали да се развиват много бързо и имал някакво предчувствие. Точно това каза. Странно, не смятате ли? Ако помислим какво се случи...

— Пакетът-настояваше Бенсън — Какво имаше вътре?

Хънтри стана от бюрото си, отиде до една маса и извади нещо от чекмеджето ѝ.

— Това е — каза. — Нито бележка, нито нищо.

— И Какво има па лентата?

— Това е любопитното. Нищо. Абсолютно нищо, доколкото можахме да констатираме.

— Цялата ли я гледахте?

— Разбира се. Всичко сме опитали, но няма нищо. Знаете ли, смятам, че е сбъркал и е изпратил погрешно

друга лента.

— Не изглежда много вероятно — каза Бенсън. — Един човек като Балантайн със сигурност би бил изключително внимателен.

Хънтри се върна отново на стола си, хвърли лентата върху бюрото и запали пура.

— Обективно погледнато, да, но както ви казах в петък, той беше много странен. Едва познах гласа му по телефона. Беше много нервен и неспокоен. И не ми харесва никак това, дете ще го кажа, защото ми беше приятел, по говореше най-невероятни глупости. Може би работеше много или нещо подобно... кой знае, но останах с впечатлението, че беше откачил. И знаете ли какво? Това може би обяснява и нещастieto. Ако карането му е било толкова лудо, колкото думите му... нищо чудно. Не мислите ли?

Бенсън погледна към лентата.

— Мога ли да я наема? В студиото имаме хубава апаратура. Може би ще успеем да намерим нещо.

— Не пречи да опитате – съгласи се Хънтри. – Но след това ще я върнете и ако намерите нещо интересно, искам да ми се обадите веднага.

На лентата нямаше нищо. Или поне така изглеждаше.

В телевизионното предаване бе пусната в „девствения“ си вид. И както каза тогава Саймън Бътлър, изглежда съдържаше само „непрекъснатия шум на Космоса“. Тя по нищо не се различаваше от безброй други ленти, които се намират в архивите на радиоастрономите.

В този момент от предаването Бътлър каза на зрителите: *„Какъв е този шум, кои бяха тези жизнено важни сведения, които можа да декодира сър Уилям Балантайн сред това безредие от гласове... Трябваше да чакаме дълго, за да го научим.“*

По-късно разбрахме, че този период на очакване щеше да бъде много по-кратък, ако Хари Кармел не беше нокаут от наркотиците онази сутрин в Лампет. Защото Кармел е имал декодиращо устройство, това, което беше откраднало от НАСА.

Но въпреки всичко вървяха стабилно напред.

13

И докато Бенсън отбиваше атаките на Хари Кармел в онази изоставена къща, Бътлър се мъчеше да определи среща на един старец от Кеймбридж, един старец, който можеше да ги изведе по-близо до удивителната истина за „Третата възможност“.

Икономката на д-р Карл Гернщайн бе доста властна и покровителствена. Години наред го навикваше за лулата, която пушеше. Според нея това бе един неприятен и мръсен навик, който ужасно вредеше на гърдите му. И когато към края на януари 1977 г. старецът получи сериозен бронхит, сякаш цялото й същество казваше: „аз го бях предупредила“. Но старецът нямаше никакво намерение да се откаже от лулата си. Тя беше част от самия него. С посетителите обаче ставаше това, което искаше тя, икономката. Затова Бътлър се видя в чудо с нея. Относно срещите с Гернщайн тя отговаряше, че той няма да се види с абсолютно никого, докато не се съвземе напълно — така казал лекарят. Трябвала му пълна почивка. Не можел да се обади дори по телефона, защото в хола ставало страшно течение и ако някой настоява да говори с него, може да предаде всичко на нея.

На 11 февруари Бътлър отиде при Гернщайн и отново попадна в затруднено положение с неговата икономка. Въпреки че й бе слабост, тъй като често го беше виждала по телевизията, тя не отстъпи от правилата си.

— Не този месец — каза. — Изключено.

— А другия месец? — попита Бътлър. — Няма ли да е по-добре тогава?

Тук трябва да споменем, че по-късно, когато Бътлър се запозна с документа на Троянския кон, касаещ Гернщайн, изпита ужас. Припомняме ви срещата на Комисията по определяне на политиката от 3 март 1977г.:

„А8: *Нямаме новини... прикован е на легло от бронхит и освен с икономката му с никого не се е срещал от две седмици.*

Р8: *Положението значи не е променено. Предлагам да продължим наблюдението...“*

Бътлър би действал много по-различно, ако знаеше, че Гернщайн се намира под наблюдение. Но когато уговаряше срещата си с него, все още не предполагаше и затова бе твърде настойчив. В крайна сметка икономката се съгласи да попита д-р Гернщайн. Отговорът й гласеше: „Д-р Гернщайн каза, че ще се радва да ви види. На 4 март удобно ли ви е?“

Бътлър погледна календара в канцеларията си. Вторник, 4 март, беше свободен. „Благодаря ви. Ще бъда там.“

Очакваха разследването да направи изненадващ завой, макар че все още не знаеха в каква посока ще потръгне.

Интервюто, както бе уговорено, стана на 4 март 1977 г. и бе съществен елемент от предаването на 20 юни. Ето как го представи на зрителите Саймън Бътлър:

„Теориите на Гернщайн, представени за първи път преди 20 години, бяха смятани за невероятни в почти пъл свят. Казвах му, че всява напрежение и песимизъм. Последвалите събития обаче доказаха, че е бил прав.“

До края на 60-те години Земята бе задушена в една замърсена обвивка,откъдето топлината изтичаше все по-трудно.

Десет години по-рано това бе предвидено от Гернщайн. Прочутият феномен на „парниковия ефект“ — като резултатът от умноженото осем пъти количество на въглеродния двуокис беше станало действителност и заплашваше да удвои средната температура на Земята.“

Гернщайн не беше оздравял напълно, когато бе интервюиран. Все още дишаше трудно и шумно. И продължаваше да пуши лулата си.

— Този мистериозен Хари — каза. — Не мога да си го спомня.

— Беше много ясен относно вас — настоя Бътлър. — Каза ни да ви попитаме за нещо, което се нарича „Третата възможност“. Гернщайн погледна под бюрото, дръпна от лулата и се замисли.

— Значи така. Това е любопитно.

— Тази „Трета възможност“ знаете ли какво означава?

— Ще ви покажа нещо — каза Гернщайн. — Потърси нещо в чекмеджето на бюрото си, извади една кожена папка и обърна няколко страници, напечатани на пишешца машина.

— Американците имат голям талант в скриването на истината чрез официални изявления. Прочетете. Това тук е доклад на ЦРУ.

Бътлър взе досието и прочете частта, която бе оградена в червен кръг.

„В бедните и слаби райони населението ще падне под нивото, на което ще може да се издържа. Предлагането на храни и помощи, колкото и щедро да е от страна на помагащите, ще бъде недостатъчно. Ако не се промени климатът и ако технологията на агрономството не се подобри достатъчно, населението в слабо развитите страните не би могло да стигне до предвидените нива.“

— Проблемът за пренаселеността би се решил от само себе си по най-неприятния начин — издигна високо лулата си ученият.

— Какво значи това? — попита Бътлър. — Ако не се подобри климатът и ако не...

— Това е -каза Гернщайн. — Тази фраза е ключ.

След малко продължи:

— Този доклад бе изнесен преди 4 години. Това, което означава, е, че американците бяха склонни да разкрият една част от истината. Не цялата,разбира се. тя би била страшна Но аз ви казвам, че те знаеха цялата истина. Аз им я казах. Тогава през 1957 г, на конгреса в Хандсвил в Алабама им обясних всичко Затова започнаха да мислят сериозно за трите алтернативи.

— И какво точно им казахте?

— Казах им, че убиват нашата планета.

Прекъсна го силна кашлица,която разтърси цялото му тяло и предизвика сълзи в очите му. Извини се и продължи:

— Във всички епохи човекът е смятал атмосферата, която ни заобикаля, за толкова огромна, че би било изключено да и се навреди. И така, започнахме да се отнасяме все по-лошо към нея и да я замърсяваме... А сега вече е много късно — поклати натъжен глава. Направихме парникова градина от този свят... една парникова градина под похлупака на въглеродния двуокис. Слънчевото излъчване, което има доста къси вълни, преминава лесно във вътрешността, както в обикновените парникови градини. Този пласт поддържа и изсмуква топлината, която се излъчва от повърхността на земята. Знаете ли колко въглероден двуокис сме изпратили горе през последните сто години? Повече от 360 трилиона тона. И

изпратен горе, въглеродният двуокис си остава там, а и всяка година прибавяме към него още количества. Човешки къртици! Ето какво сме! Знаете ли, че помагаме за катастрофата на тази земя, старайки се да миришем хубаво? Не?... Уверявам ви, говоря съвсем сериозно. Този спрей-аерозол, който се употребява, изпраща около половин милион тона вредни вещества в атмосферата всяка година.

Потърси отново нещо в бюрото и извади друга папка:

— Една британска кралска комисия, която изследваше околната среда, бе учудена от огромната величина на тази мръсотия. Чуйте какво са написали в своя доклад.

Отвори досието, обърна няколко страници и започна да чете:

„Ако излязат верни най-лошите ни опасения относно размерите на щетите, които претърпя слойт на озон от мръсния двуокис, и ако не се намерят начини за противопоставяне на тази угроза, последиците за човечеството, а и за повечето форми на живот на Земята, могат да бъдат катастрофални.“

Затвори веднага папката и я хвърли с презрение върху бюрото.

— Заповядайте! — каза. — Тази дума е използвана — „катастрофални“. И този доклад трябва да ви кажа по всяка вероятност е писан от хора, които нямат представа за истинското положение на нещата. Аз съм почти уверен, че не знаят за нуждата, която има от една от трите алтернативи. И въпреки всичко хората продължават да използват тези неща, за да чистят фурните си, за да парфюмират косите си, за да убиват мухите, за тоалетни принадлежности, за намаляване на болка и за какво ли още не... Боже мой, има спрей даже и за моментално ядене! Нашите удобства ни водят към нашата гибел, г-н Бътлър. Сега всички тези неща са станали непоправимо смъртоносни. Направени бяха, разбира се, някои позакъснели опити за докосване до проблема. Миналата година например Дирекцията за храни и лекарства на Съединените щати забрани вредните окиси от американския аерозол. И това трябва да ви кажа беше един дяволски удар по производителите. Загуби от един милиард долара само за Америка. Но другите страни, включително и Англия, която между другото е главният производител на аерозоли в Европа, решиха да не следват инициативата на Америка. Затвориха очи пред опасността, преструвайки се, че тя не съществува. Това е тяхното становище. Виждате ли, заплашват се интересите на фирмите, около 10 хиляди само в Англия, намесват се много пари. Не че вече има някакво значение... Много е късно...

Прекъсна го нова разтърсваща кашлица. Гернщайн погледна, обвинително загасналата си лула. Запаля я отново и продължи;

— Чували ли сте да говорят за циментова джунгла, г-н Бътлър? Би трябвало да говорят за циментов термоакумулатор. Това сме направили от нашия свят — един огромен термоакумулатор.

Циментът, асфалтът и асфалтираните пътища, тухлените здания — всичко това поддържа топлината и помага за катастрофата. Освен това съществува цялата тази топлина, която произвежда промишлеността, електростанциите, колите и системите за централно отопление.

Знаете ли, че Ню Йорк произвежда 7 пъти повече енергия, отколкото получава от слънчевите лъчи? Това е факт, г-н Бътлър. И сега си представете всичката топлина, произведена от цял свят, затворена вътре в един парник. В големия атмосферен парник!

— Да... — каза Бътлър. — Но тази „Трета възможност“?

Гернщайн игнорира прекъсването, стана от бюрото и спря пред прозореца. Остана там, гледайки замислен голямото зелено пространство навън.

— Ще ви кажа какво ще стане продължи той. — Тази планета все повече ще се затопля, докато стане като Венера. Не мога да кажа кога точно ще настъпи това време, вероятно не в следващите сто години... но мога да ви уверя, че ще стане. Когато дойде това време, Северният и Южният полюс ще бъдат толкова топли, колкото е сега тропическата зона. Колкото за останалия свят... няма да съществува нито една форма на живот освен някои насекоми и студенокръвни животни като влечугите.

Обърна се, погледна Бътлър, показвайки с ръка над раменете му:

— Всичко това вън, всичката тази зеленина и красота ще се превърнат в една изгоряла пустиня. Няма да има никакви хора, никакви страни като тази тук. Вероятно ще останат живи хора само на полюсите, но и това ще бъде временно явление — скоро и те ще измрат. И това ще бъде краят.

Седна и погледна сериозно Бътлър.

— Та, както вече знаете, този доклад на ЦРУ, който държите в ръцете си, не е нищо друго освен бърборене на отдел Международни връзки.

Въздъхна примирено, взе досието от Бътлър и го сложи обратно в чекмеджето.

- Предполагам, че такива са техните методи. Показват много демонстративно част от истината, това правят и в този рапорт, така че хората да повярват, че им казват цялата истина.
- Но споменахте за три алтернативи — подсети го Бътлър. — Казахте, че са обсъждани на конгреса в Хандсвил.
- Това стана преди много време... преди 20 години. Те бяха много теоретични — махна с ръка Гернщайн, отбягвайки отговора.
- Предполагам, че някои от обсъжданията в Хандсвил са станали тайно, и разбирам вашето нежелание — каза Бътлър. — Но тази тема представлява огромен интерес за света. А и, както казахте, конгресът се е провел преди много време, следователно бихте могли да ми кажете.

Гернщайн вдигна ръка, за да го спре.

- „Алтернатива 1" и „Алтернатива 2" бяха напълно луди. Не си заслужава да говорим.
- Въпреки всичко бих искал да ми кажете нещо за тях — настоя Бътлър. — Не можете ли да ми дадете едно малко резюме?

Гернщайн остана мълчалив и замислен за известно време. Накрая вдигна рамене:

- Нищо няма да навреди предполагам, щом сега вече всичко е изоставено. „Алтернатива 1" имаше следната идея: като хвърлиш камъни в един обикновен парник и направиш дупки в покрива му, те пропускат топлината да изтече. Предложението беше да се взривят няколко стратегически насочени термоядрени бомби високо в атмосферата, за да направят дупки в тази обвивка от въглероден двуокис. Тогава щяхме да имаме комини в небето. Така щеше да бъде смекчен прекият проблем, а след това щеше да последва една драматична преоценена програма за нашия начин на живот. Хората трябваше да живеят доста първобитно, за да се предотврати едно ново натрупване на газове и топлина. Щяха да съществуват международни съглашения, които строго да се спазват. Те щяха да забраняват всички превозни средства с мотори освен за главни и належачи цели. Би могъл да се направи цял каталог на нещата, които щяха да бъдат забранени. И да се пожертват всички удобства, за да се намали производството на замърсители до минимални количества. След това би трябвало да се съгласуват всички усилия, за да възвърне нашата планета отново своите бели дробове. Паралелно с изчезването на всяко ненужно парче цимент да се посадят нови растения и дървета на огромни пространства, за да могат да изсмукват отровния газ. това е на кратко „Алтернатива 1".
- Тя, разбира се, е щяла да изисква много сложна и трудна работа — каза Бътлър. — Но ми се вижда логична... ако положението е толкова безнадеждно, както казвате...
- Този план беше лудост — отвърна рязко Гернщайн. — Едно е да правиш дупки в един обикновен парник, а съвсем друго е да правиш същото в атмосферата на Земята. О... могат да го направят... имат технологическите възможности. Могат да направят дупките. Но това, което нямат, е възможността да закърпят след това тези дупки.
- Съжалявам... не смятам, че съм разбрал — каза Бътлър.
- Озонният слой — почти извика Гернщайн нетърпеливо. — Не разбрахте ли? Щяха да бъдат отворени големи вакууми в озонния слой, а както знаете, този слой ни закриля от вредните влияния на слънчевите лъчи. Без закрилата на този слой от озон, г-н Бътлър, щяхме да се бомбардираме с повече ултравиолетови лъчи, а това би дало страшни резултати. Увеличаване на заболяванията от рак на кожата например. Създават се много опасности. Правилно не бе одобрена „Алтернатива 1".
- А „Алтернатива 2"?

Гернщайн се зае да пали лулата си. Това за него бе сериозна работа и тя прикова цялото му внимание. След като изхаби няколко клечки кибрит, успя. Пушекът го обгърна и той се отпусна доволен.

- Можете ли да Си представите, г-н Бътлър, да живеете като троглодит? — Очевидно въпросът беше риторичен. Бътлър изчака отговора.
- „Алтернатива 2" според мен беше по-друга от „Алтернатива 1". Признавам, че има доста затворена атмосфера вътре в земята, за да се поддържа живот, но не тази беше най-нереалната алтернатива от всички.
- Троглодит? — подтикна го Бътлър. — Защо троглодит?
- Съществуват достоверни факти, за да повярваме. че нашата планета в миналото е била културна и много

по-развита от днес. Нашите далечни прадеди, така наречените праисторически хора, са били достигнали доста по-високо ниво от нашето". След това се говори, че станала някаква голяма катастрофа. Може би подобна на тази, пред която сме изправени ние сега. И така — тези много цивилизовани и развити хора създали цивилизация под земята...

— Но... — каза Бътлър. — виждам как...

— Моля! — Гернщайн нямаше настроение да го прекъсват. — Съществуват данни, много и значителни данни, които показват, че някога под земята е имало цели градове, свързващи се помежду си със сложна система от галерии, разположени дълбоко под повърхността. На много места по света са намерени развалини от тях Има ги долу под Южна Америка, в Русия, в Китай и в целия свят. Говори се, че е съществувала една зелена светлина в този подземен свят, която е замествала слънцето като източник на енергия и която позволявала отглеждането на растения. И така... хората са се преместили там долу и вероятно така са се развивали за известен период...

— И след това? -попита Бътлър.

Гернщайн вдигна рамене:

— След това... кой знае? Може би има някаква истина в библейската история. Може би след катастрофата, накарала ги да слязат под земята, е настъпил катаклизъм... и, притиснати там долу, са се издавили. Може би така е изчезнала тяхната култура...

Спря, дръпна замислено от лулата си и продължи:

— Тези, които ние приемаме за праисторически хора, може би са били потомците на шепа от тези хора, които са оцелели. Действителните деца на Ной, ако приемем библейската легенда, които трябвало да започнат отначало в един окончателно разрушен свят. Може би затова са избягали така естествено, инстинктивно, ако щете, в пещерите. И след това започнала страшно бавната процедура на развитието на света. Започнала пак отначало, докато попаднем отново и ние днес в същото положение, в което са се намирали те някога.

— Значи „Алтернатива 2" означаваше да се преместим вътре в сърцето на земята?

— Не всички — каза Гернщайн. — Това би било невъзможно. Само избрани. Хора, които щяха да бъдат предпочитани заради особените си способности или таланти. Хора, които са жизнени, за да осигурят бъдещето на човешкото племе. Трябва да ви кажа, че бяха много тези, които защитиха „Алтернатива 2" в Хандсвил. Твърдяха, че никога няма да стане катаклизъм, щом цялата планета щеше да изсъхне, и съответно нямало опасност всички да измрат, както се беше случило в миналото.

Изведнъж насочи лулата си към Бътлър:

— Знаете ли. Там беше и един много виден мъж, преди години. Той предложи план, съгласно които щяха да експериментират с обикновени хора... излишни хора... наричаше ги... роби. Беше невероятно как бе помислил за всичко това. Тези роби щяха да извършват тежката работа там долу. Затова щяха да претърпят подходяща адаптация — хирургическа и химическа, за да могат безропотно да поемат новите си роли. Щели да ги събират, както каза, в групови експедиции. Да, този бе изразът, който използва — групови експедиции.

Бътлър поклати глава с неодобрение.

— Но това е невъзможно... напълно безчовечно. И обезателно операции от такъв мащаб не биха могли да бъдат осъществени освен чрез едно по-тясно сътрудничество между свръхсилите. Америка и Русия би трябвало да съчетаят средствата и научните си познания. А това е... изключено.

— Съюзниците се обединяват от нуждата да воюват срещу общия враг. Или Срещу нуждата да посрещнат една световна опасност – каза Гернщайн. — Спомнете си Втората световна война! Англия, Америка и Русия бяха съюзници в общата борба за съществуване. Това сътрудничество не изглеждаше толкова странно тогава, нали? А сегашната угроза, г-н Бътлър, е много по-голяма от тази, която заплашваше света тогава...

— Съществуват ли технологии за осъществяването на всичките тези неща?

— Технологии, да. Очевидно проблемът опира до парите. Сигурно са нужни трилиони лири стерлинги, но при необходимост ще се намерят.

— Тогава защо сметнаха „Алтернатива 2" за най-реалната от всички?

— В най-добрия случай нямаше да бъде нищо друго освен едно временно решение на проблема. Както ви

казах, въглеродният двуокис е там горе и там ще си остане. Ние сме хванати в капан, вътре в голямата парникова градина и е въпрос на време кога последствията ще бъдат почувствани и под земята. Накрая всичко там долу ще изсъхне и ще изгори.

Спря, усмихна се сухо:

— Може би легендата и суеверието за Ада с демоничния огняр дълбоко вътре, в сърцето на тъмнината, са просто бледи картини от нашето бъдеще. Как ви се вижда тази мисъл?

Погледна настоятелно Бътлър и след като не получи отговор, продължи:

— Положението, както виждате, не е просто непоправимо, то е безнадеждно. Вече сме стигнали до стадия, в който не само не може да се направи нищо, а нещата могат само да се влошават. Затова според моето мнение „Алтернатива 2“ беше изоставена.

Вън от прозореца на канцеларията се носеха веселите чуруликания на напъпващата пролет. Бътлър надникна зад раменете на Гернщайн и видя как една възрастна жена разхождаше спокойно кучето си сред настъпилата зеленина. Всичко бе толкова мирно и спокойно, че разговорът им изглеждаше още по-нереален и неразбираем. Тук, вътре в тази слънчева стая, препълнена с книги, говореха за катастрофата на този чудесен свят с обикновени, спокойни гласове, сякаш ставаше въпрос за интересна академична тема. Това беше най-странното интервю, което е вземал някога Бътлър. Но като истински професионалист той продължи да задава своите въпроси.

— А „Третата възможност“?

— Не зная — Гернщайн поклати глава. — Може би съм станал безочлив. Загубил съм контакта със събитията тук и нямам време да говоря за „Третата възможност“. Според това, което знам, биха могли да я изоставят, да решат, че е неосъществима. Ще трябва да говорите с някой от Космическата програма защото истината е, че не знам...

— Е, дайте ми някакви данни... — настояваше Бътлър.

— Ще ви дам едно вино — засмя се Гернщайн. — И тук интервюто наистина завърши.

14

„Ще трябва да говориш с някой от Космическата програма“ – бе предложил Гернщайн на Бътлър. Но да се изпълни този съвет не бе никак лесно.

Разбира се, имаше хора от НАСА, които щяха да говорят по Скептр Телевизиън, но това бяха специалисти по държавни отношения, които щяха да се представят като красноречиви говорители, очарователни и убедителни, но които с много думи нямаше да кажат нищо.

Клемънс знаеше, че им трябва нещо по-голямо. Много по-голямо. Беше решен на всяка цена да намери някой, който знае за „Третата възможност“ и е предразположен да я обясни.

— Очевидно нищо няма да изкараме от тези, които са още в НАСА — каза на Терри Диксън. — Те се страхуват да не загубят работата си и не ги обвинявам, Затова намери някой от напусналите и по-точно от тези, които бяха на Луната. Може би знаят или са видели нещо. Един-двама, доколкото зная са обидени, защото не се отнесоха както трябва с тях. Прочетох във в. „Дейли Експрес“, струва ми се, че Олдрин се оплакал, защото са го направили „амбулантен търговец“. Потърси него или друг подходящ. Биха могли да ни насочат в правилна посока.

— Ще струва много пари — възрази Диксън. — Ще трябва да обидя някой в Америка, а това винаги струва много пари. Няма да се хареса и на Харман. Помня какво каза за Австралия.

— Не се тревожи за Харман — Клемънс вече беше заел позата на директор. — Гледай си своята работа, а Харман остави на мен. — Изведнъж се усмихна и добави: - В края на краищата той е един много зает човек и не смятам, че трябва да го безпокоим с такива подробности.

Диксън нае един свободен журналист в Америка. Трима бивши астронавти отказаха да сътрудничат, а четвъртият поиска време, за да си помисли. Той беше Боб Грондин. Американският журналист предаде на Диксън магнетофонна лента, която съдържаше разговор между Контролния център и Грондин през време на първата му разходка по Луната. Ето какво съдържаше записът:

„Грондин: Е, Хюстън... Чувате ли това продължително би-бип, което има тук?“

Центърът: Да...чуваме.

Грондин: Какво е това? Имате ли някакво обяснение?

Центърът: Нямаме. Можеш ли да видиш нещо? Можеш ли да ни кажеш нещо?

Грондин: Лелеее, това е действително... Това е нещо действително невероятно тук. Не можете да си представите...

Центърът: О' кей, можеш да хвърлиш един поглед в онзи равнинен терен. Виждаш ли нещо по-надолу?

Грондин: Има нещо като издатина е едно много внушително... о! Боже мой! Какво е това! Това искам да знам! По дяволите... Какво е това?

Центърът: Получено. Интересно. Върви, Танго, веднага... Върви, Танго.

Грондин: Има някаква светлина сега...

Центърът: /бързо/ Получено. Хванахме го, видяхме. Изпусна малко връзката, нали? Браво, Танго, браво, Танго. Избери Джезабел, Джезабел.

Грондин: Да, но е невероятно... записвач, оф, браво, Танго, браво, Танго..."

След това разговорът изчезна. Грондин се беше прехвърлил на друга вълна. От лентата се чуваше само неясен шум.

В документалния филм Саймън Бътлър беше подчертал този момент: „Браво, Танго. Джезабел.“ Дали това е код? Да, почти сигурно. Но какво означаваше? Абсолютно нищо за 600-те милиона слушатели от Земята.

Грондин се съгласи да даде интервю пред Скептр Телевижън чрез спътник от едно студио във Востино, в Масачузетс. Планирано беше да се запише цялото интервю, а след това да се прави монтаж. Но които са гледали филма знаят, че краят на интервюто бе странен и изненадващ. И предизвиква още по-голяма въпросителна около темата „Третата възможност“. В началото на разговора Грондин бе видимо притеснен, дори вбесен, ако се съди по нервния му и безпричинен смях. Говореше обаче с лекота и не показва нежелание да анализира нервното си напрежение, получено след завръщането му от Луната!

Нищо значително не беше станало и не предвещаваше да стане, докато Саймън Бътлър не зададе въпрос, който представяме точно:

„Съществуват твърдения от някои много отговорни лица, че всички вие, които сте взели участие в програмата Аполо, сте видели много повече неща там, горе, отколкото ви позволиха да предадете публично. Какво бихте казали за това твърдение?“

Грондин моментално се промени. Лицето му почервеня от яд и извика: „Какво искаш да правиш, бе? Я ми кажи! Какво искаш да правиш?“ Бътлър опита да се извини:

— Просто...

— *Искаш да ме изгориш ли? — попита Грондин, седнал на стола си и гледайки с омраза камерата. — Това искаш. Да ме изгориш напълно искаш.*

— *Разбира се, не — каза бързо Бътлър. — И много съжалявам, ако...*

— *Като този глупак Балантайн? Това искаш да...“*

Не продължи повече. Гласът му беше прекъснат по средата на фразата. Картината на екрана изчезна в бяла мъгла.

— Какво става? — попита Бътлър. — По дяволите, какво става с това...

Прекъсна го гласът на Клемънс от стаята за контрол на студията:

— Изгубихме връзката и не се дължи на нас.

Трябваше най-малко половин час, за да влезе Клемънс във връзка със Студиото във Востино по телефона.

— Съжаляваме — му каза един рязък глас. — Г-н Грондин не е вече на ваше разположение.

— Но нали имахме интервю. Къде е?

— Излезе от студиото. Не знаем къде отиде. Фразата, която привлече вниманието на всички тях беше: „Като този глупак Балантайн.“

Трябваше да има някаква връзка между тайната на празната лента, която получи Хънтри, и любопитните факти, които доведоха Балантайн до смъртта.

Трябваше да има връзка с това, което каза Хари: „Не може да е нещастие това...“

— Трябва да намерим наново Грондин - реши Клемънс. — Трябва да го намерим и да поговорим лице в лице. Терри, мой човек, виж какво може да направи твоят американски журналист там.

Обърна се към Колин Бенсън:

— Май че ще изпратя теб в Америка.

Бенсън се зарадва:

— Много добре. Но няма ли да вдигне аларма Харман?

— Възможно е — каза Клемънс. — Но това остави на мен.

Харман вдигна аларма, и то много по-голяма, отколкото очакваше Клемънс.

15

Сряда, 13 юли 1977 г. Още едно подводно заседание на Комисията по определяне на политиката.

Председател **A8**. Документът, който ни предаде Троянският кон, започва така:

P2: Той е от Принстън... Д-р Джералд О'Нийл е недостатъчно благоразумен.

(Бележка от автора: Това заседание се проведе малко по-късно от обикновеното, точно два дни след публикацията на интервюто в „Лос Анжелис Таймс“. Там д-р О'Нийл описва решението, което назовава „Остров 3“. В това интервю той казва: „Няма никакви проблеми относно технологията, която се изисква за такова нещо. Това е потвърдено от ръководни кадри на НАСА.“)

A4: И, разбира се, не трябваше така да отвори устата си, но не смятам, че е опасно. Хората ще повярват, че говори теоретично.

A8: И за него е теоретично. Знае за съответната технология, но нищо повече.

P5: Той е уважаван учен, човек, чиито думи влияят на общественото мнение, и ще трябва да бъде обезкуражен да прави такива глупави изявления.

A8: Това вече е станало... За него и за други като него.

P2: Какво искаш да кажеш? Проведена е някаква целесъобразност без нашето съгласие?

A8: Не, дявол да го вземе! Не е нужно. Както казах, Джералд О'Нийл не знае много за политиката на програмата. Няма понятие, че стават тези срещи.

P6: Тогава какво стана?

A8: Вижте какво, трябва да замразим нещата. Вашингтон не иска да се занимае публично с О'Нийл, защото това би предизвикало вниманието на обществеността към него. По-добре е да бъде игнориран. Това е официалното становище и аз мисля тази позиция за правилна.

P7: Но когато О'Нийл говори за „Остров 3“?

A8: Две минути, оставете ме да завърша. Правим нещо, но не го правим като при обща операция. Ще бъде гласуван нов закон относно секретността, който, обещавам ви, ще затвори всички уста."

Четиринадесет дни след това заседание на Комисията по определяне на политиката журналистът Джереми Кембъл разкри новината за „потискащ“ проектоплан в лондонския в. „Ивнинг Стандарт“. Кембъл е един изключително опитен журналист и е прочут като човек, който знае какво става зад кулисите.

Останалото от документа, който ни даде Троянският кон, беше кратко:

P7: Всичко това е добре, но трябва да ви кажа, че нашите хора в Москва се безпокоят все повече за нивото на сигурността в Америка... Съществува и тази лоша работа с Кармел.

A8: А! Недей... Недей пак с Кармел. Въпросът с Кармел е уреден, свърши вече... о'кей...

A7: А Карл Гернщайн?..."

Нямаше отговор на този въпрос. Заседанието очевидно е продължило, но тук документът свършваше.

Към края на август и началото на септември, малко преди да бъде гласуван проектозаконът за правителствените информации, излязоха на бял свят доста интересни данни за методите, които се прилагат върху жертвите от Груповите експедиции. Тези данни хвърлят повече светлина върху изследванията, които продължават в Америка и Русия. А и във Великобритания.

16

На 27 август Уилям Лоутър — виден кореспондент на „Дейли Мейл“ във Вашингтон, написа статия със заглавие „Шпионинът, който се върна от къпането“:

„Морган Хол беше шпионин. В хладилника си имаше винаги кана с мартини. А в банята си — огледало, откъдето можеше да види какво става в съседната стая. Но животът на Морган беше изпълнен с тревоги. Господарите му винаги закъсняваха с изпращането на пари. Неговите грижи бяха малки, много малки. Условното название на задачата беше „Операция „Среднощен оргазъм“. И трябваше да остане в тайна завинаги. Нищо чудно.

Цели две години, Морган прекарваше своите работни часове в една особена тоалетна и пиеше мартини, наблюдавайки от специалното огледало как една проститутка забавлява мъже в съседната стая.

Нейната работа беше да накара клиентите си да пият коктейл. Онова, което не знаеха е, че тези питиета бяха направени от мистериозния Морган. Съдържаха повече химикали, отколкото алкохол.

Морган трябваше да описва резултатите. Не знаем какви бяха питиетата, нито как въздействаха. У някои предизвикваха главоболие, у други — замайване, трети се напиваха, други забравяха или ставаха маняци. Влиянията бяха временни и не вредяха на никого. Или вредяха малко.

Морган-работеше за Централното разузнавателно управление (ЦРУ).

Шпионските му главатарии от Щаба във Вашингтон го бяха изпратили да застане със своята „лаборатория“ в един луксозен апартамент, от който се виждаше заливът на Сан Франциско.

Като резултат от едно изследване на Конгреса са дадени за публикуване 1647 страници финансови документи, които имат връзка с операцията.

(Бележка на автора: Това изследване на Конгреса беше предизвикано от сведенията, които даде Троянският кон.)

Всичко това бе част от опитната програма. Помислили бяха, че клиентите на една проститутка няма да се оплакват. Финансовите документи, които бяха публикувани вчера, показват, че Морган е писал постоянно до Щаба. В едно от писмата съвсем типично моли: „Трябват бързо пари за наема през септември.“

Сметките за апартамента включваха картини от Тулуз Лотрек, картина на една французйка — танцьорка на кан-кан, и една сметка, в която пише: „Подвижна тоалетна за наблюдателница на точното място.“

ЦРУ казва: „Морган Хол умря преди две години. Нямаме представа къде е погребан.“

Историята на Лоутър бързо бе последвана от още две новини, които потвърждават нещо, което ни беше казал Троянският кон. А то е, че част от тайните изследвания върху контрола на поведението се проведоха във Великобритания и Русия.

На 2 септември в „Таймс“, ползвайки информации от агенциите на Ройтер и Юпи от Хонолулу, публикува на първа страница материал със заглавие: „Психиатрите осъждат Съветския съюз.“

„Общото събрание на Световния психиатричен съюз, което се проведе при затворени врати, прие резолюция, в която се осъжда Съветския съюз, че използва психиатрическите си болници за политически цели.

Конгресът, който събра над 4000 представители от 60 страни, прие вчера следобед с абсолютно мнозинство един международен морален кодекс, след като съветската делегация оттегли своето несъгласие, станало причина за закъсняването на гласуването. Кодексът забранява психиатричната намеса, когато няма заболяване.

Резолюцията подканваше СПС да разгледа „многото данни, които свидетелстват за злоупотреба с психиатричната наука за постигане на политически цели...“

Други вестници твърдяха, че „десетки здравомислещи съветски граждани се затварят насилствено в психиатрични клиники“. Това може и да е истина, но трябва да видим нещата в правилната им перспектива. Болшинството от тези хора се държат там заради техните позиции относно човешките права. Те са здравомислещи хора, които се смятат за врагове на държавата. Само една малка част се намират там поради това, че им трябват за опитни животни. Тази част се държи заради „Третата възможност“.

Една новина, която изненада много хора или поне англичаните, се появи на 28 август 1977 г. във в. „Сънди Телеграф“:

„Болниците за умствено изостанали и психиатрично болни хора получиха нареждания от Здравната служба да събират данни за операции, целящи промяната на личността.

За първи път министрите признават, че съществува безпокойство, което се увеличава във връзка с тази тема.

Операциите целят промяна на поведението на хората, които страдат от силна депресия или са особено

нападателни и не реагират на лечение с лекарства или електрошок!"

„Сънди Телеграф" написа, че „промените са трайни", и изложи думите на един известен психиатър, който заяви, че неговата болница „е пълна с хора корабкрушеници, които са подложени на психо-хирургични операции..."

Вестникът обаче не написа, че тези операции могат да се правят и за да подложат на контрол поведението на здравомислещи мъже и жени. Или, че са направени върху такива хора.

Д-р Рандолф Крипсън-Хуайт призна за тези операции, когато го посетихме в село Сомерсет, където се беше оттеглил през 1975 г. Говори ни искрено, при условие че няма да разкрием името му. Но тъй като на 19 октомври 1977 г. почина от естествена смърт, не се смятаме вече обвързани с това обещание.

Д-р Крипсън-Хуайт ни каза:

„Направих пет такива операции върху хора – четирима млади мъже и една млада жена, които изглеждаха напълно здравомислещи. Съществуваха две цели: първо — болните трябва да станат напълно импотентни, да се заличат физиологичните и биологичните им пориви и, второ, да им се отнеме личността. Когато излязат от болницата, щели да служат на всяка заповед без никакъв отказ. В действителност щяха да се превърнат в мислещи роботи.

Знаех, че това, което извършвам, е страшно неморално, и протестирах най-енергично, но ми казаха, че тези операции са жизнено важни за сигурността на страната. Никой не ми каза, че тези хора са били замесени в шпионаж, но ми направиха такова впечатление.

Накараха ме да подпиша един документ за държавна тайна, затова не бива да споменавате моето име. Страх ме е, а освен това знам, че ще има насилствени последствия, ако някой разбере, че съм проговорил."

Ще трябва да изясним още, че за да запазим анонимността на д-р Крипсън-Хуайт, се бяхме разбрали да не споменаваме точния брой на извършените от него операции. Това, разбира се, вече не е необходимо.

А ето и продължението на разговора ни с д-р Крипсън-Хуайт:

„Продължих да проявявам резервираност по отношение на тази страна от моята работа. Бързо ми стана ясно, че ще поискат да направя и други такива операции на здрави хора. Може би на още много... И тогава реших да се откажа. Нямах намерение да го направя, преди да минат три години, но при тези условия не можах да продължа."

Сигурни сме, че д-р Крипсън-Хуайт не е знаел нищо за Груповите експедиции. Не е знаел нищо и за „Третата възможност". Но пълна представа за начина, по който са използвали работата му, ни даде един документ, изпратен от Троянския кон.

Беше странен документ, който ще представим по-късно.

17

След по-малко от два месеца от излъчването на документалния филм на „Научния рапорт" на 18 август 1977 г., адвокатът на авторите на книгата — продължение на журналистическото разследване за „изтичане на мозъци" от Англия, уведомява помощник-контрольора на програмата Леонард Харман, че неговите клиенти Амброуз и Уаткинс няма да се откажат от използването на материали, придобити от екипа на „Научния рапорт". Шест дни по-късно двамата видни журналисти получават предупреждение от един от изявените в онези години английски парламентаристи, явно силно повлиян от Харман. Но и това не спира разследването, дори нещо повече, авторите на книгата биха посочили името на уважавания мъж, ако английските закони не бяха така строги по отношение защитата на висшите държавни служители.

Въпреки натиска Амброуз и Уаткинс публикуват меморандума на Клемънс до Фъргъс Гонтгуин — контрольор на програмата, с копие до Харман, Бенсън и Диксън. Този меморандум носи дата 14 април 1977 г. и в него точно се казва:

„Чрез нашата връзка с Америка намерихме бившия астронавт Боб Грондин на нов адрес. Живее с някакво момиче. Не знае, че сме го открили. Казах на свободния репортер, който е на наше разположение, да не се приближава до него направо, защото ако си спомняте начина, по който се скри след интервюто във Востино, почти е сигурно, че ще се опита да ни се изплъзне отново.

Искам да изпратя Бенсън в Америка, за да разследва по-задълбочено случая. Ако съдим по репликата на Грондин за Балантайн, то сигурно е, че той държи ключа на една доста значителна история.

От голямо значение е Бенсън да пристигне без предупреждение. Мога ли да имам вашето съгласие, за да

отдам съответните разпореждания ?"

Още същия ден Харман в свой секретен меморандум до Гонтгуин предупреждава, че ще е абсолютна грешка продължаването на това разследване и че Клемънс би трябвало да бъде отстранен от отговорник на „Научния рапорт“. Гонтгуин в записка от 24 април 1977 г. се противопоставя на това предложение, но обещава да повлияе благоприятно на Клемънс.

Ала срещата между Клемънс и Гонтгуин във вторник, 13 април, не завърши добре. Меморандум на Фъргъс Гонтгуин до Крис Клемънс от 14 април 1977 г. с препис до Леонард Харман:

„Относно нашия вчерашен разговор вярвам, че не би било оправдано да изпратим Бенсън в Америка. Ако някои нови сведения променят положението, разположен съм да разговаряме отново. Засега във всички случаи няма да продължим.“

Клемънс прочете писмото и го даде на Диксън.

— Този мръсник Харман — каза. — Това е негова работа.

— И сега какво ще стане? — попита Диксън.

— Ще го направим, Терри. Ще го направим обезателно. Това, което ни трябва сега, са някои допълнителни сведения.

— Какви например?

— Не зная, мой човек... Ти си изследовател... Сведения, които биха на-карали Фъргъс...

— Какво беше казал Гернщайн за сътрудничеството между свръхсили-те? — оживи се Диксън. — Струва ми се, той вярваше, че работят заедно върху „Третата възможност“.

— Това — да! — каза възхитен Клемънс. — Знаем ли някой, който би могъл да ни развие тази тема? Трябва ни някой с голям авторитет.

— Броудбент.

— Кой е Броудбент?

— Голям специалист в дипломацията Изток. Ръководи Институт за международно политическо изследване в Сейнт Джимс.

— Хм... Не пречи да опитаме. Тук ли е Катрин?...

В 5,15 ч. следобед същия ден репортерката Катрин Хуайт започна интервю с професор Гордън Броудбент, части от което бяха включени в предаването:

„Броудбент: *Относно съветско-американските отношения трябва да призная че се явява един мистериозен елемент, който безпокои много учени в моята област. За да го кажем просто, никой от нас не може да разбере как е съхранен мирът в тези последни 25 години.*

Хуайт: *Какво искате да кажете, че специалистите са в положение, в което не знаят какво става?*

Броудбент: *Ами да. Свръхсилите за пръв път са в споразумение. Популярният мит, че това показва равновесието на силите, на ядрените сили, откровено казано, не отговаря на истината. И колкото повече го изследваш, толкова по-малко логичен изглежда. Съществуват много непълноти на равновесието — особено ако погледнеш от историческа гледна точка.*

Хуайт: *И какво обяснение давате вие?*

Броудбент: *Бих казал, че от доста време във висшите кръгове на дипломацията Изток — Запад работи един фактор, за който не знаем нищо. Този непознат фактор би могъл да бъде — и подчертавам изрази би могъл — някаква обширна, но тайна операция в Космоса. Колкото за причините, които я диктуват — не е наша работа да правим догадки..."*

Клемънс влезе в канцеларията на контролора, без да дочака отговор на почукването.

— Прочете ли транскрипцията на Броудбент? - Гонтгуин се облегна назад и се усмихна, предавайки се.

— Да. И бележката ти, която я придружаваше.

— Значи?

— Какво значи?

— Това е доказателство — Клемънс заохка нервно.

Гонтгуин поклати глава:

— Не, Крис, за мен не е. Пак теории... това е всичко.

— Но, Фъргъс, всичко си пасва. Гернщайн и Броудбент — и двамата видни учени в своята област — казват,

че съществува някакво тайно сътрудничество в Космоса между свръхсилите. А онзи американец Хари, който твърдеше, че знае защо изчезват учените, и за отношенията между Балантайн и НАСА? След това Грондин, който без абсолютно никакво съмнение е видял нещо невероятно горе на Луната?... Не може сега да оставим всичко и да ги забравим!

- Спри да скачаш, Крис, седни! — Гонтгуин му показа един стол. Почака, докато Клемънс се поуспокои.
- Виж какво, за последен път искам да изясним тази тема. Разбирам, че може да се случва нещо странно, но не мога да разбера какво е и не смятам, че нас ни интересува.

Клемънс стана от стола си ядосан, правейки опит да го прекъсне, но Гонтгуин продължи:

- Крис, свършил си страшно добра работа с „Научния рапорт“. Всички говорят за това и предаването го потвърди. Ето защо искам да се върнеш отново към това, което умееш да правиш толкова добре.
- Това означава, че казваш не на Америка?
- Точно това означава.
- Ако става въпрос за разходи, мога ли да ти напомня колко спечели тази фирма миналата година.
- Нямах никакво основание да ми напомняш това, но щом поставяш така въпроса, ще ти кажа, че фирмата има печалба, и то голяма печалба, но не е спечелила парите си, за да ги разпилява чрез работни групи насам-на-там, без да има защо. Затова остави това.

Клемънс беше готов да си тръгне.

- А ако уредя някой безплатен билет? Самолетните компании не хвърлят безплатните си билети тук и там — особено трансатлантическите. Бенсън би могъл да направи нещо през време на ваканцията си, щом е там.
- Боже мой, не се отказваш, нали? — Гонтгуин се усмихна. — Добре! Кажете на Бенсън да замине за Америка.
- Защо изчезна онази нощ? — попита Бенсън. — В нощта на интервюто. Защо офейка така?
- Вземи друга бира — каза Грондин. Бутна пълна кутия върху ниската маса и взе една за себе си. — Копелето се опита да ме изгори. Не съм видял нищо повече от това, което ми бе позволено да призна публично. Боже мой, какъв глупав въпрос беше това.

Бенсън се усмихна бързо и притеснено, мъчейки се да отслаби напрежението. Чувстваше се като рибар, който се мъчи да извади трудна и голяма раба. Бавно, бавно — това бе единственият начин. Изпи доста бира и въздъхна доволен, като поставяше празната чаша на масата.

- Много ми се пиеше — каза. — Умирах от жажда.
- И ти ли възнамеряваш да правиш същото? — Грондин го погледна недоверчиво. - И ти ли възнамеряваш да ме изгориш?

Беше обработван. Това беше ясно. Мъчеше се да скрие страховете си зад своята нападателност. Бенсън изпита съжаление към този човек. Той изглеждаше толкова уязвим, че го наведе на мисълта за мнението на Харман: „Грондин е неуравновесен и нестабилен характер и няма смисъл толкова реномирана фирма...“

Възможно е, в края на краищата, Харман да не греши. Разбира се, човек може да бъде твърд като професионалист, но дали щеше да излезе нещо, ако упражни натиск върху бившия астронавт? Нямах ли да е най-добре, ако зареже всичко, ако забрави и замине? Бенсън се колебаеше. Би било много лесно да каже на Клемънс, че Грондин е отказал да говори и че не е имало начин да го убеди. Това не би харесало на Клемънс, щеше да се нервирва, но в крайна сметка щеше да бъде принуден да приеме нещата, особено след фиаското на предишното интервю, което бе прекъснато по средата.

След това си спомни Хари. Спомни си го в Лампет — гол и измъчван в онази къща, готова да падне. И се запита колко ли други като него има. И колко биха били в бъдеще, ако не се разкрие истината.

„Камера, магнетофон, свидетели — такава защита ми трябва“ — това беше казал Хари. И не можеше да му помогнат. Бяха пристигнали много късно.

Защита от какво? Това беше още загадка. Но по някакъв начин се връзваше с изчезването на Ан Кларк и на още два-три души, между които Брайън Пентълбъри и Робърт Патерсън.

Грондин имаше ключа за една част от истината и Бенсън знаеше, че това е единственият му шанс. Трябваше да получи отговора. Трябваше по някакъв начин да се добере до цялата информация, която имаше този човек.

- Значи? — настояваше Грондин. — Възнамеряваш да ме изгориш и ти?

Бенсън поклати глава и отвори още една бира.

— Прости, искам само няколко отговора.

Седяха на столове, облечени в плат, в двора, покрит със зелени плочи, на къщичката-бунгало, която Грондин бе наел в един отдалечен край на Ню Ингленд. Нямаше съседи. Беше много тихо. Нито село, нито град на 15 мили разстояние. Далеч в огромния неплоден район се виждаха просторни сини планини, чиито върхове се стопяваха далеч в небето. Спокойствие. Само те и мекият звук на насекомите.

От бунгалото зад тях не се чуваше никакъв звук, но Бенсън знаеше, че момичето, с което живееше Грондин, приготвя обяда в кухнята. Грондин я бе запознал с Бенсън, след което тя изчезна срамежливо. Ани не бе очарована от посещението му. Изглеждаше много млада за Грондин. Беше с права коса, с очила в златни рамки и имаше вид на сериозна девойка, която би могла да бъде другаде и да чете психология. Не беше трудно човек да разбере главното й предназначение. Сигурно бе добра готвачка.

От другата страна на бунгалото Джек Дейл, помощник и техник на Бенсън, беше още в колата, като преглеждаше и приготвяше техниката. Носеше малка камера с вградено устройство за звукозапис, но нямаше да я по-казва без сигнал от Бенсън. Никой не трябваше да я види, преди Бенсън да реши, че е време да се снима.

Грондин изпи чашата си до дъно.

— Някога имах такава къща — каза. — Не под наем като тази. Беше си моя. Мислех, че ще пусна корен някъде. Свикнах да отивам там семейно. Но това е друга история. Имахме малко коне и... Спря, направи гримаса и се усмихна иронично:

— Може да се каже, че вече нямам кой знае какви планове за моето бъдеще.

Гледаше чашата си, като че ли се мъчеше да си обясни как така изведнъж се оказа празна. Обърна бирената кутия и от нея паднаха няколко капки.

— Пълнят ги наполовина тези дни — каза огорчен. — Така правят пари, нали знаеш? Наполовина ги пълнят — хвърли кутията ядосан и тя падна шумно в края на двора.

— Така е тези дни. Всички изстискват останалите, за да изкарат нещо. Никъде няма морал. — Говорът му беше малко омекнал и Бенсън се чудеше колко ли е изпил, преди да дойде.

— Евтини търговци! — заключи Грондин. — Галантеристи! Обърна се в стола си и извика:

— Ани, свърши ни бирата. Донеси още една-две кутии, моля те! Погледна Бенсън.

— Или искаш едно истинско питие?

— Добра е бирата — каза Бенсън. Грондин измърмори нещо и вдигна рамене. После пак извика на Ани:

— Двама мъже тук умират от жажда.

Тя излезе с две кутии бира и поклати глава, смеейки се. Изражението и показваше, че го гледа като любимо дете. Като бебе, на което му трябват грижи. Грондин стисна ръката и.

— Благодаря, пиленце! — изглежда почувства, че трябва да й даде някакво обяснение. — Не ги пълнят както по-рано...

— Така е. Никога не са ги пълнили добре — тя отново се усмихна.

— Сериозно момиче — каза Грондин, докато тя отново се връщаше към бунгалото. - И не е моя дъщеря. Нали така. Да се запише това в протокола.

— Какво би казал, ако пишем нещо друго в протокола? — предложи тихо Бенсън.

— Какво например?

— Да речем, какво знаеш за Балантайн? Притесненият израз се върна на лицето на Грондин.

— Не го познавам този тип.

— Не се ли запозна с него, когато дойде в щаба на НАСА?

— Зарежи го, мой човек! Казах ти, за бога, не го зная и не съм се запознавал.

— Да, но знаеш какво е станало с него и защо. Грондин стана прав.

— Време е за обяда — каза. — Нека извикаме твоя приятел.

Към края на обяда Грондин започна да пие бърбън с лед. Искеше да убеди и другите да направят същото, но Бенсън и Джек Дейл продължиха с бирата. Ани също. И по-късно, когато тя миеше чиниите, Грондин се съгласи да даде интервю. Беше малко объркан, но продължаваше да мисли логично. Интервюто, което беше заснето от Дейл, бе представено в предаването на „Научния рапорт“ на 20 юни 1977 г.

„Грондин: Това, което знам за Балантайн, е че се яви в НАСА с някаква лента, която сам е направил и която много го разтърси, когато я пусна в джубокса.

Бенсън: В джубокса?

Грондин: Декодиращо устройство. Без него би доловил само отделни знаци, но не можеш да го дешифрираш.

Бенсън: Без апаратурата на НАСА?

Грондин: Да. Някакъв младеж му помогна да я дешифрира. Трябва да е имал повече акъл.

Бенсън: Той ли беше? Бенсън показа снимка на Хари Кармел, извадена от филма на пазара и след това увеличена.

Грондин се намръщи, сякаш се мъчеше да си спомни.

Грондин: Може. Да. Май че е той. Сигурно ли е, че не искаш един бърбън?

Бенсън: Не. И бирата е хубава.

Грондин: Бърбънът ще ти хареса повече.

Бенсън: Не. Благодаря. Искаш да кажеш, че Балантайн бе убит заради тези неща, които е разкрил от лентата?

Грондин: Не искам да кажа нищо. Но видях начина, по който го гледаха тези типове. Знам тези погледи. Видях ги да гледат и мене така.

Бенсън: Кои са тези, които са те гледали?

Грондин: Ела сега, вземи едно истинско питие, за бога..."

В тази част на разговора интервюто бе прекъснато. Зрителите видяха Грондин да изпразва чашата си и да отива, люлеейки се, в края на стаята, при бара, за да я напълни отново. Не са видели Ани, която влезе от кухнята. Нито са видели кавгата между нея и Грондин. Както ни каза Бенсън, Ани се страхуваше. Грондин говореше много, опасно много. Но междувременно Грондин бе пил доста, за да се интересува от това, и се бе възмутил, че едно момиче се опитва да му заповядва.

Започна да вика страшно и диво, казвайки й, че няма право да му прави забележки, защото не му е жена, и да си гледа работата.

Тя обаче продължи да упорства, стремейки се да го убеди. Грондин по-дивя още повече. Хвърли една голяма чаша с бърбън към стената и тя се разби на парчета. Ани си отиде разплакана. Грондин се извини за нейното поведение.

— Жени! — каза. — Смятат, че си тяхна собственост, дявол да го вземе! След това цял час пи, и то много.

Бенсън започна да се безпокои, че след малко няма да може да говори.

Но за голяма изненада Грондин продължаваше да говори съвсем логично. В един момент пролича, че е доста пиян, тъй като падна върху бара. Но след това изпи едно друго питие и като че ли се съвзе. Както каза Бенсън: „Като че ли се съвземаше, пиейки.“ Грондин се затрудняваше да произнесе някои думи, но мозъкът му изглеждаше доста бистър. Накрая се съгласи да продължи интервюто.

„Бенсън: Боб... Какво се случи там горе... на Луната?

Грондин: Ето, не знам как да го кажа, но преживяхме голямо разочарование. Истината е, че не бяхме отишли първи там горе.

Бенсън: Какво искаш да кажеш?

Грондин: Последните Аполо бяха просто пушечно прикритие, за да скрият тези неща, които стават там горе, и копелетата не ни казаха нито дума.

Бенсън: Какво става в действителност?

Грондин: Откъде да знам аз, приятелю? Питай Пентагона. Обади се по телефона в Кремъл — в края на краищата те излязоха първи в Космоса. Не вярвам да смяташ, че са изоставили тези неща горе, а? О, боже мой, трябва ми питие..."

Тук предаването имаше кратко прекъсване. На екрана то продължи за част от секундата, но в действителност снимането спря за повече от половин час.

Когато продължиха отново, Грондин започна да се изпотпява силно от алкохола и от раздразнението от това, за което говореше. Бяха му казали, че не трябва да казва нищо. Така му бяха заповядали „ония мошеници“. Но той щеше да им покаже, че Грондин не е от тези, които могат да бъдат лесно уплашени. Не беше тяхна собственост. Вече не беше при тях на служба и може би е дошло времето някой да проговори. Държеше отново чаша и чакаше следващия въпрос на Бенсън.

„Бенсън: Боб, кажи ми какво си видял?

Грондин: Слязохме на погрешно място... Беше пълно... Това, което видяхме пред нас, горе, приличаше на

кълбо.

Бенсън: *Говориш за хора от Земята?*

Грондин: *Мислиш, че всичките тези железни долу, във Флорида, трябват само и само, за да качат горе двама души, вътре в едно колело? Кофти! Знаеш ли защо им трябват? За държавни отношения! За да имат оправдание за всичката тази машинария, която изпращат в Космоса. Не сме нищо, човече! Нищо! Нас ни държат, за да бъдете вие журналистите доволни глупци, за да не задавате глупави въпроси за това, което става в действителност. О'кей! Това беше краят на историята. Край! На добър час, моето момче!"*

Интервюто завърши. Грондин изпи питието на една голяма глътка и след това падна пред тях на килима.

Ани чу шума, влезе бързо в стаята и им каза да си вървят. Предложиха да й помогнат да сложи Грондин в леглото, но тя отказа. Единственото, което искаше, бе да си тръгнат. И те си отидоха.

През ноември 1977 г. отново отидохме в бунгалото с надеждата, че можем да научим още нещо интересно от Грондин. Бяхме сигурни, че имаше да каже много повече неща. И мислехме, че ще може да говори по-свободно, ако няма камера пред него.

Бунгалото беше празно от седмици или може би от месеци. Не можахме да намерим и момичето Ани. Все едно, че бе изчезнало вдън земя. Но намерихме Грондин. Намерихме го в една психиатрична клиника в покрайнините на Филаделфия. Не се позволяваха свиждания. Поне така ни казаха. Настоявахме да го видим, но беше невъзможно. „Исключено – ни казаха. – Състоянието му е много лошо.“ Освен това едно посещение бе напълно безсмислено. Грондин не можеше да каже две думи поред. Мозъкът му беше напълно унищожен.

Смъртта на Грондин бе оповестена във вестниците през януари 1978 г. Самоубийство. Това казаха на хората. Беше вързал крачолите на една пижама около врата си и се обесил на водосточна тръба, която минавала край стаята му.

Имаме подозрение, че е станал жертва на някаква целесъобразност, но нямаме доказателства.

18

Един друг интересен факт ни даде американският репортер, нает от Диксън. Беше лента, която съдържаше диалог между контролния център на НАСА в Хюстън и пилота на лунохода от една експедиция през 1972 г. Клемънс бе много учуден, когато я прегледаха в студиото на Скептр Телевизиън.

„Контролният център: *Повече подробности, моля. Можеш ли да кажеш повече подробности за това, което виждаш?*

Пилотът: *То е... нещо, което се пали и гаси. Това е всичко засега. Една светлина, която се пали и гаси, до самия кратер.*

Центърът: *Можеш ли да ни дадеш координатите?*

Пилотът: *Нещо има там, долу... Може би по-надолу.*

Центърът: *Да не би това нещо да е Восток?*

Пилотът: *Не съм сигурен... може и да е..."*

Всичко това много прилича на диалога между Грондин и Контролният център през времето на първата разходка на Грондин до Луната:

„Центърът: *Можеш ли да видиш нещо? Можеш ли да ни кажеш какво виждаш? Грондин:* *Лелее... Това е действително... Нещо действително невероятно тук. Не можете да си представите.*

Центърът: *О'кей. Можеш ли да погледнеш в онзи равнинен район? Виждаш ли нещо по-надолу?*

Грондин: *Има нещо като възвишение с едно много изумително... О, боже мой? Какво е това там? Това искам да зная. По дяволите..."*

Прилича също и на диалога между Контролният център и Аполо 11 през време на лунната разходка на Олдрин и Армстронг, който разкри бившият член на НАСА Отто Брайтнер:

„Центърът: *Какво има там? Контролният център вика Аполо 11.*

Аполо 11: *Те са огромни, господи... Колосални. О, боже мой, няма да повярвате... Има много космически кораби тук горе, ви казвам... Подредени са от другата страна на кратера. Тук са на Луната и ни наблюдават..."*

Имаше обаче един момент в лентата от 1972 г., който я правеше различна — репликата за Восток.

Полетите на руските Восток са извършени в началото на 60-те години. Според сведенията, които са дадени за общо ползване, те не възнамеряваха да стигнат до Луната, а да направят само обиколки около Земята.

Следователно какъв извод можем да направим от това, че Контролният център намира за съвсем естествено, а и пилотът също, че един остарял руски космически кораб може да седи в лунен кратер и да паля и гаси своите светлини.

Знаем, че преди доста години Свръхсилите полагаха огромни грижи да скрият своите постижения в областта на космическите технологии. Спомнете ли си например как бяха оставени хората да вярват, че първото животно, изпратено в Космоса през 1958 г., беше едно куче? Въпреки това тази експедиция стана 7 години след изстрелването на четири маймуни — Алберт 1,2, 3,4 — в стратосферата с ракета V2.

Съществуват сериозни доводи да се съмняваме дали и тези маймуни са били първи.

Следователно официалната цел на полетите на Восток да не би също да е „една витрина“? Да не би и това да е последствие от държавни отношения" (както каза Грондин), за да се оправдае всичката тази машинария, която се изпраща в Космоса?

19

От всичко това автоматично възниква един важен въпрос. Да не би първото кацане на Луната, за което бе официално съобщено през 1968 г., да не е нищо друго освен едно „представление“, изиграно след тайно споразумение между свръхсилите, а човекът всъщност да е стъпил на Луната почти 10 години по-рано?

Ако това е истината, а всички данни го потвърждават, то каква бе целта на „представлението“? И защо то продължава? Отговорът и на двата въпроса е „Третата възможност“.

Цялостната опасност, която грози тази планета, както я е описал д-р Гернщайн, е доста реална, за да принуди Америка и Русия да забравят евтините съперничества и остарелите си идеи за престижа на националните си завоевания, за да предизвика безнадежден стремеж да търсят някакво сигурно бъдеще за човечеството.

Саймън Бътлър описа много точно днешното положение. В предаването на „Научния рапорт“ той каза на зрителите:

„Походът за изпращане на първия човек на Луната започна от президента Кенеди — на антагонистична основа. В края на 60-те години се видя, че борбата бе окончателно спечелена. Руснаците изглежда изоставиха своите планове за изпращане на човек до Луната. Америка беше спечелила.

И въпреки това, днес нос Канаверал е една пустиня от здрав цимент и стомана... Най-славолюбивите планове в историята на човечеството по всяка вероятност завършиха.

Все по-често слушаме да се говори за Скайлаб и за космически кораби, които отиват и се връщат. Но какво превозват, когато отиват и се връщат? И за къде?

Всички сме гледали по телевизията каква страхотна сила е необходима на една ракета, за да се откъсне от Земята. Ако предположим обаче, че тази сила не е необходима, когато ракетата се намира в Космоса? Тогава на какви разстояния бихме могли да пътуваме?“

Журналистът по научни теми Чарлз Уелбърн, автор на три изключително признати книги по аеронавтика, отговаря на тези въпроси, зададени му от Бътлър:

„Уелбърн: Ясно е, че бихме могли да стигнем много по-далеч с по-малко енергия или да изпратим един много по-голям кораб. Фактически единственият начин да успеят космическите пътувания на далечни разстояния независимо от мащабите им е тази система на извънземните изстрелвания — например от една междупланетна станция, която обикаля около Земята.

Бътлър: Или от Луната?

Уелбърн: Разбира се, ако можехме да качим там горе материалите, за да направим кораба, щеше да бъде едно много логично разрешение.

Бътлър: Бихме ли могли да пренесем материалите там ?

Уелбърн: Ще е необходимо огромно усилие, много гъста мрежа от транспорт... но да, разбира се, сега вече имаме необходимата техника... теоретично бихме могли да го направим... особено ако имаше някакво международно сътрудничество...“

„Международно сътрудничество!“ Тонът на Уелбърн показваше, че смята тази вероятност за много малка. И особено в мащабите, които бяха необходими. Но ще трябва да напомним, че когато бе направено това интервю,

Уелбърн не знаеше нищо за Комисията по определяне на политиката и за подводните ѝ заседания. Бътлър също не знаеше нищо.

20

През лятото на 1976 г., докато групата на Скептр продължаваше своите изследвания, много драматични събития показваха, че нашата планета претърпява промените, които по-късно д-р Гернщайн бе разяснил на Бътлър.

Сушата през онази година беше най-голямата в историята. В предаването Бътлър каза на зрителите:

„Нямаше паника... само едно увеличаващо се безпокойство, че аномалиите, които ставаха, са неестествени, че климатът на Земята върви към някаква коренна промяна.

Големите земетресения в Китай и Далечния изток предизвикаха повече разрушения и убиха повече хора, отколкото биха могли доста ядрени взривове, взети заедно.

Същевременно от другата страна на Тихия океан цялото Карибско море сякаш бе пред избухване. В Италия и Централна Европа земната кора претърпяваше драматични промени.

За първи път учените започнаха да виждат слабо промените във функциите на планетата, която все повече започваше да прилича на един грамаден космически кораб с огромна, но слаба машина, която се преуморява от силите на космическия океан."

Когато сушата достигна връхната си точка, британските учени решиха да направят опити, за да променят времето. Скоро обаче се отказаха от тази идея, мислейки, че страните от Общия пазар може да обвинят Великобритания, че краде техните дъждове. Така англичаните продължиха да страдат, както и останалият свят.

Птищата се стопяваха от голямата горещина. Пожарникарите с големи усилия успяваха да потушат пожарите, избухнали в горите и пустинните области. Имаше изумително много непредвидени жертви. Пчелите умираха, защото нямаше достатъчно нектар по изсъхналите цветя. Хиляди гълъби, които не можеха да се изпотяват като хората, умираха изтощени от горещината.

На 27 септември 1976 г. Лесли написа уводна статия във в. „Дейли Мейл“, която започваше така:

„По къщи, които са здрави от сто или повече години насам, както и по съвременни постройките и големи блокове-кооперации се появяват неочаквано пукнатини, които създават опасност от срутване. Голямата лятна суша предизвика безпокойство в мощните застрахователни институти. По-яви се заплаха от икономическа катастрофа за много семейства.

Материалните щети, които са предизвикани от срутвания, възлизат на 60 милиона лири стерлинги. На много места в страната, особено в Лондон, къщите започнаха да потъват надолу в сухата и свиваща се земя. Все едно, че Англия се разрушаваше от продължително и бавно земетресение.

Както някои се досещаха тогава, сушата беше просто начало на катастрофални промени в климата на целия свят."

На 15 юни 1977 г. в уводна статия на в. „Дейли Мейл“, също написана от Лесли Уаткинс, се казваше:

„Никой в света не печели повече пари от засушаванията от Питър Чеиз. Затова вчера всяка светкавица предизвикваше ужас у него. Жена му, Фиви, му казваше да остави силния дъжд и да се върне в леглото.

Той обаче продължаваше да се взира в прозореца, мъчейки се да пресметне материалните щети.

Г-н Чеиз имаше сериозни основания да се плаши от проливните дъждове и от гръмотевичните бури, причинили разрушения на много места в Англия.

Той е представител на Застрахователен институт за дъжда на Ингл стар — най-сериозната фирма, която предлага застраховки против наводнения.

Тази година беше много лоша за Чеиз. Юбилейните празници, които се провеждаха по улиците, бяха провалени от проливните дъждове. И наистина това беше вторият най-лош период на дъждовното време, откакто е започнало регистрирането му през 1727 г. Прогнозата за другата седмица бе също дъждовна."

Мнозина мислеха, че тези засушавания и последвалите ги дъждове бяха каприз на природата, която по някакъв начин се мъчеше да възстанови равновесието и чрез силните дъждове да неутрализира положението, което е описал Гернщайн.

Тази хипотеза за съжаление е неправилна.

Метеорологът Адриан Ларман обяснява, че силните дъждове са предизвикани от прекомерната горещина. И не означават по-прохладно време за в бъдеще. Той казва:

„През периодите на големи горещини съществува много голямо изпарение. Изпаренията се създават в големи количества от океаните, езерата, басейните и реките, защото топлият вятър ги смуче повече от студа. Това изпарение е следствие от увеличаването на дъждовете.

Гернщайн наистина има право, когато предвижда, че синдромът на парниковия ефект ще продължи да предизвиква увеличаването на земната топлина, но вярвам, че не е подчертал достатъчно заплахата за човечеството от едно световно наводнение.

Сигурен съм, че Гернщайн греша, когато предвижда, че страни, като Англия и Америка, ще се превърнат в изгорели пустини. Те ще бъдат унищожени, разбира се, и няма да могат да поддържат живота, но не, понеже ще бъдат изгорени, а понеже ще бъдат наводнени.

Извънредно високата температура, която ще се появи, неминуемо ще стопи ледовете. Като резултат от това ще се повиши нивото на моретата и тогава ще започнат големите наводнения. Лондон и Ню Йорк ще са между първите градове-жертви.”

И така, Лерман, изследвайки положението с научна точност, предвижда повторение на световната катастрофа, която се описва в Библията — Потопа.

Съществуват различни мнения между специалистите. Едни подкрепят Гернщайн, а други – Лерман. С едно нещо обаче са съгласни всички – поради глупостта на човека, светът е неизменно обречен. Жегата или наводненията – едно от двете ще донесе тревожния край, и то в сравнително близко бъдеще.

21

А хората зад „Третата възможност“? Те явно са се запознали с масовите унищожения, които описва Библията. Няма никакво съмнение, че тези хора, които са обвързани с „Третата възможност“, поеха ролята на Бога. Днешната технология е направила космическите кораби подобни на Ноевия ковчег. Кой обаче решават кой ще влезе в Ноевия ковчег на ХХ век? Тези безименни хора получиха правото да решават кой ще живее и кой ще умре. Техните решения се основават на сведения, които им предоставя една бездушна изчислителна машина. Тези безименни хора получиха и едно друго право, много по-безчестно — да решават кои хора да отвлечат от домовете им, за да ги обезобразяват и превръщат в роби, в трагични жертви, които заедно с изчезващите коне и други животни стават членове на Груповите експедиции. Вторник, 10 януари 1978 г. Още един плик от Троянския кон. Пристигна точно една седмица след фотокопието на плана „Изглаждане“ и съдържаеше най-осъдителните до момента документи за хората от „Третата възможност“. Ровейки се в архивите, Троянският кон успя да намери два преписа: единият — с дата сряда, 27 август. 1958 г., другият — с дата петък, 1 август 1971 г. И двата бяха издадени от председателя на Комисията по определяне на политиката. И двата се отнасяха до висшите административни служители на Национални области. Писмото на Троянския кон, което придружаваше документите, беше триумфално логично. В него пишеше:

„Може би сега ще ми повярвате. Тези два текста породиха желанието ми да ги изоставя и това е единствената причина за сътрудничеството ми с вас.”

В документа от 1958 г. пише:

„Смята се, че всеки определен пътник има предпоставка да изпълнява ръчния труд за пет тела. Тези тела, които ще бъдат пренасяни като товар на Груповите експедиции, ще бъдат програмирани да изпълняват логично всяка заповед без съпротива и първата им задача ще бъдат строежите.

Естествено ще бъде дадено предимство за построяване на временни квартири за пътуващите.

Подчертаваме, че в рамките на добрия тон ще се дадат бързо временни квартири и на хората от Груповите експедиции, както и на животните. Завършването на тези постройки, които ще бъдат по-прости и по-полезни от жилищата на определени пътници, ще имат предимство пред построяването на канцеларии, лаборатории и други места за работа и културен отдих.

Всички изключения на това правило трябва да имат писменото одобрение на председателя на местния Комитет.

Смятаме, че средната продължителност на живота на човешките части от Груповите експедиции ще бъде 15 години. Поради високите разходи, свързани с тяхното пренасяне, ще бъдат направени усилия за увеличаване продължителността на живота им. В края на този период те ще бъдат ненужни и колкото и

жалко да е, няма да има място за такава ниска класа пътници в Новия район. Тяхното съществуване ще предполага разходи, които ще бъдат необходими за изпращането на нови пътници за осигуряването на успеха на операцията.

Междувременно се извършват предварителни работи за приспособяване — телом и духом — на членовете на Груповите експедиции към бъдещите им роли. Предстои разширяване на опитните работи. Повече подробности ще се дадат в подходящо време от Участък 7.

Събирането на частите на Груповите експедиции ще бъде организирано от висшите административни служители на Национални области, на които ще се дадат подробни указания за количеството и категорията, които са необходими.

Никакъв избор няма да се прави без конкретните указания от Участък 7."

В документа от 1971 г. се казва:

„Опитното обработване на страните на Груповите експедиции върви с 96% успех. Този процент се смята за доста задоволителен. Осведомителният документ, който се спуска от Комисията по определяне на политиката от 7 септември 1965 г., изясняваше защо всички части трябва да се стерилизират: 1. За да изчезне възможността да се създават традиционни връзки и отношения помежду им, тъй като това щеше да доведе до намаляване на работоспособността им; 2. Да се осигури спиране на възпроизводството им, което би довело до увеличаване на по-низшия вид.

Втората причина е особено важна, защото продуктите от такова увеличаване в първите години на своето съществуване няма да имат никаква функционална стойност и биха били вредни за доходите в Новия район.

Коренното освобождаване от самостоятелната воля и самоинтерес се оказва много сложен процес. Дългосрочните лабораторни опити разкриха висок процент на невъзприемчивост.

Комисията по определяне на политиката прегледа внимателно начина за отхвърляне на страните, които Не са одобрени. Решено бе, че не трябва да се смятат отговорни за това, че са непригодни и че нищо няма да се спечели от тяхната смърт. Ако вземем такова решение, което е просто за изпълнение, би било ужасно сурово.

Ще се изтрива паметта на частите — една процедура, която сега се усъвършенства в Днепропетровск — и ще им се позволи да започнат отново своя живот.

В бъдеще няма да се правят стерилизации, преди да бъде преценена и одобрена личността на бъдещата част от мъжки или женски пол. Така че тези, които накрая се завърнат по домовете си като неодобрени, няма да носят следи на лабораторна обработка."

На 27 август 1977 г. в лондонския вестник „Ивнинг Нюз" се появи следната новина:

„Една загадъчна девойка, която постави за две седмици Скотланд ярд в затруднено положение, излезе от болницата, в която се намиреше. И сега Скотланд ярд продължава да твърди, че не знае коя е и къде е била.

Девойката, която бе на възраст между 16 и 20 години, е влязла в болницата на Хуитингонд, Холоуей. Късно една вечер я намерили заблудена в едно от зданията на болницата.

Изглежда че бе загубила паметта си и, въпреки усилията на лекарите и полицаите, миналото и личността на девойката остават пълна загадка."

Една седмица преди публикуването на тази новина полицията на Хардфордсайт търсеше помощ за уточняване името на друга жертва на амнезията — мъж между 30 и 40 години, когото намерили да се лута в игрище за голф, близо до Харпентен.

Същото се случило и в полицията на Манчестър. В техния случай жертва на загуба на паметта беше мъж на около 40 години.

За този конкретен период — август 1977 г. — се появиха голям брой хора със същите проблеми — в Германия, Франция, Италия и Канада. Всички бяха с добро телесно и физиологично състояние и единственото, което нямаша, е представата кои са били, къде са живеели и как са се казвали в миналото.

Какво е това, което предизвиква тази епидемия на амнезия?

Случаите бяха много, за да се смята тази световна експанзия за просто съвпадение. Може би нещо не бе наред в групите на бъдещите „части"? Нещо толкова сериозно, което им е дало възможност да се върнат в старата си среда?

Може би онзи мъж, който се е лутал на игрището за голф, е сметнат за непригоден?

Не твърдим, че знаем. И въпреки че сме го интервюирали — както и други 23 жертви на амнезия от същия период, — не смятаме, че е възможно да се докаже, че тези хора са били част от някаква селекция.

Но ако се замислим над документа от 1971 г., който ни изпрати Троянският кон, смятаме, че това е доста вероятно.

22

Понеделник, 2 май 1977 г. Клемънс се задържаше все по-рядко в своята канцелария. Имаше чувството, че всеки месец миризмата на лавката, която се намираще под него, се увеличава. Ето защо през повечето дни работеше в голямата канцелария, дадена на „Научния рапорт“. Но понякога там ставаше танкова шумно, че бе принуден да се премести в малката стая зад Студив В.

Онази сутрин, в понеделник, ситуацията бе точно такава. Клемънс и Бенсън се бяха затворили вътре и отново разглеждаха интервюто с Грондин. Клемънс отбеляза една част с червен молив.

— Това тук — каза. — Това изказване ме учудва най-много. Бенсън прочете въпросните редове:

„Нас ни държат, за да бъдете вие журналистите, доволни глупци, за да не задавате глупави въпроси за това, което става в действителност!...“

— Не знам. Тук той съвсем закъса... Не можах да измъкна нищо повече.

— Пред нас възниква една кола с въпроси — каза Клемънс. — И това, което ни трябва, Колин, са отговорите.

— Да, обаче...

— Без обаче, приятелю, моля те! Помисли и за Харман. Знаеш какъв шум вдигна за твоето пътуване до Америка.

— Крис, давам ти клетва, че никой друг не би могъл да извади повече информация от Грондин...

— Оплакал се е на Фъргъс от тебе... Казал, че е неморално от твоя страна да разпитваш напълно пиян човек, особено когато този човек има нестабилно и вълнуващо минало... Стигна дотам, че предложи да изхвърлим филма, защото Грондин говорел глупости.

— Не бяха глупости, Крис. Разбира се, човекът беше пийнал, особено към края. Признавам това, но съм сигурен, че той знаеше какво говори и казваше истината.

— Да, знам и след това падна мъртво пиян — Клемънс се усмихна. — Искам да настояваш на това, което говориш, приятелю мой, защото следобед ни вика при себе си инспекторът.

— Сериозно ли говориш? — попита Бенсън. — Харман иска да ни спре?

— Повярвай ми, никога не съм говорил по-сериозно. Слушай, Колин, влязохме в очите му с цялото това предаване и сега иска да вдигне колкото е възможно по-голям шум. Ето защо ни е нужна още по-убедителна информация. Трябват ни сигурни отговори, защото засега възникват само въпроси и сме уязвими.

— Тогава може би ще трябва да потърсим отново Хари...

— Този ненормален американец, който те нападна?

— Той има отговори — каза Бенсън. — Спомняш ли си какво ни каза по телефона, че знае защо изчезват учените и кой се крие зад това деяние. Клемънс стана и затвори прозореца.

— И откъде започваш да търсиш?

— Бих могъл да опитам пак в полицията.

— Е, добре, но трябва да се върнеш до обяд. Имаме среща с инспектора. Естествено полицейският чиновник се присмя на искането да се търси някакъв американец без определени възраст, име и адрес.

Следобедната среща с Фъргъс Гонтгуин също не бе успешна. Той беше „подпален“ от Харман и нямаше настроение. Предвиждаше скандал в административния съвет заради тази програма на „Научния рапорт“ и сега съжаляваше дълбоко, задето беше одобрил пътуването на Бенсън в Америка.

— Но, Фъргъс, това може да е много ценно за програмата — защитаваше се Клемънс. — Просто засега липсват някои свързващи звена.

— Тогава ела отново, когато ги намериш. — Гонтгуин погледна накриво и Клемънс, и Бенсън:

— Дотогава филмът остава заключен и не виждам голяма вероятност да бъде използван изобщо.

Върнаха се в малката канцелария. Клемънс седна пред бюрото си и вдиша чистия въздух с облекчение.

— Слава богу, не пържат риба в понеделник — каза. — Дните, в които има риба, са най-лошите!

— И сега какво ще правим? — попита Бенсън.

- Гернщайн. Той единствен ни остава. Ако го убедим да говори за тази „Трета възможност“...
- Искаш ли да опитам?
- Клемънс поклати глава, вдигна сивия телефон и избра номера на канцеларията на „Научния рапорт“:
- Там ли е Саймън Бътлър?

23

Сравнително малко се обръща внимание на „частите“ на Груповите експедиции. Те трябва да са здрави и физически издръжливи, тъй като имат много години ръчен труд пред себе си. Това е главният критерий. Тяхната личност, тяхното минало, умствените им способности имат второстепенно значение, защото те ще бъдат научно приспособени към конкретен прототип. И в крайна сметка не са незаменими.

Но какво става с „предопределените, пътници“? Как се мери тяхната стойност? В този мистериозен район, в който предстои да живеят, какъв вид общество се създава?

Троянският кон ни даде част от отговорите на тези въпроси. Намерихме го в документ от 1972 г., който се отнася до висшите административни служители на Национални области и е от председателя на Комисията по определяне на политиката:

„Валидните указания относно завербуването на предопределени пътници вече са раздадени от Комисията. Обаче последните доклади от председателя на Местната комисия показват, че са имали някои неуспехи при изпълнението на указанията.

Тези неуспехи предизвикаха непредвидени проблеми в Новия район и имаха като резултат неприемливо високо разхищение на предопределени пътници, които са пренесени вече в Новия район.

Това положение е недопустимо, поради което Комисията по определяне на политиката поиска да преразгледа целите ѝ изискванията към Местната комисия.

Трябва да се положат всички усилия за заличаване на проблемите, които хората са свикнали да приемат като неизбежни в Стария район.

Участниците в „Третата възможност“ са развили или ще доразвият идеята за отдалечаване от националните интереси и от расистките тенденции, които по традиция довеждат до война. Това ще има определящо значение, когато Новият район стане по-гъсто населен. Трябва следователно висшите административни служители на Национални области да дават предимство на тази страна от операцията и да се уверят, че са абсолютно доволни от районните си подчинени.

Никой човек няма да бъде квалифициран като предопределен пътник, ако съществува съмнение относно това, дали може да се развие по този начин.

Тази особеност предхожда всяка друга способност, включително и образованието на кандидатите. Тъй като тази конкретна характеристика не може да бъде преценена от данните на един електронен мозък, наложително е решенията да се основават на базата на личните беседи. Това увеличава отговорността на районните служители, защото поради мащабността на операцията не е възможно в централната канцелария или пък на национално ниво да извършват тези манипулации.”

В текста съществуваша още много подробности в същия дух. Това беше най-съдържателният документ, който ни е давал досега Троянският кон. Подчертаваше се нуждата от равни пропорции на хората от всяка националност и племе, защото въпреки че щели „да бъдат обединявани всички в една семейна общност“, в Новия район трябвало да бъдат представени всички национални групи. Това се подчертава в едно предложение:

„Целта на „Третата възможност“ е да осигури продължаване на живота на всички представители на човешкото племе, а не само на тези, които произлизат от привилегированите среди.”

Това звучи дори благородно, ако човек забрави кошмарното третиране на хора, които пренебрежително се смятат за „части“. Безжалостно откъснати от семействата им и преобразени с цел да работят като бездомни животни. И единственото им спасение от това опозоряване, е смъртта. Това е реалната и мръсна роля на „Третата възможност“, която не може да бъде простена.

Документът продължава:

„Представители от всички области на човешката цивилизация ще се пренесат в бъдеще в Новия район. Следователно след време предопределени пътници ще се вербуват и от областта на изкуствата. Ще

бъдат включени писатели, художници, скулптори и музиканти.

В първите етапи обаче се предпочитат само онези, които имат способности, необходими за създаването на новото общество.

Списъците на потвърдените категории вече са раздадени.

Изследователи в Новия район разкриха някои фактори, които не са били взети предвид, и главно поради тази причина бяха направени промени в процентите на категориите. Местната комисия иска конкретно по-усилено вербуване на лекари, химици, психолози и бактериолози.

Новият район има засега достатъчен брой техници, агрономи и специалисти по компютърна техника. Вербуването от тези категории ще спре до ново нареждане.

Разширенията и браковете неминуемо ще предизвикат промени и месечните списъци за нуждите на персонала ще бъдат раздадени на висшите административни служители на Национални области от Участък 7."

По-нататък в документа се споменава становището на „Третата възможност“ относно децата. Биха ги довели в Новия район, защото тяхното присъствие щяло да има „благоприятно влияние, добавяйки определена интимност в обществената структура“. Това означава, че преселниците биха оценили детското присъствие и децата биха ги накарали да се чувстват като у дома си.

Но тъй като децата не се смятат за производители по начина, който изисква новата епоха, пропорцията им трябва да е ограничена. Само тези, които имат изявени родители, щели да бъдат пренесени – и то само ако родителите не бъдат убедени да ги оставят на други настойници в Стария район.

„Може да съществуват случаи, в които членовете на персонала могат да бъдат убедени да оставят децата си при своите родители, знаейки, че ще бъдат отново при тях след известно време.

Където има такива случаи, трябва да се положат правилни усилия за разбирателство по въпроса.“

Документът не съдържа цифри или проценти, но както се вижда, децата на математика Робърт Патерсън – Дулият, 16-годишен, и Кейт, 14-годишна, са само част от детското малцинство.

Г-жа Ан Кларк според документа също е член, но на друго малцинство – женското. Пропорцията за предопределени пътници е на трима мъже една жена. Освен ако е станала промяна след 1972 г.

„В момента не е възможно да осигурим необходимата акушеро-гинекологична грижа, въпреки че имаме такива планове за в бъдеще. Затова бременността е извън закона в Новия район. Местната комисия ще съобщи когато се вдигне тази забрана. В случай на случайно забременяване ще се правят автоматично аборт и виновните ще бъдат представени пред Местната комисия.“

По-нататък документът се спира главно на темата „Културни мероприятия и развлечения“. Както се вижда, има едно кино. Съществуват определен брой стаи, където може да се гледа телевизия с програми от цял свят.

Много е забавно, като си помисли човек, че предопределените пътници, като Брайън Пентълбъри например, може да са гледали онова впечатляващо предаване на „Научния рапорт“ по телевизията.

Споменахме вече как в тази програма през юни 1977 г. Саймън Бътлър каза на зрителите, че 24 души са изчезнали по мистериозен начин. Трима от тях бяха Ан Кларк, Робърт Патерсън и Брайън Пентълбъри. Тук възнамерявахме да дадем подробности за останалите 21 човека, базирани на сведенията, събрани от Терри Диксън за Скептр Телевизън. За 15 души от случаите обаче получихме молби от техните семейства, в които ни молеха да запазим тяхната анонимност, и уважавайки молбите им, се ограничаваме само с няколко случая.

Ричард Тафлей – 27-годишен, ендокринолог, роден в Синтмут, Девън. Живял и работил в Суонзи, Южна Вестфалия. От малък останал сирак и израснал под грижите на леля си, сестрата на майка му, която по-късно починала. Ерген, без близки роднини. Живеел сам в един апартамент под наем до университета. Изчезнал в понеделник, 5 януари 1976 г. Видели го за последен път да кара син „Мини Ван“ в посока на Кардиф. Ванът не бе намерен. Ето изявлението на началника му:

„Беше първокласен човек и много съзнателен служител. Съвсем не бе човек, който би изоставил своите колеги по такъв начин. Беше затворен и имаше малко приятели, но в никакъв случай не е бил нещастен тук.“

Гордън Балкоб – 36-годишен, висш административен служител на една многонационална фирма в промишлеността. Живееше в Бромли, Кент, и работеше в центъра на Лондон. Разведен бе от 1968 г. Баща е на три деца, които живеят при първата му жена и които не е виждал след развода. Живял е сам в стария си дом и се говори, че са го посещавали много жени. Някои от тях, според съседите, оставали да пренощуват при него. Видян е за последен път да си отива с едно такси в четвъртък, 5 февруари 1976 г. Водачът на таксито не е

открит изобщо. Изявление на неговия началник:

„Останахме много изненадани от изчезването му, защото беше човек с голямо бъдеще във фирмата. Имаше планове за неговото преместване на по-висока длъжност в нашата база в Чикаго и той изглеждаше доволен от тази перспектива. Смятаме неговото изчезване за голяма загуба.“

Изявление на г-жа Марджъри Балкоб:

„Гордън би могъл да бъде навсякъде. Имам съмнения, че по всяка вероятност се намира в Америка. Той е човек, търсен от много фирми, и поради това може би не е посмял да съобщи на своята фирма, че е намерил по-добро възнаграждение другаде. Просто той би отишъл навсякъде, ако това е в негова полза. Такъв човек беше Гордън. Егоцентричен. И няма да ме учуди, ако науча, че е замесена някоя жена. Жените бяха голямата му слабост. Това, което най-много ме учудва, е, че е оставил много дрехи въщи Това ми се вижда ненормално за него.“

Сидней Дилгуорт — 32-годишен, метеоролог. Живял и работил в Рендинг, Берскайр. Вдовец — жена му загинала при катастрофа с кола през октомври 1975 г. Без деца. Живее сам. Изчезнал в петък, 16 април 1976 г. Видян е за последен път да кара една наета кола в посока Лондон. Колата е намерена по-късно на паркинга на летището на Хитроу.

Изявление на баща му Уилфред Дилгуорт:

„Непрекъснато повтарям на полицията, че се е случило нещо на Сидней, че сигурно е изпаднал в голяма беда, но въпреки че те проявяват състрадание, не виждам да правят нещо съществено. Страхувам се, че е убит или нещо такова. Беше много добро момче. Много мислеше за нас с майка му и никога не би ни причинил сериозно безпокойство. Смъртта на жена му го смути доста и започна да говори че ще започне нов живот някъде в Канада. Даже през януари, преди да изчезне, сподели, че е намерил някаква работа, но доколкото разбрах, изпусна този случай. В изследователската станция казват, че никога не е говорил за напускане, но предполагам, че е премълчал това, защото работата му не беше сигурна и имаше да урежда доста неща. Стигнал съм вече дотам, че се страхувам да разгръщам вестници, за да не би някоя сутрин да прочета, че са намерили трупа му. Сега знаем, че подобни неща са се случили и другаде, в много страни по света.“

Андрю Нисбет — 39-годишен, техник в областта на аерокосмическите изследвания. Роден в Тусла, щата Оклахома. Изчезнал във вторник, 5 октомври 1976 г. от Хюстън, щата Тексас, заедно с жена си Рита и техния син.

Павел Германас — 42-годишен, физик. Роден е в Усачевка, СССР. Изчезнал в четвъртък, 14 юли 1977 г. от новата си квартира в Йерусалим, Израел.

Марсел Руфас — 35-годишен, специалист по снабдяването. Роден в предградията на Сен Руф, близо до Авиньон. Изчезнал в сряда, 16 ноември 1977 г. от апартаментата си в Париж.

Ерик Хилиер — 27-годишен, машинен инженер. Роден в Мелбърн, Австралия. Изчезнал в четвъртък, 29 декември 1977 г.

Усилените изследвания показват, че цифрите за изчезналите, които Бътлър даде в предаването, представляват само част от общото. И тези цифри продължават да растат непрекъснато.

24

Страховата психоза, която предизвика предаването на „Научния рапорт“, застави фирмата да се откаже официално от истинността на показаното. Това изявление състави Леонард Харман и въпреки бурната реакция на Клемънс, той го представи в пресцентъра за публикуване.

Повечето от вестниците приеха опровержението, без да направят дори опит да поддържат някои факти от предаването, свързани с хора, като проф. Робърт Патерсън например.

„Дейли Експрес“ (за голяма радост на Харман) посвети по-голямата си част от първа страница на статия с тлъстото заглавие: „Фарсът на ITV предизвика суматоха.“

Г-жа Мери Уайтхауз, известна радетелка за подобряване на програмите на телевизията, също повярва в „опровержението на Харман“. Един вестник писа в своето изявление: „Получихме стотици телеграми. Филмът беше толкова умно направен, че измами зрителите.“

Това беше пряката реакция. Данните, събрани от Клемънс и неговата група, бяха толкова страшни, че хората бяха готови да повярват, че всичко това не е истина.

Почти всички приеха с радост опровержението на Харман, защото то скриваше много удобно тези

неприемливи факти.

Всичко това създаде доста ядове на някои от екипа. Терри Диксън например се оказа в много неприятно положение във връзка с Робърт Патерсън. Съществувал ли е някога Патерсън? Този въпрос и други подобни се задаваха в повечето вестници и по някакви необясними причини служителите от университета на Сейнт Андрюс отказаха да направят какъвто и да било коментар. Зам.-ректорът, който бе разяснил на групата, че Патерсън е заминал по-рано, отколкото е възнамерявал, за Америка, се намираще някъде в Европа, в безсрочен отпуск и не можеха да го намерят.

В следващите дни обаче Флийт Стрийт имаше време да поразпита около фактите и някои журналисти започнаха да гледат с друго око на предаването.

Както ни каза Терри Диксън, най-големият момент на облекчение за него е бил, когато на 26 юни разтворил „Сънди Телеграф“. Авторът на статията Филип Персер, който се смята за един от най-добрите коментатори в Англия, пишеше, че „някои тайни в голямата загадка „Третата възможност“ остават необяснени“.

Първата от тях, която описва Персер, се отнася до Робърт Патерсън — „един от учените, чието изследване предизвика това обезпокоително търсене“. Персер се интересуваше от Патерсън, защото, както сподели със своите читатели, го е познавал косвено. Статията си в „Сънди Телеграф“ той завършваше със следните думи:

„Би било грешка да забравим „Третата възможност“, поставяйки я на-равно със спагетите на Панорама и други фарсове. Ами ако това опровержение е един дяволски блъф, вдъхновен от същите служби, за които се споменава в програмата? Може би свръхсилите действително създават една извънземна колония от изключителни хора, за да спасят човешкия вид!“

Много от писмата, които пристигнаха в студиото, показваха, че значителна част мислещи зрители приемат истината. Едно от първите писма, които получи Саймън Бътлър, идваше от председателя на Европейския съюз за изследване на Космоса и в него пишеше:

„Трябва да поздравя вас и Колин Бенсън за внимателното ви изследване!“

Тук излагаме откъси и от други типични мнения:

„Аз съм техник по аеронавтика. Преди известно време напуснах тази работа. Вашето изследване разкри някои факти, които не можех да си обясня по време на моята служба и които години наред бяха за мен доста странни. Добре, че някой най-после пое инициативата и разкри неприятната истина.“

Поздрави затова, че не позволите на политиците да ви затворят устата! Е. М. Филтон, Бристол“
„Научният ви рапорт беше доста страшен, но истината навярно често пъти е, такава, а ние обезателно имаме право да знаем какво става в действителност. Реакцията, която последва от представители на вашата фирма и която изглежда бе приета без съпротива от повечето вестници, никак не ме учудва.“

По-голямата част от моя живот премина в държавни служби и много добре зная как могат да упражняват натиск, особено когато става въпрос за така наречените „държавни отношения“ и „държавни тайни“.

Моля продължавайте вашата бдителност! . Л К, Лондон, НВ 1“

Обаче вестниците продължаваха да проявяват странно нежелание да разследват въпросите около „Третата възможност“.

Защо? Защо не разпитаха хора като г-н Уйлфред Дилгуорт или г-жа Марджъри Балкоб? Защо не влязоха във връзка с Дениз Пентълбъри в Манчестър или с бившите колеги на Ричард Тафлей в Суонзи? Тези хора бяха готови да дадат интервюта и още ги очакват.

Както казахме и преди, направени бяха много опити да се попречи на издаването и на книгата и поради действията на двама парламентаристи, авторите бяха принудени да приемат нежелан компромис. Следователно бе напълно възможно да се оказва подобен натиск и върху вестниците. Нещо повече, предаването бе забранено в Америка и в Русия. Точно в тези две страни, които подозирахме като главни участнички в тайното сътрудничество в този заговор.

25

Четвъртък, 4 август 1977г. Още една подводна среща на Комисията по определяне на политиката. Председател **Р8**. Частта от лентата, която ни предостави Троянският кон, започва така:

A2: *Но да се загуби, ей така, една цяла експедиция. Дявол да го вземе, нямаме ли предпазни мерки за нещо такова?*

A8: *Имахме лош късмет. Това е всичко.*

A2: Триста тела са станали на парчета... Пълна катастрофа и това е всичко, което имаш да кажеш? „Имахме лош късмет?“ Вижте какво, аз не съм техническо лице и не са ми ясни тези научни разговори... Нека ми обясни някой как може да се случи такова нещо. Защото ми мирише на проявена безотговорност някъде.

P5: Не можем да изработим закони срещу такива нещастия. Това са част от рисковете при пренасяне в Новия район.

A2: Да, обаче...

P5: Моля...Ще ви обясня. Метеоритите са нещо много обикновено, много по-обикновено, отколкото смятат хората. Около един милион от тях влизат в атмосферата на Земята всеки ден. Почти всички са малки, много малки и не тежат повече от един грам, но някои са и по-големи.

A8: Точно така... Някои са много големи, за да изгорят напълно, когато преминават в атмосферата на Земята и така падат на нея като твърда маса. Смята се че около 500 кг материал попада на Земята всяка година по този начин.

P5: Някой път тези маси са огромни. Например един такъв падна през 1919 г. в Сибир, унищожавайки пространство около 100 квадратни мили.

A8: Съществува също класическият кратер в Аризона, получен при падането на метеорит.

P5: Същото става и около Новия район. Милиони метеорити бомбардират атмосферата и нашите кораби трябва да пътуват при тези условия.

A2: Но нашите пилоти не маневрират ли, за да избегнат тези метеорити?

A8: Представете си да карате колело и да искате да избегнете лавина, която идва срещу вас. Нещо такова трябва да е станало и в този случай.

A2: И казвате, че този метеорит, който се е сблъскал с кораба на Груповата експедиция, е бил толкова голям, колкото онзи в Сибир?

P5: Възможно е, но не можем да бъдем сигурни... Както и да е. Не е било нужно да е толкова голям. И една стотна част от тази големина би могла да унищожи напълно кораба.

P8: Смятам, че този разговор не ни води на никъде. Нашите учени от базата „Архимед“ ни увериха, че тази катастрофа, която е и първата, трябва да подчертая, не можеше да се избегне. Това се потвърди и от Местната комисия. Не е наша работа да правим повторна аутопсия на случая.

A1: Точно така. Би трябвало да сме благодарни, че на кораба нямаше предопределени пътници. Значи загубихме 300 части... Толкова ли е чак сериозно!... Това, което трябва да направим сега, е да подготвим един нов избор.

(Бележка на автора. Може би си спомняте, че през следващия месец имаше информации за масови изчезвания в Австралия. Към края на септември много от изчезналите бяха намерени случайно в една местност, която вероятно е била лагер на робите за клинична адаптация и пренасяне. Много други не бяха открити въобще. Намирането на тези роби, което стана непосредствено след заседанието на Комисията по определяне на политиката, може, разбира се, да бъде просто съвпадение. Но смятаме това за много невероятно.)

P8: Проблемът с онова нещастно телевизионно предаване има много по-пряко значение.

A5: Слушайте, това предаване се приема от всички за фалшиво. Хората възприеха, че предаването не е сериозно — и че е просто една лоша шега...

P8: Повечето хора възприеха официалните изявления, но има и някои, които не се придумват толкова лесно. Не трябва да подценяваме големината на вредата, която нанесе тази програма. Тя накара някои хора да се замислят и да разпитват, а това е много опасно. Трябва да осигурим пълното заличаване на достоверността му.

A2: Бях ви казал, че трябваше да убием този тип Гернщайн тогава, през февруари. Казах ви, че е опасен.

P4: Моят приятел тук е прав. Наистина го каза. И аз бях казал, че това, което говори Гернщайн, може да предизвика паника у хората.

A5: И какво предлагате? Една целесъобразност?

P1: Каква стойност би имало това сега? Каквото можеше да каже, го е казал. А сега хората се смеят. Казват, че е ненормален. Какво щяхме да спечелим от една целесъобразност?

A2: Телевизията не би трябвало никога да си сътрудничи с такива типове. Заслужава да умре и... -

A8: Колко пъти ви обясних, че не използваме целесъобразности, за да наказваме. Използваме ги само за успешния ход на операцията. Може на-истина да сме сгрешили... Може би трябваше да убием Гернщайн... Но сега вече не виждам смисъл.

P8: *Ще гласуваме. Кои са за една целесъобразност?... Благодаря... И против?... Хубаво... Абсолютно съм съгласен. Гернщайн постъпи много глупаво, но не печелим нищо от неговата смърт.*

A2: *А относно компетентността на районния офицер?*

A8: *Тук си прав. Ще трябва да се спрат тези глупости на телевизията. Доказа, че е напълно недостоеен. Не успя и може да има много по-големи неуспехи в бъдеще. Без съмнение този човек е вреден и предлагам една целесъобразност.*

P2: *Съгласен съм.*

P8: *Кои са за... Абсолютно болшинство. А метода?*

A3: *Какво бихте казали за телепатична работа, когато спи? С едно оръжие може би...*

P8: *Правилно... Много е рано след Балантайн за горене."*

Тук завършва тази част от лентата. Но какво означава последната част на транскрипцията „телепатична работа с едно оръжие, когато спи...“? Това беше напълно неразбираемо за нас. Но по-късно получихме приблизително обяснение от д-р Унго Данинхам.

26

Д-р Унго Данинхам преподава парапсихология в три британски университета и е член на комисията на Европейския институт по мозъчни изследвания.

На 23 септември 1977г. Колин Бенсън разговаря с него в Брюксел. Това интервю, записано на магнетофонна лента, ни помогна да разберем вероятния смисъл на фразата „телепатична работа, когато спи“.

В началото на 60-те години, както ни обясни той, значителен напредък получиха изследванията в областта на парапсихологията в университетите в Харков и Ленинград — напредък, от който учените се уплашиха, допускайки, че постиженията ще бъдат използвани в някои бъдещи конфликти между Изтока и Запада.

Резултатите се отнасяха до телепатията и по-точно до нахлуването в чуждия разум и неговото манипулиране от голямо разстояние. Военните приложения на такова откритие са очевидни. Противникът би могъл да се покори и подчини без особени усилия. Ако телепатичната сила е много голяма, биха били принудени да пренебрегнат заповедите на своите командири, подчинявайки се само на тези заповеди, които се дават направо в мозъка им. В действителност, щели да реагират като кукли, които се контролират отдалече.

Западните военни власти, уплашени от предимството, което това оръжие дава на руснаците, започнали усилен изследвания за осигуряване на този нов вид оръжие. И така то се усъвършенствало и от двете свръхсили.

„Опитите показаха, че децата и птиците, животните и членовете на аборигенските племена са обикновено по-податливи на телепатични послания и указания, отколкото повечето от възрастните хора на едно културно общество“ — каза д-р Данинхам.

Разумът на културния човек има развита преграда против телепатия. Тази преграда може да бъде преодоляна много лесно, когато индивидът е изморен или има някаква сериозна причина за вълнение и стрес. И, разбира се, отбраната на разума е най-слаба, когато спим. Тогава човек е по-уязвим от всеки друг път и по-беззащитен срещу телепатична интервенция — особено ако тя се контролира от опитни професионалисти.

— Това подразбирам от думите „когато спи“ — каза д-р Данинхам. Бенсън замислено поклати глава, но беше малко объркан.

— Извинете, не ви разбрах...

— Ако човек спи, лесно може някой да му даде указания и ако условията са благоприятни, той ще се подчини на тези указания. Дори ако му диктуват да се самоубие.

— Господи боже мой!... — каза Бенсън. — Значи говорите за сомнамбулно убийство! Но това е поразително! Тези условия, които нарекохте „благоприятни“, какви са те?

— За каквото и да е драматично действие, например катастрофа, ще трябва почти задължително да съществува едно синхронизиране на много фактори - обясни д-р Данинхам. - Например би било много по-лесно ако жертвата се намира точно в необходимата биоритмична точка на био-ритмичния кръг на неговата телепатична чувствителност и...

Бенсън го прекъсна:

— Но обезателно инстинктът за самосъхранение ще се противопостави на каквито и да било указания, които

могат да доведат до самоубийство, освен ако жертвата иска сама да се самоубие.

— Не и ако телепатичните указания се дават умно - каза Данинхам. - Ще ви дам един пример. Представете си, че искате да убиете някого, който живее високо в един небостъргач. Вие няма да му кажете да се убие, хвърляйки се от прозореца на стаята си, защото, както много правилно забелязахте, инстинктът за самосъхранение ще се намеси и той няма да изпълни заповедта. Следователно това, което ще направите, е да му дадете погрешна информация. Указвате му телепатично, че в стаята има някакво диво животно или пък, че зданието гори. Казвате му, че долу под прозореца е опъната специална мрежа и че за да се спаси, трябва да скочи в нея. Така че жертвата, правейки безнадеждно усилие да оцелее, ще скочи и ще счупи главата си... Разбира се, вариантите са безкрайно много.

— Всичко това става ли в действителност?

Данинхам поклати глава:

— Не, не казвам това... Казвам ви само какво е възможно да стане. Хората от моя бранш имат необходимите знания, за да успеят, но не мога да си представя някой да използва наистина с такава цел тези знания...

Може би д-р Данинхам имаше право. Може би в онзи случай хората, които се крият зад „Третата възможност“, не са използвали самоубийствата чрез телепатично внушение като метод за отстраняване.

Ние обаче претърсвахме цели седмици архивите на вестниците в Англия и Америка и открихме три случая, които поставят поне една въпросителна.

Понеделник, 2 февруари 1976 г. - Джеймс Ригерфорд, 42-годишен, глава на щастливо семейство с три деца, излезе от крайбрежната си къща, югозападно от Хюстън, щата Тексас, малко след три часа след полунощ — два дена след като си подаде оставката като оперативен началник в НАСА. Трупът му, облечен в пижама, по-късно бе намерен в Мексиканския залив.

Вторник, 7 септември 1976 г. - Рожър Маршал-Смит, 31-годишен, физик, завърнал се скоро от Америка, където бил поканен временно от НАСА. Живял с родителите си в Уинчестър, в Хамсайр. Намериха го в 1 часа след полунощ - два часа след като всички бяха заспали - обвит в пламъци пред стълбището. По всяка вероятност, докато е спал, се е намазал с терпентин и се е самозапалил. Болките от изгарянето го бяха събудили, но беше много късно, за да се спаси.

Събота, 15 януари 1977 г. - Джеймс Артур Карлмайкл, 35-годишен, техник по аеродинамика, намери смъртта си в 4,35 ч. сутринта, скачайки необяснимо защо от 16-ия етаж на един хотел във Вашингтон. Приятелите му казват, че е изглеждал щастлив и в добро настроение предишната вечер и отишъл да спи около полунощ. И той беше но пижама.

Дали тези трима души загинаха от една „телепатична работа“ по време на своя сън? А районният офицер, за който се споменава в транскрипцията? Отговорът на този въпрос щеше да дойде по най-неочакван начин.

27

Два дни по-късно Бътлър се намираше пак в онази канцелария в Кеймбридж, и за голяма изненада Гернщайн прие да говори за „Третата възможност“.

— Много добре се справихте с вашата работа - призна той. Запаля отново угасналата лула и погледна умислено към бюрото си. - Мисля, че вече не съществува причина да не ви кажа това, което знам...

Следва транскрипция на интервюто — както бе представено по телевизията:

„Гернщайн: *Знаете вече за Алтернатива 1 и 2 и защо бяха отхвърлени. „Третата възможност“ беше просто усилие за оцеляване на малка част от човечеството. Спомнете си, че сме теоретици, а не технолози... но знаем, че говорехме за едно ниво на космически пътувания, което 20 години преди това би изглеждало като научна фантастика.*

Бътлър: *Искате да кажете... да отидем, на друга планета?*

Гернщайн: *Искам да кажа да тръгнем от тази, докато имаме време. Нямах понятие дали можеше да стане, нито пък дали вече е станало. И все още не знам.* **Бътлър:** *Имате ли някаква представа за това, кои биха могли да отидат?*

Гернщайн: *Спомням си, че говорехме по въпроса за съчетаване на хората, които бихме искали да се спасят... едно уравновесено съчетание от учени и хора на изкуството и, разбира се, доколкото е възможно, от всичките страни на човешката цивилизация. Това съчетание нямаше да бъде пълно, но щеше да е по-добро от нищо.*

Бътлър: И тези хора къде. биха могли да отидат?

Гернщайн: Това е големият въпрос! Съществуват около 100 милиарда звезди в Галактиката — толкова горе-долу са и хората, които са живели въобще на Земята. Още през 1950 г. Френт Хоул смяташе, че на повече от един милион от тях може да живее човек.

Бътлър: Значи нещата са били толкова теоретични и неопределени?

Гернщайн: През 1957 г, когато се състоя конгресът в Хандсвил, да. Но положението е променено много оттогава. Сега най-голямата вероятност, изглежда, е Марс.

Бътлър: Марс?

Гернщайн: Да! Представям си как вашите зрители повдигат веждите си, защото повечето хора, когато слушат за Марс, мислят за някакви зелени човечета с антени на главите, но научно нашите възгледи за Марс са се променили доста. В първите дни на астрономията се вярваше, че на Марс има изкуствени канали — нещо, което се счете като доказателство за съществуването на цивилизован живот на планетата. По-късно тази теория се отрече. На нейно място дойде твърдението, че Марс е гола, негостоприемна планета, враждебна за всякакъв вид живот. Тогава бе предложена интересна идея: Нека си представим, че някога е съществувал живот на Марс. Когато климатичните условия се влошават, какъвто и да е живот преминава в състояние на зимна летаргия, за да надживее периода на промените и да очаква създаването на благоприятни условия за ново развитие. Предположи се още, че атмосферата, която е поддържала живота, може би е блокирана вътре, в сърцевината на планетата. Преди няколко години се случи нещо, което направи много убедителна тази теория. Марс е обграден винаги от слой облаци, чиято гъстота се изменяше овреме навреме до момента, за който ви говоря, когато облаци станаха по-гъсти отпреди. Това стана през 1961 г. и се регистрира научно. Беше ясно, че на Марс имаше урагани с колосални размери. И сега най-интересното. Когато облаци се очистиха, неочаквано се видяха някои удивителни промени. Беше регистрирано съществено намаляване на големината на ледниците и около района на екватора се появи широка зона с по-тъмен цвят. Казаха, че това може би е растителност.

Бътлър: Можа ли някой да обясни случилото се?

Гернщайн: На един конгрес, който се проведе преди това, предложих своя теория. Казах, че ако атмосферата на Марс е действително блокирана навътре под видимата повърхност, тогава един контролиран термоядрен взрив може би ще я освободи и естествено ще възстанови какъвто и да е живот, намиращ се в латентно състояние. Дори се пошегувах, казвайки, че единственият проблем ще е, че този взрив трябва да се направи, преди ние да отидем там. Онази същата година руснаците претърпяха голяма катастрофа. Да, това е станало през 1959 г. Много малко неща са написани, повечето останаха в тайна. Една ракета избухна по време на изстрелването. Много хора бяха убити и районът запустя. — Какво искаха да изстрелят? И можеха ли в края на краищата? Може би тази ракета пренасяше атомна бомба, която стана причина за катастрофата. При втори опит една термоядрена бомба достигна повърхността на Марс, за да предизвика тези динамични промени, които се наблюдаваха през 1961 г.

Изненадващото избухване на ураганите на Марс, намаляването на ледниците, развитието, което прилича на растителност в тропическата зона... Всичко това са факти, които са били наблюдавани и регистрирани."

Интервюто, така както бе предадено в програмата, завършва тук. Но в оригинала, преди да направят монтажа, се съдържаха и следният откъс:

„Бътлър: Не разбирам... Снимките на Марс, които изпрати Викинг 2, по-казваха равнинно пространство от червени скали, почва, която не обещаваше живот.

Гернщайн: Нито пък аз разбирам това. Както ми казахте вече, изглежда, съществува някаква тайна. Но затова трябва да отнесете въпроса към някой, който е по-осведомен от мен за тези неща, някой, който следи съвременното развитие на космонавтиката.

Бътлър: Да, може би тук може да ни помогне Чарлз Уелбърн. Но има нещо друго, което бих искал да обсъдим с вас, д-р Гернщайн. Става въпрос за животните, птиците, насекомите и пр. Добре, говорим за пренасянето на човека на друга планета, но колко от животинските и растителните видове на своята среда той би могъл да вземе със себе си или колко би трябвало да вземе със себе си?

Гернщайн: За това би трябвало да попитате някой биолог. Стефън Мантерсън. Професор Стефън Мантерсън... И той беше в Хандсвил и е един изключително приятен човек... много достъпен."

Бътлър се обади по телефона на Клемънс от Кеймбридж и Клемънс възложи на Терри Диксън да направи необходимите постъпки, за да влезе във връзка с Мантерсън.

Катрин Хуайт взе интервюто на другия ден в дома на Мантерсън в Рейн-гейт, Сарей. Интервюто премина добре, но не бе включено в предаването. Клемънс обясни, че е бил принуден да пропусне този момент, защото разполагаше с ограничено време в програмата. Новините на Десетте щяха да последват предаването на „Научния рапорт“ и не можеха да закъснеят. А както му каза Харман, не можеше да продължи и след новините, защото останалото време беше дадено на друга фирма.

Смятаме, че в този случай биха могли да направят едно изключение в строгото програмиране на телевизията. Възгледите на Мантерсън бяха завладяващи. И имаха много тясна връзка с темата.

- Това, което пише в Библията, - да се вземат по две птици, животни и т. н. от всеки вид в ковчега, би било невъзможно в конкретния случай и съвсем неприемливо - каза проф. Мантерсън. - Човекът въобще е егоистично същество. Това не е и толкова лошо, защото в някаква степен егоизмът е необходим за неговото оцеляване. Ядем определени неща, правим дрехи и тоалетни принадлежности и ги използваме по различен начин. Така в тази операция на „Третата възможност“, ако действително съществува такава операция - би било логично да изберем само онези неща, които бихме искали да вземем със себе си. Бихме ли взели например пльхове и комари? Разбира се, не. Щяхме да имаме възможност да създадем идеална среда за себе си и за първи път сами да изберем съществата, които ще споделят с нас тази среда. Щеше да бъде един прекрасен случай. Не се лъжете от тези, които крещат за изчезването на видовете, защото често пъти говорят най-големите глупости. Видовете, които са в опасност от изчезване! Много им харесва да говорят за това, не е ли така? Викат с вяра и възмущение, сякаш взети от някое евангелие. Но помислете за видовете, които въобще не биха ни липсвали, ако изобщо не съществуват. Разни паразити, които причиняват вреда на реколтата, за какво са ни? Знаете ли, че досега са разпространени три милиона вида насекоми и че поради темповете на развитието им те никога няма да изчезнат? А помислете какви вреди причиняват? В Индия само насекомите изяждат всеки ден повече хранителни продукти, отколкото девет милиона население, и то в страна, в която хората гладуват. Не... предпочитаме да ги оставим тук. На човека не му трябва.

Катрин Хуайт го прекъсна:

- Но някои от най-незначителните същества са полезни за човека. Червеите например. Те проветряват почвата и...
- Червеите и всички други видове ще трябва да се изследват и да се прецени тяхната полезност - каза Мантерсън рязко. - Различните гризачи например могат да свършат много добре тази работа. В канадските равнини те правят точно това. В огромни пространства там няма червеи, а само гризачи, които превръщат гнилите растения в плодородна почва. Не, както казах, всеки вид ще трябва да е преценен научно.
- А какво ще стане с животните от зоологическите градини? - попита Катрин. Мантерсън сякаш бе учуден от наивността ѝ.
- Е, какво искате да стане? Пренасянето им на една друга планета би било неприемливо икономически, дори и ако имаше достатъчно транспортни средства. Дали ще умрат, в действителност няма никакво значение. Моля ви, мис Хуайт, не оставяйте да ви подведе вашата чувствителност. Това е на мода, разбира се, но е напълно безсмислено. Динозаврите са живели около 100 милиона години, петдесет пъти по-дълго, отколкото съществува човекът на Земята, но хората си живеят много добре и без тях, нали? Същото е и с толкова много други същества. Колко хора съжаляват за диномите?
- Диноми? Извинете, не ви разбирам...
- Точно така! Вие сте образована млада дама, но никога не сте чували за тях, нали така? Диномите са животни, подобни на мишките, но с големината на телета, живели са в Южна Америка. С мечките в полюсите и с щраусите ще се случи същото някой ден. Хората ще гледат с учудване и неразбиране, както вие преди малко, когато се споменават видовете им.

Усмихна се и поглади косата си с пръсти.

- Бих ви посочил безброй примери, за да ви покажа колко тясно е вашето гледище.
- Но животни като мечките изглеждат толкова... ето, всъщност като че ли са съществували винаги.
- Същото е и с онакторнис.

— Онакторнис ли?

— Хищна птица, два и половина метра висока. Не можела да лети, но е тероризирала по-малките животни милиони години.

Катрин Хуайт искаше да пренасочи интервюто. Знаеше, че Клемънс няма да ѝ благодари за изразходването на толкова филм заради един философски разговор върху праисторическите чудовища.

— Но ако предположим, че хората създават колония на Марс, не трябва ли да започнат от нула, за да напълнят с животни цялата планета? И това ли не е възможно?

— Не, ако знаете как в действителност функционира природата - каза Мантерсън. - Сигурно сте чували за опитите за създаване на деца по изкуствен начин?

— Да, обаче...

— Вие знаете ли колко женски яйцеклетки, способни да създават цялото следващо поколение на човешкото племе, биха могли да се затворят в едно яйце на кокошка?

— Господи боже мой! Нямах представа.

— Общо взето, картината е подобна и при другите видове, мис Хуайт. Една женска мерлуза например може да снесе 6 милиона яйца само при едно раждане. Добре, че повечето от тях ги унищожават, преди да станат риби, защото в противен случай нямаше да има място в морето, където да се къпят хората. Ако оживеят всички, т. е. ако растат в подходящи за тях условия, моретата на нашата планета биха били масиви от мерлузи. Виждате ли колко лесно бихме могли да напълним всички морета на Марс, ако има такива.

— Ако, разбира се, предположим, че в тези морета не съществува нищо друго.

— Точно така. А от това, което знаем, може и да съществува.

— Но какво би станало, ако някои видове от марсовите морета са вредни за човека?

— Тогава ще трябва да използваме собствената си инициатива, за да уравнилим екологията за наша сметка и в наша полза. Това е ставало доста често в миналото, както знаете. Вrabчетата например са докарани в Ню Йорк в средата на XIX в., за да унищожат червеите по дърветата.

— Но това няма ли да предизвика автоматично други проблеми? Какво би станало с видовете, които се препитават с други видове и които трябва да се пренесат, за да се запази това екологично равновесие — попита Катрин и спря, за да намери конкретен пример.

— Както таралежите! — каза триумфално тя.

— Извинете?

— Таралежите - повтори тя. - Чух, че ставали много невротични, когато ги лишиш от бълхите им. Мантерсън се усмихна снизходително.

— Съжалявам... - каза. - Не съм специалист по невротични таралежи и ми се струва, че започнахме да се разсейваме. Мога ли да ви помогна с нещо друго?

— Един последен въпрос. В този нов свят, както го виждате вие, проф. Мантерсън, съществува ли пространство за видове, които се харесват на човека, съществата като катеричките и славеите?

— Не, ако не може да се докаже непосредствената им ползност, - каза Мантерсън. - Не, няма никакво пространство.

— Знаете ли какво? — завърши Катрин. — Това ми се вижда много, много жалко.

28

Чарлз Уелбърн, който даде интервю на Колин Бенсън се съгласи, че имало явно несъответствие между картината, която описва за Марс проф. Гернщайн, и снимките, които предоставя за публикуване НАСА.

— Много хора се питат защо НАСА е такава скъперничка по отношение на снимките си - каза Уелбърн. - Особено като помисли човек колко важни са тези снимки.

— И защо се питат хората - подкани го Бенсън.

Уелбърн показа една уголемена снимка от „познатите“ почви на Марс, която беше залепена върху дъска в студиото.

— Тази снимка ми говори много неща. Заявяват, че са похарчили толкова много пари, за да изпратят междупланетен кораб на Марс, и какво правят след това? Снабдяват го, моля, с един фотоапарат, който може да снима до сто метра. А корабът, както отбелязват някои, е голям колкото една кинематографична

студия. Нещо не се получава. Ако наистина искаха добри снимки от Марс, биха използвали далеч по-качествен фотоапарат, а, както знаете, такива има много. Но този, който те са използвали, сякаш слага капаци на цялата операция.

- Разбира се, позволяват ни да видим само това, което те биха искали.
- Възможно е да става нещо такова. Трябва да не забравяме, че всичките тези снимки получаваме чрез НАСА. Така че това, което кажат те за Марс, на това да вярваме. Същото е и със звука. Искам да кажа, че не чуваме всичко, което се казва между Контролния център и междупланетните кораби. Съществува друг, секретен канал. Наричат го биологичен канал...
- Научихме някои неща за това от Отто Брайтнер каза Бенсън.
- Разбира се, Брайтнер е бивш служител на НАСА. Спомням си когато ги разобличи след Аполо 11... Значи този биологичен канал е, за да предават биологични подробности. Обаче в действителност го използват, когато искат да кажат нещо, което останалите не бива да чуят, ако следят сеанса.

Уелбърн спря, погледна недоумяващо снимката на Марс.

- Сега ми дойде една луда идея. Ами ако тази снимка не е правена на Марс? Вижте я внимателно. Не сте ли съгласен, че би могла да се снима в някое студио на Бербанк?

Ще трябва да подчертаем, че не бяхме казали нищо на Уелбърн за другите снимки, правени в студио. Снимки на хора като Брайън Пентълбъри, който беше включен в плана „Изглаждане“. Уелбърн нямаше представа колко близо до целта беше неговата „луда идея“. Доказателството дойде изненадващо. Дойде от момичето на Хари Кармел, Уенди — тази, която беше казала на Бенсън и неговата група да си отидат от изоставената къща в Лампет.

29

Уенди не се беше връщала в онази къща в Лампет от деня, в който беше изчезнал Хари.

През онази сутрин, след като излязла да купи дезинфекционни средства от близката аптека й се прибрала, видяла, че Хари го няма. Паникьосала се и избягала. В такова състояние, в което се намирал Хари, не е било възможно да се измъкне сам, следователно някой го бе взел. Явно са го намерили онези — загадъчни преследвачи, които са искали да го убият, и тя дълбоко в себе си знаела, че няма да го види никога повече.

Изпитвала нужда да избяга, да отиде далеч. Да се скрие. Страхувала се, че ще я намерят и ще убият и нея.

Един час по-късно се качила на автостоп за Бирмингам. Не е имала нищо предвид, тръгвайки за там. Просто в тази посока пътувал камионът, който я взел. Важното било, че е далеч от Лондон. В Бирмингам се надявала, че няма да я намерят, но въпреки това не рискувала. Премествала се постоянно и не оставала повече от два дни на едно и също място, защото се страхувала, че ще я хванат, както хванали Хари.

А както каза по-късно, се чувствала и виновна. Мислела, че е предала Хари. Спомняла си винаги за малката кутия, която той смятал за много важна и която скрил под дъските в стаята на изоставената къща. Трябвало да я вземе. Но била толкова развълнувана, че я забравила, когато заминала. А Хари много искал да я даде на хората от телевизията. Беше й казал, че тази кутия е ключът за нещо много значително, за някаква лента, която била направена от Балантайн. Чувствала, че трябва да даде кутията на онзи негър Бенсън. Дължала това на Хари, защото той се бе отнесъл към нея много добре. Много мислила. Но всичко това означавало, че трябва отново да отиде в онази къща. Страхувала се да рискува.

Окончателното си решение взела в четвъртък, 9 юни 1977 г. Отишла с влак в Лондон и прекосила града с автобус. В 15,30 ч. се озовала пред № 88, минавайки между колоните, където някога се намирала вратата на градината.

Сега нямало смет в предния двор и закованите с дъски прозорци били остъкдени. Стълбището, което водело към къщата, било чисто, а полуотворената врата — боядисана.

Всички съседни къщи били останали такива, каквито ги помнела, но тази на № 88 наистина била променена. От прозорците на партера видяла как в стаята една група млади хора, около 20-годишни, били клекнали в кръг със затворени очи.

Уенди била уплашена и разочарована. Колебаела се как да постъпи. Очаквала, че къщата ще бъде празна, както е била някога, когато двамата с Хари били тук. Очаквала, че ще може спокойно да влезе вътре, да вземе кутията и да си тръгне, незабелязана от никой. Сега нещата се били променили.

Младите продължавали да клечат в екстаз, вгълбени в някакво колективно размишление. За миг помислила, че ще успее да влезе незабелязано и да вземе кутията. Но размислила, че може да има някой в другите стаи и точно там, където Хари беше скрил кутията.

Почукала по вратата, отначало тихо, а след това по-силно. Чули се приближаващи стъпки. Вратата се отворила и на прага застанал много висок и слаб мъж с дълга коса и рошава руса брада. Бил бос и носел закърпени дънки. Очите му, тъмни и дълбоки, гледали със стремително напрежение по начин, който плашел. Бил по-възрастен от другите — около 35—40-годишен.

- Добър ден, моя сестро! - казал. - Исус ви обича. Гласът му бил дълбок и ясен и показвал, че е от източен Лондон.
- Кой си ти? — попитала Уенди.
- Елифаз... -отговорил сериозно той. -Елифаз Теманитис.
- Вижте какво, преди няколко месеца живеех тук и забравих нещо важно.
- Това, което е важно, е Исус! -Влезе ли Исус в твоето сърце? Защото той чака, очаква да го поканиш.
- Попитах, ви дали мога да вляза и да го взема?

Мъжът направил крачка назад и и дал знак да го последва. Тогава Уенди видяла, че той носи малка библия. Тук в храма всички са добре дошли. Да не би да е капан? -помислила Уенди. Хари никога не и беше казал какви бяха онези. Би ли могъл този странен тип Елифаз да бъде един от тях. Да не би, влизайки вътре, да изчезне и тя като Хари? Имала предчувствие, че трябва веднага да си отиде, да забрави всичко. Защо да рискува още.. Тя не отговаряла за това.

- Минавай... Исус е тук — казал насърчително Елифаз. — Трябва ли ти Исус?

Уенди посочила младежите, които още били клекнали.

- Какво правят там вътре? Всички вие кои точно сте?
- Ние сме деца на небесната любов - казал мъжът. - Бяхме грешни и живеехме под оковите на плътта, но Исус Христос, по-голям от всички революционери, влезе в нашите сърца и ни спаси от грехове.
- Вдигнал високо библията, затворил очи и казал:
- Благодаря ти,... о, благодаря ти, Господи Исусе! Отворил очи, усмихнал се и протегнал подканващо ръка към Уенди.
- Елифаз... — казала тя. — Това истинското ти име ли е?
- Стана мое име, когато намерих любовта на Исус - отвърнал той. - Преди да намеря Господа, се казвах Джак. Джак Паркис. Но сега съм спасен и старият аз, злият аз изчезна завинаги.

„Не - помислила Уенди, - не се преструва. Никой не може да се преструва толкова добре. Освен някой като Майкъл Каийн. Този мъж сигурно беше чист поклонник на Христос.“

- Онова нещо, което ти казах... - обяснила Уенди. - Оставих го горе под дъските на пода. За по-сигурно.
- Можеш да отидеш и да го вземеш - казал учтиво мъжът. - Тук в храма не искаме да държим неща, които принадлежат на другите.

Последвала го в хола и се качили по стълбището. Останала изненадана от преобразената обстановка. Всичко било чисто, стените — боядисани. Из цялата къща витаела странна тишина.

И трите врати пред най-горното стъпало били отворени.

- Ето там - казала.Мъжът спрял и я хванал леко за ръката: - Забравих да попитам за името ти. Стъписало я подозрение.
- Защо искаш да го научиш? Той се усмихнал и поклатил тъжно глава.
- Страхуваш ли се, сестро? Трябва да приемеш Господа и да го оставиш да ти помогне!
- Какво значение има моето име? - настоявала Уенди. Елифаз отново се усмихнал.
- За да те запозная с моите братя - казал. - Чакат да те запозная.

Тогава Уенди забелязала, че вътре в стаята имало две млади момчета. И двамата изглеждали на около 18 години. Били облечени както Елифаз. Няколко мебели в стаята. Няколко го и старото канапе. Двата младежи били седнали на голите дъски. Учили библията, четейки думите тихо, като че ли искали да ги назубрят.

- Уенди се казвам — казала тя тихо.
- Оттук, Уенди - хванал я за лакътя Елифаз и я въвел в стаята. - Той е Лазар, един от нашите братя от Америка. А нашият приятел там се казва Артур. Но сега се е изпълнил с духа на Господа и стана Канаан. Канаан Рехавитис.

— Исус те обича, Уенди! - казал вежливо Лазар. - Хвалете Господа!
 Говорел с топлия и увличащ глас на южняка. Върху дясната му ръка била татуирана думата любов, а върху лявата пишело омраза.

— Да, Исус те обича! - казал Артур, който бил станал Канаан. Уенди веднага разбрала, че е от Бирмингам. Гледали я, сякаш очакват тя да поеме инициативата, и сериозната им откровеност я карала да се чувства неудобно.

— Благодаря ви - казала.

Чул се притеснен смях, който бил последван от неловко мълчание. Уенди им показала мястото, където било канапето, и се обърнала към Елифаз Теманитис.

— Някъде там трябва да бъде — казала. Долу под разкопаните дъски. Той поклатил глава.

— Искаш ли помощ?

— Не, не, благодаря... Ще успея сама. - Гледали я как клекнала и се помъчила да повдигне една от дъските.

— Уенди, познаваш ли Исус? — попитал я почти безразлично Лазар. Би могъл да запита за времето със същия успех.

— Разбира се — била се съсредоточила в своята работа и не го погледнала. — Разбира се, че го знам... Дъската била укрепена по-здраво, отколкото очаквала.

— Питам дали го познаваш действително? — попитал Лазар по-рязко. — Съществуват много глупаци в тази система, на всички тези хубави църкви, където си мислят, че познават Исус, но те няма да го познаят даже ако ги срещне на пътя.

Дъската се повдигнала леко от пода. Уенди пхнала пръстите си отдолу и започнала да рови.

— Слушай какво ти казвам. Исус беше рошав, с дълги коси, хили от бедните квартали на Галилея, но повярвай ми беше истински настоявал Лазар. — И още е. И днес.

Чуло се силно скърцане, когато парчето дърво се огънало и накрая се освободило от останалите гвоздеи. Уенди погледнала вътре. Нищо! Сигурно имало грешка.

— ...Да, тук е заедно с нас днес. Тук е в тази стая... — продължавал Лазар.

Може би беше по-близо до прозореца? Да, сега като помислила, дъската била точно зад канапето. Отишла към прозореца и започнала пак да кърти.

— Исус е най-голямото пътуване, Уенди, и трябва да го последваш, защото не остана много време. Тази дъска била много по-разхлабена. Хванала я и я разклатила, за да се повдигне.

— Всичко е тук вътре, в библията. Бутилката на гнева на Бога ще се излее над нациите. Там била. Грабнала кутията и станала.

— Благодаря ви — казала. — Извинявайте, че ви прекъснах.

Изведнъж видяла, че Елифаз бил застанал на пътя за вратата. Лицето му било студено и решително, ръцете — кръстосани на гърдите му.

— Тази кутия е твоя и каквото има вътре също е твое. Но трябва да ти задам един въпрос — казал. — Да не би да има наркотици?

Сега изглеждал по-голям, отколкото преди. По-голям и по-силен. И старите й страхове за онези пак нахлули в ума и. Била глупачка, задето се върнала в тази къща,

Лазар и Канаан Рехавитис приближавали от двете и страни. Уенди по-чувствала, че я обхваща паника.

— Трябва да си тръгвам - мъчела се да контролира гласа си. - Моля ви, оставете ме да си тръгна!

— Всичко е писано в Апокалипсиса - Лазар изглежда не разбирал какво става в стаята. Бил се унесъл в своите мисли за края, който идвал. - Слушайте това тук... Библията дава факти и подробности. И четвъртият ангел отвори бутилката под Слънцето и му я даде, за да изгори хората с огън...

Елифаз протегнал ръката си:

— Дай ми кутията! Уенди поклатила отрицателно глава.

— Не е моя — отговорила. — Казахте, че мога да вляза и да я взема.

— ... и изгорели хората, които богохулствали.

— Да не би да съдържа наркотици?

— Не! — извикала Уенди. — Не е нищо такова. Елифаз се преместил, за да я пусне да мине.

— Моля ви да ми простите за моята мнителност! Сега и поведението му било друго, и тонът му — апологетичен.

- Ако бяха наркотици, щяхме да ги вземем, за да ги унищожим. Трябва да знаеш, че много наши братя и сестри са патили от наркотици, когато още бяха свързани с плътта.
- Значи ме пускате да си тръгна?
- Разбира се, но те моля да дойдеш да ни видиш — казал Елифаз. — Всички деца на Бога са добре дошли в този Храм.
- Остави Христос да влезе в сърцето ти, Уенди — посъветвал я Лазар, когато застанала на главното стълбище. — Той наистина те обича...
- Алилуя! — добавил Канаан Рехавитис от Бирмингам. Елифаз я придружил до вратата.
- Недей забравя, моя сестро, че Исус ти трябва — казал. — Бог да бъде с теб! Уенди излязла от къщата тичешком, минала от другата страна на пътя, завила зад ъгъла и се забързала към една телефонна кабина. Обади се в Скептр Телевижън.
- Мога ли да говоря с Колин Бенсън?
- Почакайте — каза телефонистката. — Ще ви свържа.

30

Терри Диксън беше изготвил справка със сведения, нужни на Клемънс, за да включат някои необходими подробности в Програмата. Ето какво пишеше:

„Диаметърът на Марс е наполовината на този на Земята и се смята, както Меркурий и Венера, за една от най-нискостоящите планети от Слънчевата система.

Той е най-близкият наш съсед. Намира се на разстояние 12,6 светлинни минути от Слънцето, докато ние сме на 8,3 светлинни минути от него.

Ще оценим аналогията, като ти кажа, че Юпитер и Плутон са на разстояние 250 и 327 светлинни минути от Слънцето.

Главното значение на горното съпоставяне е, че Юпитер и Плутон, както и другите гигантски планети, като Сатурн и Уран, са много студени за поддържане на живота, който познаваме.

Меркурий и Венера, които са на разстояние съответно 3,2 и 6 светлинни минути от Слънцето, биха били много топли.

Марс, разбира се, е чувствително по-студен от Земята, но учените отдавна са се съгласили, че ако човекът би могъл да понесе температурите на тази планета, проблемите, колкото и сериозни да са, биха били разрешими.

Разстоянието между Марс и Земята се променя значително от 35 милиона мили до 60 милиона мили. Това става, защото Земята се движи по почти кръгла орбита, докато орбитата на Марс е по-елиптична.

Преобладаващият червен цвят на Марс произхожда от райони, много подобни на някои от пустините на Земята. Например като цветната пустиня на Аризона.

Различните зелени пространства, които променят формата си от сезон на сезон, вероятно се дължат на развитието на растения, близки до лишеите.

Научих, че лишеите могат да живеят при температури, много по-ниски от повечето растения на Земята, и им трябва много по-малко влага. Обаче авангардните технологии, които са използвани в пустините на Средния изток, показваха, че там могат да виреят и много по-полезни растения, ако районът бъде съответно мелиоративно обработен.

Това може да важи и за пустините на Марс, така че теоретично поне човекът може да поддържа други форми на живот самостоятелно, без външна помощ.

Общо взето, на планетата не липсва вода. Отпреди 30 години знаем благодарение на телескопичните изследвания на „Иеркис“ край Чикаго, че полюсните райони на Марс са покрити със сняг. Този сняг също може да бъде превърнат във вода, която би могла след това да се прекара, където е необходимо.

Въпросът, който не е намерил още задоволителен отговор, се отнася до атмосферата на планетата. Има ли Марс въздух, който можем да дишаме? Отговорът е, че засега изглежда никой не знае. Говорих с някои учени, които смятат, че някога съществувало значително количество свободен кислород. Може, както твърди Гернщайн, атмосферата на Марс да е затворена вътре в земята, но не можах да намеря някой учен, който да защити публично това гледище.

Очевидно въпросът, който искаш да изследваш — за една евентуална колония на Марс, — зависи от това,

дали планетата има същата атмосфера като тази на Земята. Това все още не е сигурно.

Възгледите на Гернщайн не се възприемат от повечето негови колеги в Англия и чужбина и без да искам да бъда обвинен в липса на култура, не бих се съгласил да рискувам професионално, базирайки се на неговото гледище.

Накратко, Крис, това е една интригуваща теория, но не е обяснена напълно."

Клемънс прочете последните параграфи за втори път и се замисли.

„Терри, приятелю мой, аз ще рискувам, а не ти. Гернщайн ме убеди и съм готов да рискувам."

Но обстоятелствата така се стекоха че никой не се наложи да рискува, защото в този момент Уенди чакаше в телефонната кабина, за да разговаря с Колин Бенсън.

Междувременно контролорът на програмата Фъргъс Гонтгуин и помощникът му Леонард Харман си разменят остри меморандуми — съответно с дати 13 и 14 юни 1977 г. Харман категорично се противопостави на излъчването на интервюто с астронавта Грондин и срещайки решителния отпор на Фъргъс, уведомява ръководството на фирмата в лицето на Антъни Дергуент-Смит.

31

— Не... Колин Бенсън отиде за кафе — отвърна Катрин Хуайт. — Кой го търси, моля?

— Трябва да говоря бързо с него — каза Уенди. — Много е спешно.

— Искате ли да му предам нещо? Да му кажа той да ви се обади? Единственото, което искаше сега Уенди, беше да се отърве от кутията.

Погледна уплашено лицата на хората, които стояха около телефонната кабина, чувствайки, че опасността се увеличава с всяка изминала минута.

— Можете ли да го намерите? Много е важно.

— Ще проверя в барчето. Какво име да му кажа? Кой го търси?

— Кажете му, че се обажда момичето, което беше с Хари. Кажете му, че имам това, което искаше да му даде Хари.

— Почакайте...

— Вижте какво, намирам се в телефонна кабина и ми свършиха дребните.

— Дайте ми номера на телефонната кабина — каза й Катрин Хуайт. — Ще ви се обадя веднага.

Уенди затвори. Почака подпряна с гръб на вратата на будката и не усети как един мъж отвори внезапно. Изглеждаше сърдит и готов за кавга. Уенди извика и се отдръпна настрана. Мъжът се развика:

— Да не мислиш да стоиш тук цял ден?

— Една минута само... Очаквам да ми се обадят.

— Хайде, излизай! — хвана я за ръката и започна да я тегли навън. — Чакам, за да се обадя. Хайде, излизай навън!

— Моля ви, няма да се забавя, наистина!

— Госпожо, тук е обществен телефон и нямам намерение да стоя цял ден, докато...

В този момент телефонът иззвъня. Уенди грабна слушалката. Позна гласа на Бенсън.

— Да, аз съм момичето, което беше с Хари — каза. Мъжът измърмори сърдито и излезе от телефонната кабина. Уенди говореше тихо, уверена, че онзи отвън се мъчеше да подслушва.

— Трябва да се срещнем. Хари имаше нещо, което трябваше да предаде. Сега то е в мен. Но трябва да внимавам, може би ме търсят...

Срещнаха се след един час на мястото, където Бенсън за пръв път се видя с Хари Кармел — вън при зеленчуковия магазин на пазара, близо до студиото.

— Каза ми, че може да те търсят и да те намерят. Кои?

Уенди вдигна рамене и направи гримаса.

— Откъде да знам? Гадините, злодеите, руснаците, американците, немците, монголците от Космоса, какво значение има?

Пробута му скрито кутията.

— Това искаше да ти даде Хари. Беше ми казал, че щяло да ти помогне да видиш какво има на една лента, направена от Балантайн. Разбираш ли нещо?

- Не много.
- Едва сега се сетих — каза му тя. Хари рече че го слагаш в една УС-40. Имаш ли нещо такова? Нещо като джубокс. Говори ли ти нещо това?
- Трябва да се върна в студиото веднага — разбърза се Бенсън. — Да видим каква мелодия ще ни запее джубоксът.
- Не ти ли трябва повече?
- Къде ще бъдеш?
- Не зная... Но във всеки случай не в Лондон. Тук е много опасно. Бенсън показа кутията.
- Сигурно ще искаш да научиш какво ще излезе от всичко това. Къде мога да те намеря?
- Аз ще те намеря — каза Уенди и както някога беше направил Хари Кармел, тя бързо се отдалечи и се загуби сред тълпата. Техниците в студиото не се бяха сблъскали досега с такъв проблем. Доста мислиха и доста опитваха, преди да успеят.

И тогава в тъмнината на салона за прожекции Клемънс и Бенсън видяха като ударени от гръм картините, които минаваха през големия екран.

- Да вярвам ли?! — извика Клемънс. — Господи, Боже мой, не вярвам!

32

Всички места в прожекторната зала бяха заети. Цялата група на „Научния рапорт“ бе там, за да види онова, което гледаха преди малко Клемънс и Бенсън. Фъргъс Гонтгуин също бе седнал близо до Клемънс. Тук бяха и всички останали директори на фирмата. Очите на Клемънс блестяха от възбуда, когато запалиха лампите.

- Е, Фъргъс? Какво ще кажеш?

Гонтгуин прехапа устни, малко объркан и притеснен, да не изрази мнение, което би го обвързало.

- По дяволите! Какво искаш да кажа? Ако това, което видяхме, е автентично, ако не е някаква измама, тогава са измамили Цялото човечество и държим в ръцете си най-големия успех, който някога можем да постигнем. Но... ако е възможно... Не може да е станало такова нещо! Не може да бъде истина!
- Възможно е. Не мислиш ли, че е възможно? — настоя Клемънс. — И другото, което държим в ръцете си, и то е истина.
- Влязохте ли във връзка с Джонтрел банк, с хора, които са работили с Балантайн?
- Още не.

- Тогава го направете. Веднага. Попитайте и НАСА. Ако използваме тази касета в програмата и се окаже, че е блъф, ще получим страшен контраудар. И, Крис: предупреждавам те... нямам намерение да се изложа.
- Но НАСА сигурно ще я отрече — протестираше Клемънс. — Логично е ни за резултатите, след като говорите. — Гонтгуин стана и тръгна към изхода на залата. — Искам също да знам какво ще кажат от Джонтрел банк.

Хънтълман, човекът от Джонтрел банк, беше склонен да помогне. Но когато чу описанието на това, което съдържаха касетата, показва недоверие.

- Сър Уилям не е споменавал никога за такова нещо. А при разкритие с такива размери... Нямах да го държи в тайна.
- Бенсън се опита да скрие разочарованието си.
- Може би е споменавал някога на вас или на някой друг, че се е срещнал с млад мъж на име Хари Кармел, когато беше в НАСА миналата година?
- Хънтълман сякаш се оправдаваше.
- Не. Нито дума. Съжалявам, че не мога да ви помогна много, г-н Бенсън.
- Можете ли да разпитате при вас? Вероятно е споменал за Хари на някои друг от Джонтрел банк. Уверявам ви, г-н Хънтълман, топа наистина е важно.
- Казахте преди малко, че това може да хвърли нова светлина върху смъртта на сър Уилям?
- Възможно е.
- Хм, тогава ще направя каквото мога. И аз мисля, че нещо не е наред с това нещастие. Не ви обещавам нищо, но ще попитам.
- Ако откриете нещо...
- Каквото и да стане, ще ви се обадя по телефона. Това вече ви го обещавам.

Човекът от НАСА, който отказа да каже името си, зае съвсем друга позиция:

- Чувал съм доста загубени истории в моя живот, но тази надминава всичките. Помисли си добре, сине мой, някой те манипулира.
- Значи заявявате категорично, че лентата с фалшива?
- Как да не е? Това е най-глупавият въпрос, който съм чувал през тази година.
- И сведенията, които съдържа лентата, и те ли не са верни?
- Моля ви, бях търпелив с вас, а имам много работа. Струва ми се, че доста дълго продължихте с тази шега.
- Записвам разговора и държа да се подчертае, че вие казвате, че сведенията не са истински. А ако в действителност са?
- Съжалявам, доста време изгубих с вас. Нямам какво друго да ви кажа.

Бенсън чу характерния звънец на телефона. Помисли за миг да телефонира отново в Хюстън, за да разговаря и с някой друг представител на НАСА, но реши, че е излишно, защото нямаше да има голяма разлика в мненията. Ясно бе, че всички официални представители са упълномощени да отговарят по този начин. Да се смеят на всичко чуто и видяно, което не им изнася — изглежда такава е тяхната тактика. И Бенсън беше сигурен, че ще я следват.

Беше забелязал следи на неувереност в отговорите на служителя и чувстваше все по-убедително, че лентата е автентична. Но цялата работа бе този факт да се докаже. Или да се докаже поне дотолкова, че да задоволи Гонтгуин.

Свали слушалките и вече мислеше да слезе в барчето, когато телефонът иззвъня. Беше Хънтълман. Изглеждаше радостен.

- Открих нещо поразително, г-н Бенсън — каза той. — Сър Уилям на-истина се е срещал с Хари в НАСА. Отбелязал го е в бележника си, когато е бил в Америка. Прегледах целия бележник и има много интересни неща. Не се споменава презимето на Хари, но слушайте да ви прочета един откъс... „Хари ми помогна, както бе обещал, но сега е тероризиран. Каза ми го днес. Ако знаеха тези мръсници какво сме видели, щяха да ни убият. Приятелю мой, каза, съветвам те да унищожии тази проклетата лента.“ Виждате ли? — продължи Хънтълман. — И какво излиза сега?...
- Има ли нещо друго в бележника?
- Нищо, което да има връзка с горното. Бенсън мислеше бързо.
- Лентите, които използвате в Джонтрел банк, имат ли някакъв отличителен белег? Как бихте могли, преглеждайки лентите, да контролирате дали принадлежат на Джонтрел банк?
- Не, но бих могъл да констатирам, че дадена лента не е чужда.
- Можете ли да дойдете в Лондон, г-н Хънтълман?
- Пристигам веднага. Много искам да видя какво точно съдържа лентата.

Бенсън посрещна Хънтълман на пропуската и го въведе веднага в прожекционната зала. Там ги чакате Клемънс. Лентата беше готова за прожектиране.

- Невероятно! - каза Хънтълман, когато изображението върху екрана свърши. - Абсолютно невъзможно!
- Мислите ли, че материалът е на Джонтрел банк? — попита Клемънс.
- Дайте ми да прегледам лентата — настоя Хънтълман. Клемънс го заведе в прожекционната кабина. Хънтълман прегледа най-подробно лентата. Толкова се съсредоточи, че престана да забелязва другите около себе си.
- Защо? Защо не ми е казал нищо? – След като свърши, Хънтълман поклати глава.
- Значи? — попита Клемънс. — Какво ще кажете? – Почти ме е страх да ви отговоря, но трябва — каза Хънтълман. — Вярвам, г-н Клемънс, че лентата е истинска.

Заведоха го бързо в канцеларията на Гонтгуин, където повтори същото твърдение, както и причините, които го доказват.

- Почакайте една минутка. Искам да го чуе и генералният директор. Обади се по вътрешния телефон на Дергуент-Смит. Обясни набързо обстановката и остави слушалката.
- Идва! — каза. Дергуент-Смит изслуша Хънтълман внимателно.
- Изумително — каза. — А този бележник на сър Уилям може ли да го видим?
- Да — отвърна Хънтълман. — Вън, в колата е.

- Е, Фъргъс? — изправи се Дергуент-Смит. -Ти си контролър на програмата.
- Да, но сега е различно... — заинати се Гонтгуин. Тук ми трябва твоята помощ, защото, ако направим някоя грешка, ще се вдигне голям шум.
- Искаш да кажеш... да разделим вината?
- Не, просто... Дергуент-Смит го прекъсна.
- Мисля, че трябва да говорим още веднъж с тази загадъчна девойка Тази, която ни даде толкова лесно кутията.
- Но не зная къде отиде — каза Бенсън. — Отказа да ми каже.
- И ти я остави да замине? Това не е много умно от твоя страна, Дергуент-Смит се обърна към Клемънс.
- Какво ще кажеш?
- Е, девойката беше много уплашена и...
- Не за девойката, за лентата питам. Още ли искаш да я използваш?
- Обезателно — каза Клемънс.
- Хубаво — изпъшка Дергуент. — Фъргъс?
- След това, което ми каза Хънтълман, мисля да продължим.
- Хубаво — реши се Дергуент. — Аз съм с вас.

33

През същата седмица станаха много масови изчезвания, които биха могли да имат връзка с Груповите експедиции, но екипът на Скептр Телевижън не знаеше нищо за тях.

Нова Зеландия, понеделник, 13 юни 1977 г. В 10,30 ч. преди обед счетоводителят Майлс Тордън отивал с колата си в един къмпинг за фургони в Тауранга, в залива на Пленти на Северния остров. С него пътували жена му и двамата му млади синове. Всички очаквали тази малка ваканция. Местността била за тях изключително привлекателна, тъй като често ходели там.

Тордън открил с изненада, че няма никакъв служител в сградата на къмпинга, която се използвала за приемна.

Странното било, че нямало нито един човек в целия парк. Имало много коли, но местността била пуста и изоставена. Там било нормално да видиш хора, които лежат в шезлонги, деца, които играят между фургоните. Но единственото живо същество, което се виждало сега, било едно куче.

— Това беше много странно — каза Тордън по-късно.

В действителност всичко се оказа много по-странно, отколкото Тордън смяташе тогава. Документите, които бяха намерени в изоставеното здание,показваха, че онази сутрин в парка трябвало да има повече от 200 души,между които и служителите на парка. Нямаше следи от насилие или борба. Но нито един от тези хора не бе намерен.

Америка, вторник, 14 юни 1977 г. В 15,00 ч. два автобуса, пълни с млади екскурзианти (средна възраст — 19 г.), тръгнали от Каспер, щата Уайоминг,за да разглеждат забележителности. За последен път ги видели да се насочват към Чейен. Седем часа по-късно автобусите са намерени празни в края на отдалечен път.

По пясъка около автобусите имало много стъпки, които обаче не водели на никъде. Намерени били един фотоапарат, бинокъл и кърпичката на едно от момичетата. Но както и хората от залива на Пленти, така и тези младежи, не бяха намерени.

„Амелио“, малък товаро-пътнически кораб, същия ден в 16,30 ч. потеглил от Барселона със 165 души за Тунис. Видели са го за последен път да навлиза в немного гъста мъгла, южно от Валерианските острови. Не духал почти никакъв вятър и морето било спокойно. Мъглата обхващала сравнително малко пространство — около 2 квадратни мили, — но никой не е видял „Амелио“ да излиза от района. Организираното въздушно наблюдение не дало никакви резултати. Никога не се намери нито едно парче от кораба. И както каза един морски офицер: „Все едно, че беше магия. Сякаш морето се отвори и ги погълна.“

Както виждате, над 440 души изчезнали безследно и при най-загадъчни обстоятелства през тези два дни на юни 1977 г.

Щеше да бъде безотговорно от наша страна, ако твърдим, че тези хора са станали „части“ на Групови експедиции, защото нямаме доказателства за такова нещо. Обаче смятаме всичко за твърде вероятно.

34

Лентата на Балантайн беше най-изумителната част от онова предаване на „Научния рапорт“. Беше автентична. Абсолютно автентична. Но както се опасяваше и Гонтгуин, предизвика страшен отзвук.

Саймън Бътлър представи лентата в предаването. Топа, което се виждаше в началото, беше смесица от цветовете и неопределени образи. Приличащо на въртележка, нещо като многоцветните частици в калейдоскоп. След това картината се изчисти и камерата започна да се движи ниско над гол и див пейзаж. Никаква растителност. Никакви следи от живот. Километри и километри необятно кафяво -червеникава пустиня.

Долавяха се неясни звуци. След това слаби гласове на хора, които викат „ура!“ А накрая се чува гласовете на американците от Контролния център на НАСА:

„Първи глас: О'кей... оптично изследване.

Втори глас: Изследване...

Първи глас: Показанията. Къде са показанията?“

В този момент на екрана, над пейзажа, се появи думата „температура“, изписана от компютър. И почти веднага се появи същата дума, изписана на руски език.

Ентузиазирани и радостни възгласи. След това отново се чу гласът на втория американец. *„Почакайте... кризисната точка. Ела, бейби, недей да разваляш нещата сега... след толкова дълъг път.“*

До думите на екрана се появили числа. Температурата показваше 4 градуса на стогорадусомера. Следваше *„Скоростта на вятъра...“* — думите бяха казани на английски и веднага след това на руски език.

Първият американски глас викаше ликуващо: *„В ред е..., добре е, добре е.“*

Един руски глас също радостно произнесе същата новина.

След това компютърът започна да дава най-интересните сведения - на английски и руски език - относно атмосферата на този далечен и чудноват район. Думите и буквите се явяваха с изнервяща протяжност.

След това последва дълго мълчание в напрегнато очакване.

После от екрана се чува радостни викове. Първият американски глас се чуваше най-силно: *„Улучихме! Алилуя! Имаме въздух, момчета... Успяхме, имаме въздух! Христие мой... успяхме!“*

Ентузиазираниите му викове, както и тези на руснака, бяха заглушени от общите радостни възгласи.

При едно спиране на виковете се чу вторият американски глас: *„Това е! Успяхме, успяхме! Приятелю, ако някой ден открият това тук, ще бъде най-големият ден в историята.“*

22 май 1962 г. Намираме се на планетата Марс и имаме въздух.“

35

Това бе краят на лентата на Балантайн и милиони зрители от много места по света се питаха дали правилно са чули. Човек на Марс през 1962 г.? Не е възможно.

Саймън Бътлър с най-сериозен израз на лицето си ги уверяваше, че това е повече от възможно. Ето думите му от предаването:

„Вярваме, че това е първото тайно приземяване на Марс на космически кораб без хора от Земята. Вярваме също, че датата, която се дава — 22 май 1962 г., — е точна.“

Очевидно пълната тайна, с която са покрити тези сведения, би могла да се опази само чрез прякото участие на правителствата па много високо равнище.

Очевидно съществува основателна причина за скриването на истинските условия, които има на Марс и които изглеждат благоприятни за човешкия живот. Действително усилията, които са положени, за да бъдат убедени хората, че на Марс няма условия за живот, показват, че операцията има голямо значение и се осъществява по много таен начин.

Вярваме, че тази операция е „Третата възможност“ на д-р Карл Гернщайн.

Не знаем дали е създадена вече някаква колония на Марс и дали се правят още приготовления за прехвърляне на хора от Луната на Марс. Но излъчваме това предаване тази вечер като едно предизвикателство към тези, които знаят и могат да ни разкрият истината.“

С това програмата завърши и ръкавицата беше хвърлена. Следващата крачка принадлежеше на правителствата. На британското и на правителствата на другите страни — особено на свръхсилите.

Бътлър естествено знаеше за съмненията и страховете, които съществуваха зад кулисите. Знаеше много

добре, че Харман беше положил немалко усилия, за да спре тази програма и почти бе успял. Знаеше, че фирмата се подлага на вероятна опасност заради осъществяването и излъчването на програмата, че всичко, което са разкрили, по всяка вероятност ще бъде опровергано, че може да има лоши последствия за Клемънс и Гонтгуин, а и за самия него. Той беше този, който представи на екрана лентата. Човекът, който в очите на обществото беше в центъра на цялото изследване.

Телефонните централи на вестниците и регионалните телевизионни станции бяха залети от обаждания на уплашени хора, които безнадеждно искаха да ги успокоят.

И ги успокоиха! Успокои ги изявлението, което написа Харман. Но това изявление беше лъжа!

36

Идеята, че Луната е база за изстрелване на ракети към Марс, не е нова.

Хърбърт Г. Уелс - писателят, който предвиди толкова много постижения в космическата ера, постижения, които изглеждаха смешни на повечето хора по онова време - за пръв път разви тази идея през 1901 г.

Доста известни журналисти, които си спомнят може би Уелс и пророческите му книги, не повярваха на опровержението на Харман. Те се питаха какви ли биха били побудите на една толкова реномирана телевизионна фирма да излъчи предварително обмислено предаване, а след това да го обяви за лъжа. И въпреки това...

Алан Корен, който писа в „Таймс“ на 21 юни, бе един от първите, които се усъмниха в истинността на изявлението на Харман:

„Това, което изглежда чудовищно в тази програма, е напълно приемливо. Чудовищно е времето, в което живеем. Защо да не се съчетае това безумие от програмата на НАСА с безумието на Уотъргейт, за да се получи една Насагейт, в която се създава нов живот на Марс, но това естествено се крие заради правителствени цели.“

Корен написа тези неща, без да знае със сигурност дали е истина, воден от своя инстинкт и прозорливост. Но, както разбирате, попадна много близо до целта. Всичко това вече обаче нямаше никакво значение за Харман. Нека си припомним какво бе казано на заседанието на Комисията по определяне на политиката на 4 август 1977 г.

A2: *А относно компетентността на районния офицер?*

A8: *Тук си прав. Ще трябва да се спрат тези глупости на телевизията. Доказа, че е напълно недостоеен. Не успя и може да има много по-големи неуспехи в бъдеще. Без съмнение този човек е вреден и предлагам една целесъобразност.*

P2: *Съгласен съм.*

P8: *Кои са за... Абсолютно болшинство. А методът?*

A3: *Какво бихте казали за телепатична работа, когато спи? — С едно оръжие може би...*

P8: *Правилно... Много е рано след Балантайн за горене.“*

В този ден на август Харман бе осъден на смърт. Датата на изпълнението обаче не можеше да бъде определена толкова лесно. Както ни обясни д-р Унго Данинхам, това щеше да зависи от биологичния цикъл на Харман — така че невидимото нападение да съвпадне с момента, в който щеше да бъде най-уязвим.

Деймс Мърей е още един журналист, опитен и сериозен, който не прие изявлението на Харман, особено след като то се превърна в официално изявление за печата. Един от способните журналисти на „Дейли Експрес“, той бе известен като човек, който търси и намира истинските факти, криещи се зад изявления от този род. И така, въпреки че неговият вестник отхвърли програмата, той смело отстояваше положителната си оценка за Бътлър, Бенсън и другите от групата на „Научния рапорт“:

„Те съчетаха по един логичен начин естествените феномени и фактите, които стават действително в Космоса, за да достигнат до неизбежния резултат, че съществува един международен заговор, чиято цел е да се спасят най-добрите човешки умове чрез създаването на колония на Марс. Следователно всички тези учени и интелектуалци, които отиваха уж на работа в чужбина „изтичането на мозъците“, — в действителност бяха пренасяни с ракети на Марс, използвайки тъмната страна на Луната.“

С други думи, Мърей защити истината, въпреки че нямаше данни, които биха могли да я докажат.

Хора, като Корен и Мърей, безпокояха Харман. Със своите статии те задълбочаваха съмненията и подозренията, които той се мъчеше да заличи. Харман много се страхуваше, че те могат да започнат ново

издирване и в крайна сметка да успеят да докажат цялата страшна истина. Както стана по-късно в настоящата книга.

Членовете на Комисията по определяне на политиката не избързваха с това убийство. Висшият административен служител на „Третата възможност“ в Англия получи указания да освободи Харман от тайните му задачи на районен офицер и да намери негов заместник. Харман със сигурност щеше да умре. А бяха убедени, че ще умре, без да направи сензация от това, което знаеше. И това беше най-важното.

И други хора се обезпокоиха, когато разбраха какъв отзвук предизвика предаването и че този отзвук скоро няма да затихне, но те се тревожеха поради по-различни причини. Бяха особено наскърбени от предположението на Филип Персер в „Сънди Телеграф“, че изявлението може би беше „един дяволски блъф, вдъхновен от същите служби, които се споменават в програмата“.

Тези хора бяха абсолютно болшинство от парламентаристите, които не знаеха нищо за „Третата възможност“. Някои твърдяха, че се съмняват в истинността на предаването, но не бяха сигурни. Бяха обаче принудени да имат предвид страха, който плъзна сред обществото след предаването.

Майк Харринкътн-Брайс, един от тези парламентаристи, каза: *„Бях в много затруднено положение. Две седмици след предаването приемах делегации, които искаха да се направи официално правителствено опровержение. Стремях се да упражня натиск, за да бъде направено опровержение, защото това щеше да намали страховете на моите гласоподаватели. Но... не можах да намеря нито един компетентен член на правителството, който да говори по този въпрос. Опитвах се да направя запитване за „Третата възможност“, но всичките ми въпроси бяха блокирани. И най-странното е, че изобщо не бяха протоколирани. Опитах се да вляза във връзка с някои министри, за да разговарям по този въпрос, но всички ми заявиха, че „Третата възможност“ е тема, за която не желаят да разговарят.“*

А какво е личното мнение на Харринкътн-Брайс за предаването?

„Изключително впечатлен съм и мисля, че действително става нещо зад кулисите. Че тук във Великобритания смел периферията на някаква тайна операция, която се контролира от свръхсилите. Разбира се, нищо конкретно не бе казано, но имаше подобни намеци. Дадох ми да разбере, непряко, че трябва да спра моите разследвания. Не бих казал, че в този период имах никакви сведения, които да потвърждават точността или неточността на твърденията, които съдържаха програмата.“

Друг член на Парламента, Брус Кинслинт, поиска да направи официално разследване около фактите, изнесени в програмата на „Научния рапорт“. В сряда, 6 юли, г-н Кинслинт бил блъснат от камион, както вървял по една улица към дома си в Кенсингтън. Камионът не е спрял и не бе открит. Г-н Кинслинт почина почти веднага. Заключение на комисията беше „нещастен случай“. Това заключение може и да е вярно...

В телевизионния център продължаваха да пристигат много писма. Писма, които показваха нарастващото съмнение в опровержението на Харман. Имаше и писма, които го отхвърляха напълно.

Председателят на обществото „Х. Г. Уелс“ в Хампстед писа: *„От опит бих казал, че във вашата програма има повече истина, отколкото смята общественото мнение.“*

Една госпожа от Лондон обобщава становището на много телевизионни зрители в своето писмо: *„Вашата програма за „Третата възможност“, излъчена в понеделник, 20 юни, бе характеризирана от доста вестници като фарс и писаха, че водещият бе казал: „Всичко се базира на това какво би могло да стане.“ Аз и много други зрители вярваме, че това не беше фарс и това смешно твърдение беше просто един опит на правителството отново да премълчи нещата (както стана с НЛО и Бермудския триъгълник). Всички имаме право да знаем какво става, всички живеем на тази планета и всички трябва да имаме полза от космическите изследвания. Много съм възмутена от факта, че ни държат в незнание относно всяко ново откритие. Очевидно успяха да ви притиснат, но не им прави чест да наричат вашата група „мошеници“. Не, не мога да повярвам, че предаването беше фарс по следните причини: 1. Ако беше фарс, щяхте да споменете смъртта на Балантайн, използвайки чувствата на неговото семейство. 2. Бившият астронавт явно бе изключително умен и образован човек. Сигурно се е докоснал до нещо чудовищно, за да стигне до този упадък, в който го видяхме. Трябва да знаете, че болшинството от вашите зрители са интелигентни хора и използват правилно своя ум. Искаме да научим истината.“*

През юли се появиха данни за друга явления, които заплашват съществуването на този свят.

В. „Таймс“, 26 юли 1977г.: *„Сведенията бяха поместени тази седмица от „Популейшън консерн“. В доклада пише, че ако темпът, с който се увеличава населението на Земята, бе същият от времето на Христос, то*

днес щеше да има по 900 човека на квадратен метър. Половината от горивото, което е използвал въобще човек, е изразходвано през последните 50 години.

Населението в момента е 4 милиарда и се увеличава с 200 хиляди на ден...

Друг проблем е, че водата в естествените източници на планетата прогресивно се изчерпва. И над всичко това е неизбежният „парников ефект“, за който говори Гернщайн.

Чудно ли е тогава, че хората зад „Третата възможност“ искат да ускорят операцията? Може би нямат вече време? Може би им остава по-малко, отколкото са предвидили в началото?”

През есента на 1977 г. проблемът за „Третата възможност“ започна да изчезва от заглавията на вестниците. От Троянския кон знаем, че зад кулисите кипеше усилена дейност и дори се носеха слухове за саботаж на операцията. Но общественото мнение бе приспано и оставено да забрави...

37

Тогава в четвъртък, 29 септември 1977г. д-р Джералд О'Нийл, професорът от Принстън, който даде онова интервю пред в. „Лос Анжелис таймс“ през юли, се появи отново смело на сцената. Този път той бе интервюиран от Ангъс Макфърсън, журналист на „Дейли Мейл“ — специалист по астронавтика. Заглавието на статията бе „Прекрасният свят на 2001 ни чака“.

„Днес в Лондон пристигна един световноизвестен учен, който много сериозно разглежда перспективата за човечеството през XXI век. Американският физик д-р Джералд О'Нийл обещава едно по-различно бъдеще... един мъжествен нов свят в Космоса.“ Според него можем да изберем между 1984 г. на Джордж Оруел и 2001 г. на Артър Кларк.

„Кажете на човечеството, че не съществува никаква надежда, и всички ще ти ръкопляскаат. Но кажи им, че съществува изход, и те побесняват“ — каза д-р О'Нийл.

Този учен работи 7 години върху фантастичен план за преселването на повечето хора в технически колонии в Космоса. Жак Кусто, на когото О'Нийл се възхищава, характеризирал изказването му като глупост. Слабото лице на О'Нийл, с ромейски бретон, изразяваше не само съжаление, но и хумор, когато ми каза:

„Жак се безпокои сериозно за замърсяването на океаните и унищожаването на живота в тях...“

Вярвам, че трябва да направим повече за тези проблеми. Защитниците на околната среда действително са много обезнадеждени. Те толкова усилено се занимават с решаването на проблемите на Земята, че не искат и да чуят за други извънземни решения на проблемите.“

Мнението на О'Нийл е, че не само можем, но и трябва да завоюваме Слънчевата система, ако искаме животът на човека да остане културен и поносим за следващите поколения.

Колонизаторите на О'Нийл няма да бъдат задължени да носят космически костюми и да живеят в космически станции, в стаички с размери на килии, каквито се описват в романите на научната фантастика.

О'Нийл идва в Лондон, за да представи своите виждания в Британското космическо общество относно колонизацията на Космоса.

Британското космическо общество е една легендарна група, която се занимава с бъдещото ни развитие. Неговите членове бяха първите, които изслушаха плана на Артър Кларк за построяване на една световна верига от космически спътници.

Посещението на О'Нийл е може би един подобен случай, който би променил и регулирал бъдещия ход на историята.

За повечето хора от това поколение, които следяха със затаен дъх кацането на Луната, всичко това не бе нищо друго освен една скъпоструваща игра — партия голф за двама души върху камениста земя. И всичко това струваше 500 лири стерлинги на секунда.

„В действителност в Космоса намерихме точно това, което ни трябваше - безгранична слънчева енергия, скали, съдържащи метали, и над всичко пространство, което да даде на човека възможност да продължи своето развитие и разширение.“

Едно статично общество като това, което съществува на Земята, трябва да регулира не само телата, но и ума на своите членове, ако не излезем в Космоса“ — каза О'Нийл. — *„Не мога да повярвам, че човекът е стигнал до края на промяната, и бих искал да запазя свободата на човека, за да може той да живее по различни начини.“*

Не виждам никакви надежди тази свобода да бъде спасена, ако останем затворени на Земята.“

Макфърсън напомня, че О'Нийл „дава съвети, разбира се, много внимателно на правителствени висшестоящи лица, на комисиите на губернаторите и на отделни губернатори на щатите“.

Статията показва, че О'Нийл вижда бъдещето в по-различни рамки от тези, които предлагат хората от „Третата възможност“. О'Нийл не знаеше и вероятно още не знае, че бъдещето на „Третата възможност“ вече е настояще. Макфърсън пишеше:

„Неговите колонии са огромни цилиндрични острови от метал, които се движат в различни орбити и имат в себе си атмосфера, дървета, зеленина, реки и животни — една изолирана капсула с топла земна среда.

В последния си стадий тези цилиндри ще имат обем колкото половин Швейцария, в тях ще живеят 20—30 милиона души и ще се поддържат от неизчерпаемата енергия на Слънцето.

За тяхното построяване, твърди О'Нийл, е достатъчно технологичното ниво, на което се намираме в този момент...“

Обсъдихме статията с парламентариста Майкъл Харринкътън-Брайс. Попитахме го: „Какво е вашето мнение за тази тема?“

Той каза: *„Д-р О'Нийл наистина е най-големият капацитет в своята област сред учените от западния свят. Уверен съм, че е прав, твърдейки, че нивото на днешните технологии е достатъчно високо за изпълнение на мечтания от него план. Той обаче се опира на официалната информация за твърденията, че на Марс няма условия за живот, и аз не бих се стеснявал да смятам такова твърдение за невярно.*

Ако това, което показваше лентата на Балантайн, е истина - а няма никакво доказателство, което да ме кара да мисля, че не е, - цялото положение се променя.

Ясно е, че би било много по-лесно и по-евтино да се преселим на годна за живот и празна планета, до която бихме могли да стигнем сравнително лесно, отколкото да строим гигантски космически острови в Космоса.

Би било много неуместно от моя страна да твърдя, че д-р О'Нийл греша, защото той е човек с огромен международен авторитет. Обаче не мога да не си задам въпроса, дали той не премълчава нещо под влияние на политическите събития, или на сътрудничеството Изток.

Естествено нищо от това, което той казва, не ме убеждава, че Марс не е епицентър на „Третата възможност“.“

Харман, както научихме по-късно, бе прочел тази статия в „Дейли-Мейл“ сутринта на 29 септември 1977г. Тогава на него, разбира се, той не знаеше, му оставаха 48 часа живот.

Получихме един странен доклад от Троянския кон. Кратък, написан на пишеща машина, без подпис:

„Слухове за неочаквани събития. Вероятно саботаж. Ще изпратя подробности, ако има и когато има.“

Бяхме учудени от рапорта, но не направихме нищо, за да влезем във връзка с информатора. Така се бяхме уговорили — инициативата да бъде негова. Той да влиза във връзка с нас, защото така беше по-сигурно и безопасно.

38

Архимед е името на един голям кратер с плоско дъно на западната граница на Маре Имприум, на лунното море на сенките. Има диаметър около 50 мили и за разлика от близкия кратер „Аристило“ има относително плоска повърхност, поради което (според сведенията на Троянския кон) е станал главната база за преходни пътници на Луната. Място, от което пренасяните хора тръгват към последната цел на своето пътуване — планетата Марс.

„Човекът не би могъл да живее в атмосферната обстановка на Луната“ - това заяви НАСА преди години и в този случай каза истината. И поради тази причина по-голямата част от база „Архимед“ е херметически затворена под прозрачен купол, в който въздухът и температурата се поддържат в земните параметри. Нейното построяване продължи две години и се смята за истински триумф на космическата техника.

Условията за живот под купола са същите като тези, които описва д-р О'Нийл в своите изкуствени цилиндрични острови. Мъже и жени могат да живеят там удобно за неограничено време, осигурени под един гигантски куполен парник.

Съществували две огромни пространства за концентриране и разреждане на въздуха в южната част на купола. Корабите, които пристигат от Земята и от Марс, влизат в тези пространства, преди да бъдат изтеглени

към централната гара за пристигане. Много пътища водеха от гарата към складовете и обслужващия район, както и към трите отделни „села с временни квартири“ — едното за пилотите и персонала на Базата, второто за предопределените пътници и третото за „частите“ на Груповите експедиции.

Всичко това бе добре замаскирано с цел да се прикрие базата „Архимед“ от евентуални наблюдения от Земята.

Съществуваше и още една база — първата, която бе построена на Луната, в кратера „Касини“, но сега тя се смяташе за много малка. По-голямата част от апаратурата и мунициите бяха преместени в „Архимед“, защото сега тя беше център на цялата дейност.

Тайнственото съобщение на Троянския кон за евентуален саботаж става разбираемо от следния пасаж в този доклад:

„Строги мерки за сигурност не позволяват никакъв контакт между „предопределените пътници“ и „частите“ на Груповите експедиции освен при самото им настаняване в Новия район. Пристигат на базата „Архимед“ в различни кораби и остават разделени в различни райони, докато бъдат пренесени в Новия район. Това става по заповед на Местната комисия.

Сред предопределените пътници може да има някои, които проявяват резервираност относно моралността на умственото и телесното обработване, което се прави на „частите“ на Груповите експедиции.“

„Части“ — нека не се объркваме от тези евфемизми на Троянския кон, защото и той като повечето хора от „Третата възможност“ бе подложен на тотална мозъчна промивка, което го кара да приема тези думи за абсолютно естествени. Той чувства отвращение от това, което е ставало и става, но без да иска е усвоил това позорно извращение на езика. И така — забравете за малко „частите“, Троянският кон иска да каже — хора. Говори за мъже и жени, които са ампутирани умствено и телесно, роби, програмирани да изпълняват покорно заповеди. Същества, осъдени за цял живот на човешко опозоряване.

Докладът на Троянския кон продължава:

„Съмненията на тези предопределени пътници ще бъдат разсеяни от представители на Местната комисия, щом се аклиматизират към условията на живот в Новия район. Според официалната логика могат да бъдат убедени в необходимостта от тази специална обработка на частите и в крайна сметка да осъзнаят, че оцеляването на човешкия род е по-важно от съдбата на един ограничен брой хора на ниско ниво.“

Помислете само за страшния смисъл на този параграф!

Ако е правилна „официалната логика“, това означава, че хора като Ан Кларк, Брайън Пентълбъри и много други трябва да свикнат да смятат тези хора за животни без особено значение.

Докладът на Троянския кон продължава, описвайки подробно любопитните обстоятелства, които доведоха до земната съпротива срещу „Третата възможност“ и чийто резултат в крайна сметка бе унищожаването на базата „Архимед“.

39

Бактериите са много по-издръжливи от хората, що се отнася до приспособяването им към нови условия на живот. И при най-невероятни трудности, при които надали нещо може да оцелее, те успяват. Изглежда, могат да изпаднат във форма, подобна на зимна летаргия, за векове, а може би и за хилядолетия. Когато по-късно се създадат отново благоприятни условия, те се събуждат и започват да се развиват.

Изглежда, това се е случило и на Марс. Драстичните промени, описани от Гернщайн и забелязани през 1961 г., са създали идеални условия. И в мълчаливите пустини на празната планета започна голямото събуждане на микроскопичните едноклетъчни организми. Развиваха се и се разпространяваха. Бяха много малки и не се виждаха, но бяха там и чакаха пристигането на човека. Бяха чужди видове бактерии, унищожителни и ненаситни видове, с които човекът никога преди това не се бе срещал. Но не бяха толкова много, че да причинят видима вреда на житата, които бяха пренесени и се обработваха с особено внимание. Така бе до 1976 г., когато, доколкото знаем, стана голямата катастрофа.

В началото бяха направени усилия за унищожаването на микроорганизмите чрез противобактерийни средства и чрез бактериофаги, които паразитират върху бактериите.

Скоро обаче Местната комисия загуби сражението. Тогава свръхсили-те решиха, че им трябва Германецът

(ще го наричаме така, защото сме по-ели ангажимент да не споменаваме името му). Той е бактериологът с може би най-силно професионално въображение и най-големи успехи в света. И е всепризнат от колегите си и на Изток, и на Запад. Това е човекът, който има може би най-големите успехи не само в унищожаването на бактериите, но и в използването им за благо на човека. И заради тези си качества бе толкова необходим в Новия район. Но... той отказа да отиде!

Посети го областният офицер на „Третата възможност“, който по-късно стана Висшият административен служител на Западна Германия. Как ли не го молиха, какво ли не му обещаваха и предлагаха, само и само да го съблазнят, но той остана верен на себе си. Не се съгласи. Разбира се, нямаше намерения да разкрие нищо от това, което му бяха доверили. Той искаше да продължи своите изследвания на Земята и нямаше никакво намерение да се намесва в „Третата възможност“.

Успяха да завербуват главния му помощник – един американец на около 35 години, който замина като „предопределен пътник“ през февруари.. 1977 г. Отиде по свое желание и с голям ентузиазъм.

Не можем да споменем името и на този човек, защото, ако е още жив, го преследват агентите и на Изтока, и на Запада. Вероятно вече е сменил името и облика си, но знае, че за него никога няма да има сигурно място, където би могъл да се скрие. Този човек е главният виновник за създаването на партизанската подривна група. Той също е виновен за унищожаването на базата „Архимед“. Ще го наричаме в следващите редове Подстрекателя.

Скоро след преселването на Подстрекателя в Новия район Местната комисия разбра, че той нямаше откривателски дух, който бе необходим за решаването на проблемите с бактериите, макар че бе способен и опитен учен.

Необходим им бе Германецът! Но той продължаваше да отказва.

Местната комисия проведе извънредни заседания. Направиха се допитвания до Комисията по определяне на политиката на Земята и с основни кадри от Участък 7 и в крайна сметка стигнаха до решението.

Германецът обичаше и уважаваше Подстрекателя. Доверяваше се на неговото мнение. И ако имаше някой, който би могъл да убеди Германеца да дойде в Новия район, това бе Подстрекателят. Решено бе той да се върне на Земята и да разговаря с Германеца.

Това, както се оказа впоследствие, беше тяхната най-голяма и катастрофална грешка. Бяха подценили човешкото у Подстрекателя. Не съобразиха, че възгледите му относно мизерната съдба на робите не са „оформени“. Може би, ако беше останал да живее по-дълго в Новия район, и Подстрекателят, както много други, на които им трябваша месеци, щеше да свикне да съжителства с един „по-долен вид роби“. В края на краищата всички приемаха, че това е било необходимо. Подстрекателят обаче нямаше достатъчно време, за да свикне с тази мисъл. Мъчеше го чувството за вина. Какво право имаше той да бъде от избраните, от висшите? Бе изпълнен с погнуса и съмнения... И реши, че по някакъв начин трябва да унищожи тази порочна система за производство на роби. Това негово решение съвпадна със съобщението, че ще го върнат обратно на Земята.

По време на обратното прелитане бе направено кратко прекъсване на Луната, в базата „Архимед“. Там Подстрекателят бе временно настанен заедно с група „предопределени пътници“, които очакваха да бъдат прехвърлени в Новия район. Тези хора не знаеха нищо за „частите“, които, както вече споменахме, бяха настанени в друго селище. Не знаеха нищо и за това, че хората, наричани „части“, са осъдени да изживеят живота си като роби!

Подстрекателят им каза всичко. Обясни им какво точно става в Новия район и какво ще намерят, когато отидат там. Той им обясни какви отвлечения и мозъчни операции се правят на Земята за осакатяването на хора в името на нечие благополучие.

Новите предопределени пътници не бяха готови да приемат тази ужасна информация. Те бяха нормални хора, умни и чувствителни и все още не бяха чули „убедителните“ аргументи на Местната комисия. Всичко това им се виждаше възмутително. Не, не бяха сигурни, че трябва да му вярват. Но Подстрекателят беше много убедителна личност...

Една малка група реши да провери дали всичко това е истина. Обмислиха как да отидат тайно в селото на робите, което им беше описал Подстрекателят. И именно това бе искрата, която предизвика катастрофата на база „Архимед“ и доведе до нейното унищожаване.

Подстрекателят не влезе във връзка с Германеца, когато се завърна на Земята. Избяга и се скри. А след това с една малка група съмишленици създаде отряда за противодействие. Този отряд за разлика от организации като IRA и PLO не можеше да прави публични изявления, защото щяха да го открият и унищожат. Започнаха да

извършват саботаж на всяка дейност, имаща връзка с изследванията в Космоса. Надявах се, че по този начин ще накарат заинтересованите лица да направят преценка на „Третата възможност“.

На 1 октомври 1977 г. във в. „Дейли Телеграф“ журналистът от Ню Йорк Ян Бол съобщаваше интересна новина в статията си със заглавие: „Втора експлозия на спътникова ракета“.

„Втори телекомуникационен спътник стана на парчета вчера над Атлантическия океан след още една зрелищна повреда на ракетата в Космическия център в Нос Канаверал, щата Флорида.

В продължение на две и половина седмици са унищожили два телекомуникационни спътника — един европейски и един американски, чиято обща стойност възлизаш 91,4 милиона долара.

Една ракета на Атлас кентавър, носител на спътник (intelsat, на стойност 49,4 милиона долара, направена на Hughes Aircraft), бе унищожена няколко минути след изстрелването ѝ късно в четвъртък. Повредата беше подобна на тази на ракетата „Делта“, експлодирала на 13 септември и носеща на борда си контролен орбитален спътник на Европейската космическа служба на стойност 42 милиона долара.

„Имахме сигнали за повреда в областта на двигателите след изстрелването - каза Директорът по изстрелването Андрю Стефан. - Петдесет и пет секунди след изстрелването Атлас загуби контрол, излезе от орбита, пречупи се и се взриви.“

Остатъците от Кентавър бяха унищожени от авиацията и паднаха в океана. В същия район на океана авиационната група търсеше остатъците от ракетата „Делта“.

Следващият спътник, чието изстрелване бе програмирано за 10 ноември, както и другите изстрелвания от Програмата Атлас кентавър бяха отложени, докато се изследват причините за последните неуспешни опити.“

Подобни проблеми имаха и руснаците. На 11 октомври 1977 г. във в. „Гардиън“ имаше следния репортаж на Ройтер от Москва:

„Вчера двама съветски космонавти не можаха да свържат космическия кораб „Союз-25“ със „Салют-6“ — лабораторията, която се намира в орбита около Земята.

Бордовият командир Владимир Ковалюнок и бордовият инженер Валерий Рюмин, които трябваше да живеят дълго време в Космоса на новата станция, получиха заповед да се върнат на Земята, след като всички опити за скачване останаха без резултат.

Агенция ТАСС, съобщавайки за тази последна трудност от цяла поредица трудности, явили се при изпълнението на програмата „Салют“, каза, че са се явили „отклонения в заплануваната система за връзка“, когато кабината на „Союз-25“ се е намирала на разстояние, по-малко от 120 метра от станцията.

Неуспехът на „Союз-25“ беше голям удар за ръководителите на съветската космическа програма.“

Така стояха нещата. Нима всичко това идва от Подстрекателя? Въпрос, на който не можем да отговорим. Но знаем, че унищожението на база „Архимед“ се дължи именно на Подстрекателя. А това беше несравнимо по-сериозно!

40

Леонард Харман почина в 2 часа и 10 минути на 16 ноември 1977 г. По-чина по пижама в трапезарията на своя дом. Неговата вдовица Сара Харман, даде показания пред следователя:

„Моят мъж бе притеснен и даже отчужден от доста време насам, може би от шест месеца и повече, но никога не ми каза причината.

Знаех, че бяха възникнали някакви конфликти между него и г-н Фъргъс Гонтгуин в студията, и в началото мислех, че това е причината за неговото притеснение. Но търканията в студията, каквито и да бяха, минаха, а моят мъж продължи да бъде в същото състояние. Много пъти му предлагах да го прегледа лекар, той винаги казваше, че не е нещо сериозно и да не го правя на въпрос.

Никога не съм мислила, че може да се самоубие.

Във вторник вечерта т. е. на 15 ноември, гледахме телевизия и след това си легнахме, както обикновено — малко преди полунощ. Не съм забелязала нищо необикновено. Държеше се, както винаги. Почетохме в леглото и трябваше да приближава един часът, когато заспахме.

Малко преди два часа се събудих, усещайки го да става от леглото. Предположих, че отива в банята, но закъсна да се върне и не знам защо започнах да се безпокоя. Чувствах, че нещо не е наред.

Извиках го, но тъй като не получих отговор, станах и аз от леглото. Вратата на банята беше отворена и от светлината в коридора можах да видя, че не е вътре. Тогава чух някакво движение на долния етаж. Отново извиках, но пак не получих отговор. Помислих си, че не се чувства добре и е отишъл в кухнята да пие топло мляко. Правил го е един-два пъти по-рано и му е помагало на стомаха.

Тогава реших да сляза долу да му приготвя млякото. Но него го нямаше в кухнята. В къщата беше абсолютно тихо. Наново извиках, но пак не получих отговор. Сега вече бях малко уплашена, защото не можех да си представя какво върши. Мъжът ми никога не е ходил на сън или нещо подобно.

Изведнъж чух шум от трапезарията. Влязох вътре и го видях да стои там в средата на стаята в тъмнината. Запалих лампата и го заговорих, но той с нищо не показва, че ме е чул. Очите му бяха отворени, гледаха към мен, но не личеше да възприема нито мен, нито нещо друго. Приличаше на хипнотизиран.

Държеше в ръката си оръжие, един малък пистолет, приближи дулото към главата си и дръпна спусъка. Това е всичко. В следващия миг беше мъртъв."

Г-жа Харман каза пред следователя, че мъжът и никога не е имал свое оръжие, нито пък някога са имали оръжие въщи. Но следователят си направи извода, че жените не знаят всичко за своите мъже.

Заклучението беше „самоубийство“.

41

Катастрофата връхлетя базата „Архимед“ с мащабите на катаклизъм. Гарата за пристигане, централните служби, зданията на трите села се сгромолясаха и изчезнаха из основи от изненадващия зашеметяващ удар на безбройните циклони. Всички здания се срутиха, разглобиха и бяха вдигнати във въздуха. Вътре имаше хора — живи и мъртви. Всички изглеждаха еднакво в тази голяма катастрофа — с разбити и обезобразени тела, хвърлени във въздуха. Много от тях бяха разкъсани и парчетата им се въргаляха между прахта и развалините, преди да бъдат изсмукани навън сред вековната тъмнина на космическото пространство.

И всичко това, както знаем сега, започна от един благороден и състрадателен морски биолог на име Мат Андерсън. Той тръгна с добри намерения, преизпълнен със съчувствие и истинско човешко милосърдие. А предизвика кошмар.

Всичко това се анализира много добре в документа на Троянския кон. Освен от него, не знаем нищо друго със сигурност. Малко хора оцеляха след тази катастрофа и техните описания са несвързани и объркани. Цялостно събитията може би никога няма да станат напълно известни.

Ето това, което можахме да сглобим:

Мат Андерсън бе 33-годишен, ерген от Маями. Той беше един от предопределените пътници, които повярваха на Подстрекателя в базата „Архимед“. Беше един от хората в малката група, която посети тайно селището на „частите“ на Груповите експедиции. Говори с тези хора там и чу достатъчно, за да разбере, че Подстрекателят е казал истината. Това, което видя, беше страшно и варварско, но беше истина.

Цялата група на предопределените пътници трябваше да бъде прехвърлена в Новия район същата нощ. Ако всички бяха заминали, нямаше да има катастрофа.

Без съмнение тази група с предопределени пътници щеше да бъде по-голям проблем за Местната комисия, но с времето всички щяха да бъдат убедени да приемат като неизбежни действията на „Третата възможност“.

Но Андерсън не замина с другите. Връщайки се от селото на робите, падна и си удари гръбначния стълб. Решено бе, че не може да пътува и ще остане за известно време в базата „Архимед“.

Десет дни по-късно излезе от стаята си, без да го видят, и отиде в селото на робите. Не беше трудно, защото нямаше пазачи. Там просто нямаше нужда от тях, защото хората бяха получили заповед да не излизат от стаите си. Бяха програмирани да се подчиняват безпрекословно на всяка заповед, която им се дава.

Андерсън искаше да поговори още с тях, да ги разбере, да види как може да им помогне. И тогава получи големия шок. Междувременно в селото бе пристигнала нова Групова експедиция и в нея имаше един мъж, който Андерсън добре познаваше, с него бяха съученици преди години.

Този човек го позна. Очевидно можеше да мисли логично и с лекота, но същността на личността му беше изчезнала. Поведението и държанието му показваха, че знаеше и приемаше това си състояние. Просто беше превърнат в един от робите.

И тогава Андерсън реши, че трябва да направи нещо.

В доклада на Троянския кон се казва:

„Двама от „частите“, които останаха живи, разкриха при разследването, че бяха чули Андерсън да говори с този човек два пъти. Първия път в началото и втори път, когато се е върнал с подробния план за заминаването. Така Участък 7 можа да установи повечето подробности за това, което се бе случило преди катастрофата.“

В последната група на предопределените пътници имаше един специалист по аеронавтика на име Гоуерс — много добър специалист, обучен в НАСА.

По всяка вероятност Андерсън го бе намерил и бе обяснил цялото положение. Разказал му за жестокостите, които се вършат, без да знаят предопределените пътници. За позорното и нечовешко бъдеще, в което щели да живеят разкошно през целия си живот, върху мизерията на ампутирани роби. Андерсън убеждавал Гоуерс, че е тяхна задача да спасят хората от селото и да ги върнат при семействата им на Земята, и искал да бъде сигурен, че търговията с човешки същества ще спре завинаги.

Докладът на Троянския кон продължава:

„Главната база на корабите бе южно от базата „Архимед“, откъм страната на планинската верига, позната с името Шпицберген. Там се намираха повечето превозни средства за големи разстояния.

За превозване на пътниците от и до базата „Архимед“ се използваха по-малки кораби, каквито са самолетните рейсове по летищата тук на Земята.

На гарата за пристигане на „Архимед“ винаги имаше от тези малки кораби. Планът предвиждаше да се отвлече един от тях и в него да се вземат колкото се може повече от поробените хора.

Един друг предопределен пътник по указания на Гоуерс трябваше да задейства една от камерите за влизане-излизане в южната част на купола, за да могат да минат незабелязано. Оттук щели да отидат на главната гара, откъдето, ако се наложило, дори със сила щели да вземат кораб и да се върнат на Земята.“

Така бяха запланувани нещата. Добър план. Но всичко отиде по дяволите.

Гоуерс намери подходящ кораб, провери дали има гориво и готовност за излитане. Андерсън бе ангажиран с това да изведе незабелязано поробените и да наблюдава тяхното придвижване до гарата.

В началото всичко вървеше добре. Тогава в селото имаше 155 поробени, а корабът побираше само 84. Андерсън подбрал по-младите, включително и своя съученик, тъй като сметнал, че те имат предимство.

Смятали, че когато се върнат на Земята и разкрият тази позорна страна на „Третата възможност“, ще се създаде такъв международен шум, който би позволил и другите поробени, преместени вече в Новия район, да се завърнат по домовете си. Абсолютното болшинство от хората нямаше да понесе тези позорни неща, които се правят в името на човека.

Това според Троянския кон бе замисълът на Андерсън.

При подбирането на тези поробени, които ще бъдат транспортирани до Земята, нямаше никакви проблеми, тъй като всички бяха програмирани да се подчиняват.

В доклада на Троянския кон следва:

„Една от „частите“, които се спасиха, каза по-късно пред следователя, че Андерсън им е обяснил, че има малко пазачи, които не са в състояние да им попречат да избягат от Базата и от планетата изобщо. Но ако някой се опита да попречи на репатрирането, по-добре е да го убият, отколкото да се оставят да ги хванат. Андерсън се разпоредил:

— Животът и свободата на много хора зависят от това, дали ще се върнем на Земята, затова трябва да сте готови да убиете, ако някой се опита да ви спре. Това е заповед.“

Когато поробените пристигнаха на гарата, шест души от персонала се опитаха да ги спрат и бяха моментално премазани до смърт. Оставиха ги окървавени на земята и без никакво чувство на жал минаха върху тях и се качиха на кораба.

Залюляха се малко във въздуха, 10-12 метра над пистата и тогава вътрешната врата на гаровата камера се откряна като ефирно перде. Пътят им бе открит. Гоуерс поведе кораба напред. От страшната катастрофа ги делиаха само седем секунди. Докладът на Троянския кон продължава историята:

„Един висш техник от постоянния персонал на Контролния център на „Архимед“, останал жив след катастрофата, описва, че е чул гласове и викове в посока откъм гарата. От мястото, където се е намирал, не е могъл да види какво става, но е обърнал внимание на неочакваното отваряне на въздушната кабина. Ако се отвореше и външната врата от евентуална повреда, в Базата веднага

щеше да се получи разреждане.

И така, предполагайки, че има някаква повреда, и то сериозна, и приемайки гласовете, които бе чул за предупредителни, техникът от Контролния център на „Архимед“ включил системата за безопасност, която анулира всички други системи, и като резултат вратата на въздушната кабина се затвори веднага.

На гарата се създаде опасна ситуация за кораба. Един опитен пилот би се справил с проблема, като направи маневра, връщайки кораба на гарата за пристигащи. Но Гоуерс не беше опитен пилот”.

Той бе почти стигнал до вратата, когато тя се затвори. Изведнъж видя, че право пред него и навсякъде около него има само един затворен прозрачен купол. Почувства, че е в капан като муха, затворена под обърната чаша, и го обхвана паника. Пренасочи кораба бързо наляво и нагоре и след отчаяни усилия зави много рязко в обратна посока, очертавайки зиг-заг. Корабът, който падаше силно назад, изведнъж тръгна към върха. Гоуерс изпусна изцяло контрола над кораба, хвана веднага контролната ръчка и направи една смъртоносна маневра надолу...

Избухна върху стените на купола, разпръсвайки огън и горящи тела, които отворяха унищожителна дупка в прозрачния купол.

Цялата База, в която въздухът се съхраняваше и поддържаше като на Земята, изненадващо получи бързо разреждане. Образува се гигантски вакуум, който изсмукваше всичко. Малки кораби, тенекии, както и телата на шестте смачкани до смърт мъже от персонала се вдигнаха нагоре към цепнатината.

Силното въздушно течение изхвърляше тежки предмети, които блъскаха по купола, летяха нагоре-надолу и правеха нови унищожителни дупки в купола, откъдето излизаха във външната тъмнина. Новите дупки правеха нови вакууми, нови вихрушки, които изсмукваха всичко.

Зданията се клатеха. Започнаха да се рушат и разглобяват, а след това избухваха като при смайваща бомбардировка.

В този ден намериха смъртта си всички предопределени пътници, които се намираха в базата „Архимед“. Те бяха 29 учени, техници, лекари, главно от Русия и Америка. Нито един не остана жив. Бяха прекрасни учени. Внимателно подбирани. Днес от тях са останали само частици прах, които се носят наоколо в неизследваните пространства на вечността.

Оцеляха само една шепа хора - пет от членовете на персонала на Базата и двама от поробените. Ако и те бяха загинали, събитията от този страшен ден биха останали една вечна мистерия за всички. От различни обсерватории щяха да предадат за страшно избухване на Луната, което биха представили като резултат от неизвестен феномен, и това щеше да бъде всичко. Но благодарение на тези 7 души, останали живи, и сведенията, които те дадоха на Участък 7, а ние ги получихме от Троянския кон, истината стана известна.

Тези хора останаха живи, защото по време на катастрофата се намираха в изолирани стаи, в които атмосферата се поддържаше независима от останалата част на базата „Архимед“, а след това успяха да се придвижат до старата база „Касини“.

Според това, което знаем, базата „Касини“ съществува и се развива и сега. Вероятно за определен период от време тя ще стане отново главната база за преходи на Луната.

Събитията в базата „Архимед“ и нейното разрушаване забавиха изпълнението на „Третата възможност“, но в никакъв случай не станаха причина за нейното изоставяне. Тя продължава да се изпълнява.

В момента не се извършват полети от Земята, защото на базата „Касини“ кипи усилена работа. Но следенето и издирването на нови хора за предопределени пътници продължава. Според Троянския кон продължава и подбирането на нови поробени, т. нар. „части“ на Груповите експедиции.

Може би във вашия град или дори на вашата улица живеят мъже и жени, които, скоро ще изчезнат безследно и необяснимо, мъже и жени, които вече са шамповани за един друг прекрасен живот на една далечна планета.

Тези хора отдавна биха изчезнали, ако не съществуваха упорството на Германеца и милосърдието на Подстрекателя. Отдавна биха заживели живота си на една планета, на която, ако биологът Стефън Мантерсън е прав, никога няма да тича катеричка и да пее славей.

Лесли Уаткинс

КОСМИЧЕСКАТА КОНСПИРАЦИЯ

Редактори КАТЯ ВЛАДИМИРОВА

ГЕОРГИ АТАНАСОВ

Художник МАРИО ВЪТКОВ

Художествен редактор КАМЕН СТОЯНОВ

Коректор АНИ ЕНЧЕВА

Формат 16/60/84. Печатни коли 7 , ДФ „Абагар“ — Печатница гр. Ямбол